XXVIII. évfolyam, 2. szám · Ára: 1,80 Ft · 1972. január 13.

Ludas Matyi

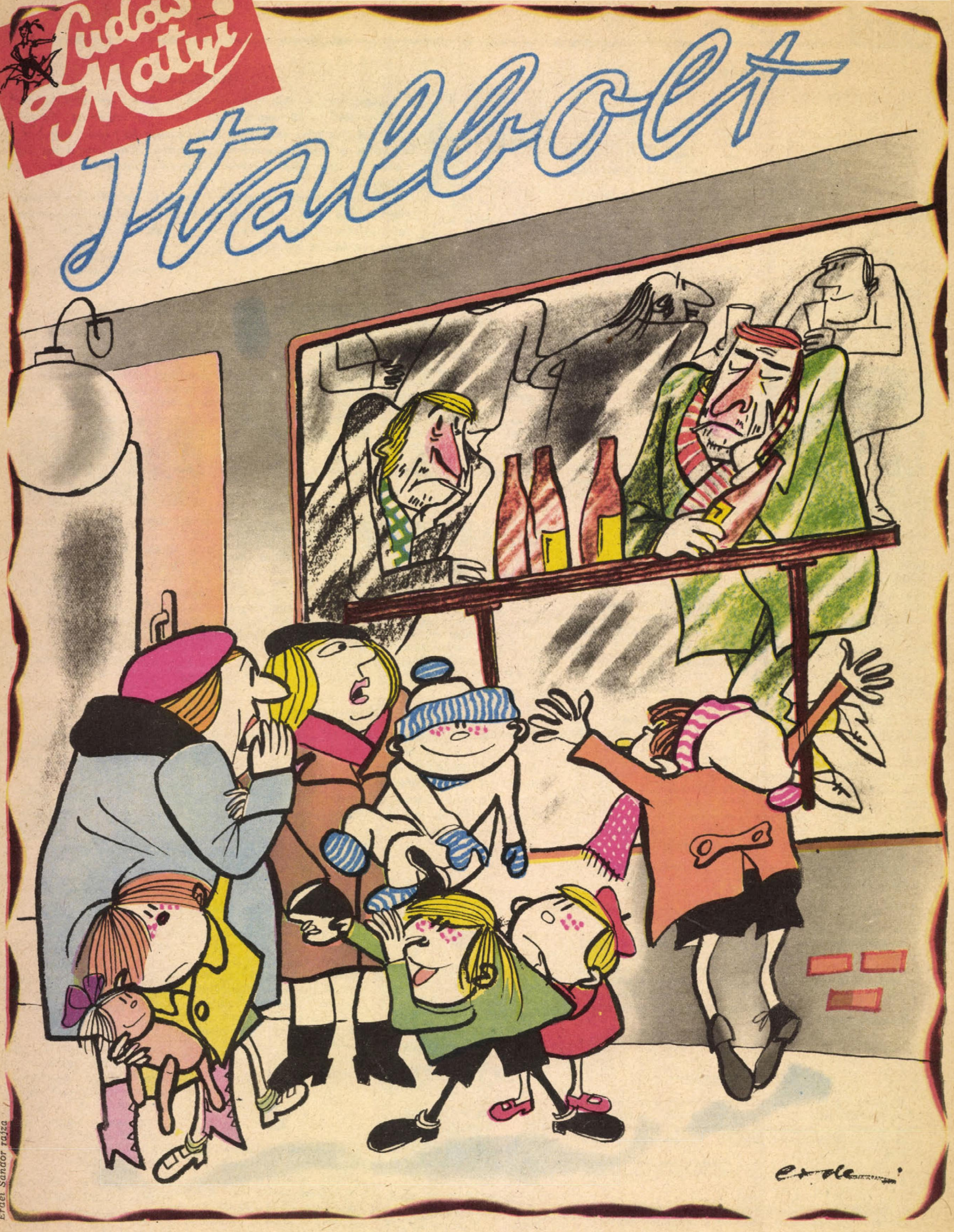

– Tudja, azért emelték a családi pótlékot, mert megdrágul a sör!...

Erdei Sándor rajza

KEDVES LUDAS!

LEGYEN VILÁGOSSÁG!

KEREPESI ÚT

Szeretem a romantikat, de azért villanyfénynél szívesebben írnám ezt a levelet, mint petróleumlámpa mellett. Azaz, hogy akkor nem is lenne szükség az írásra, legalábbis arra nem, hogy a Ludashoz forduljak segítségért.

Házunkban — a VIII., Kerepesi út 5. szám alatt —, azon a „fronton", ahol mi lakunk, jó másfél éve akadozik az áramszolgáltatás. Reggel és este többnyire gyertya- vagy petróleumfénynél kell gyereket füröszteni, reggelizni és vacsorázni. Olyan „luxusról" nem is beszélek, mint a rádióhallgatás vagy a tévézés. Az olyan apró bosszúságot még egyszer-kétszer elviseli az ember, hogy ha egy jó film megy a tévében, hirtelen sötétbe borul a lakás —, de rendszeresen? A ház a MÁV tulajdona, de biztos, ami biztos alapon, a MÁV-on kívül az Elektromos Műveket is felkerestük levelünkkel. Ez idáig, sajnos, eredménytelenül. Pedig jogosan elvárhatnánk, hogy mielőbb felszámolják azt a középkori állapotot, amiben hosszú hónapok óta részünk van.

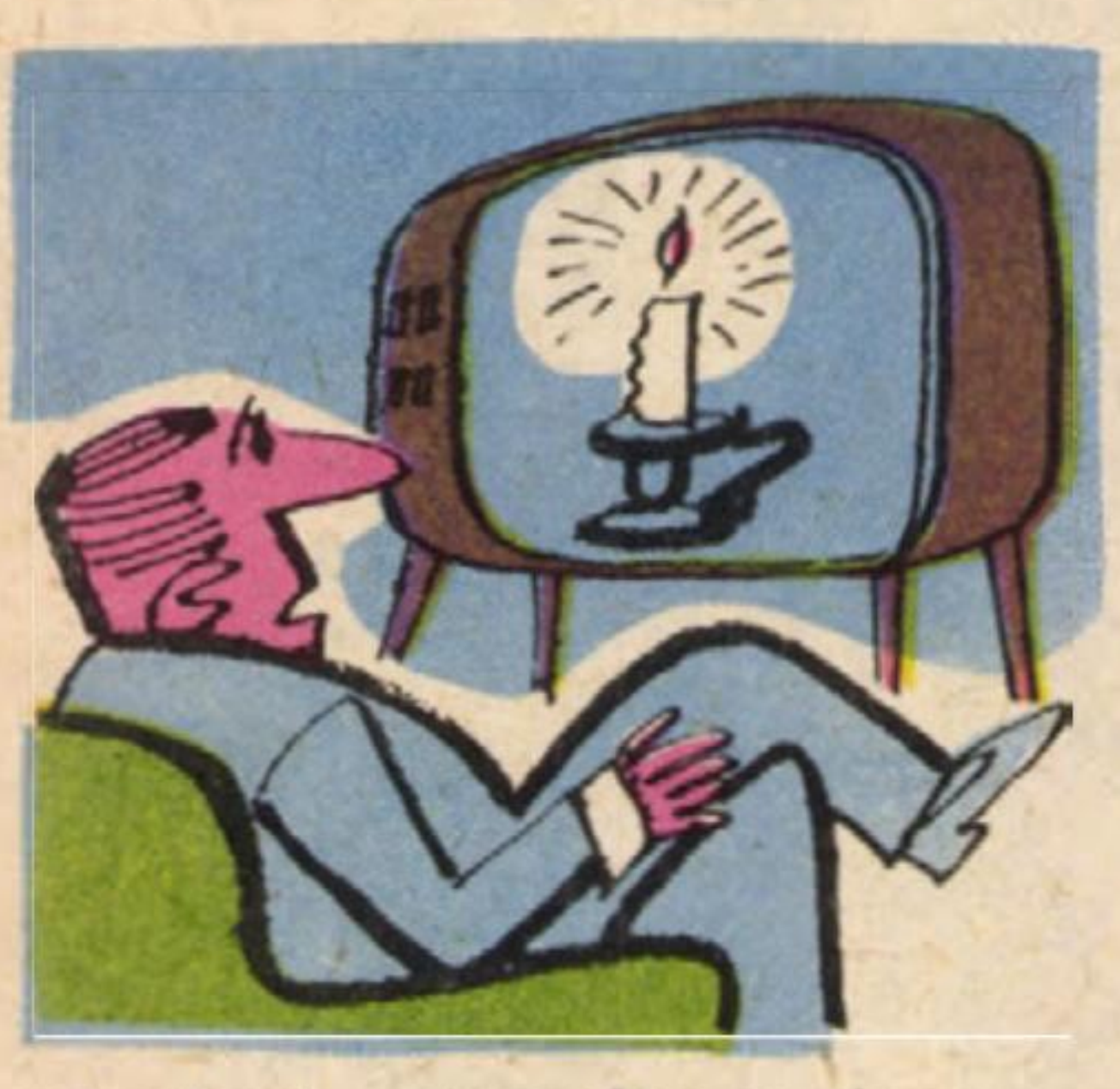

Negyven lakó nevében:
Farkas Ottó gépészmérnök
Bp. VIII., Kerepesi út 5.

CSEPEL

Csepel közvilágítása nagyon foghíjas, s ez különösen a második műszakban dolgozó asszonyok munkából való hazatérését nehezíti meg.

Én főleg azon útvonalak sötét voltát említem, amelyen mi járunk — Rákosi E. u., Arany J. u., Tárház u., Festő u. —, de munkatársaimmal beszélgetve, szinte általános amiatt a panasz, hogy egyes utcák több estén keresztül teljes sötétségbe burkolóznak. Például e héten a Posztógyár utca, s az ebből nyíló, a VI. sz. kapuhoz vezető zsákutca egyetlen lámpája sem égett még.

A Vörösmarty utca 23. és 29. sz. háza előtt levő lámpa még ez évben nem fogyasztotta az áramot.

Hiábavaló a levélbeli, személyes vagy telefonon való bejelentés, csak ígérgetik a hibák kijavítását.

Szilassy Béla
Bp. XXI., Vörösmarty u. 28.

SÜKÖSD

Nyáron hónapokon keresztül minden délután, amikor a mukából haza mentünk, már égtek a villanyok az utcán. Most, télen, amikor hajnalban megyünk az autóbuszhoz, soha nem égnek a villanyok, esetleg a tanácsháza körüli 8—10 higanygőz lámpa világít, jelképezve, hogy községünkben van közvilágítás. Jó lenne, ha gondolnának azokra, akiknek korán kell munkába sietni, és nem hagynák, hogy vaksötétben botladozzunk ki a buszmegállóba!

Budai Mihály
Sükösd

KERETEST KERESEK

Aláírnék ötéves szerződést azzal a vállalattal, amelynek profiljába a kizárólag Vénusz típusú porszívókba való, keretes por-zsák előállítása tartozik. Ezt az alkatrészt ugyanis évek óta hiába keresem. Időnként feltűnik, de keret nélkül. Az ügyben már írtam Sherlock Holmesnak, az Interpoolnak. A belföldi Keravillokban magam szimatoltam. Eredmény máig sincs.

Mayer János
Mátraballa, Április 4. u. 23.

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Vonatra várva..." címmel megjelent közleményükre az alábbiakat válaszoljuk: Pestimre felső megállóhelyen nagytakarítást végeztettünk. Egyidejűleg utasítást adtunk a váróterem előírásszerű fűtésére és rendszeres takarítására.

Balázs István oszt. vez. h.
MÁV Budapesti Igazgatósága

A Ludasban megjelent érdi panaszt orvosoltuk, az új autóbuszmegállóra azóta felkerült a műanyagtető.

Nagyközségi Tanács
Érd

ÉJSZAKAI MOZDONY

Sopronban, a Déli pályaudvaron, a Baross úti lakóházakkal szemben levő vasúti vágányra 22 órakor beállítanak egy Diesel-mozdonyt. A kezelők eltávoznak, és a mozdony ott marad dübörögve, zakatolva, a lakók nyugalmának zavarására. Aztán reggel hat óra tájban, az egész városon áthallatszó dudálás közepette, a mozdony eltávozik.

A fentiek megszüntetését már többször kértem, azonban kérésem süket fülekre talált. Azt megértem, hogy a Diesel-mozdonyt vontatásra készenlétben kell tartani. De a környéken lakók éjszakai pihenésére is figyelemmel kellene lenni!

Joós János
Sopron, Baross u. 16.

DISZNÓFEJ — FÜL NÉLKÜL

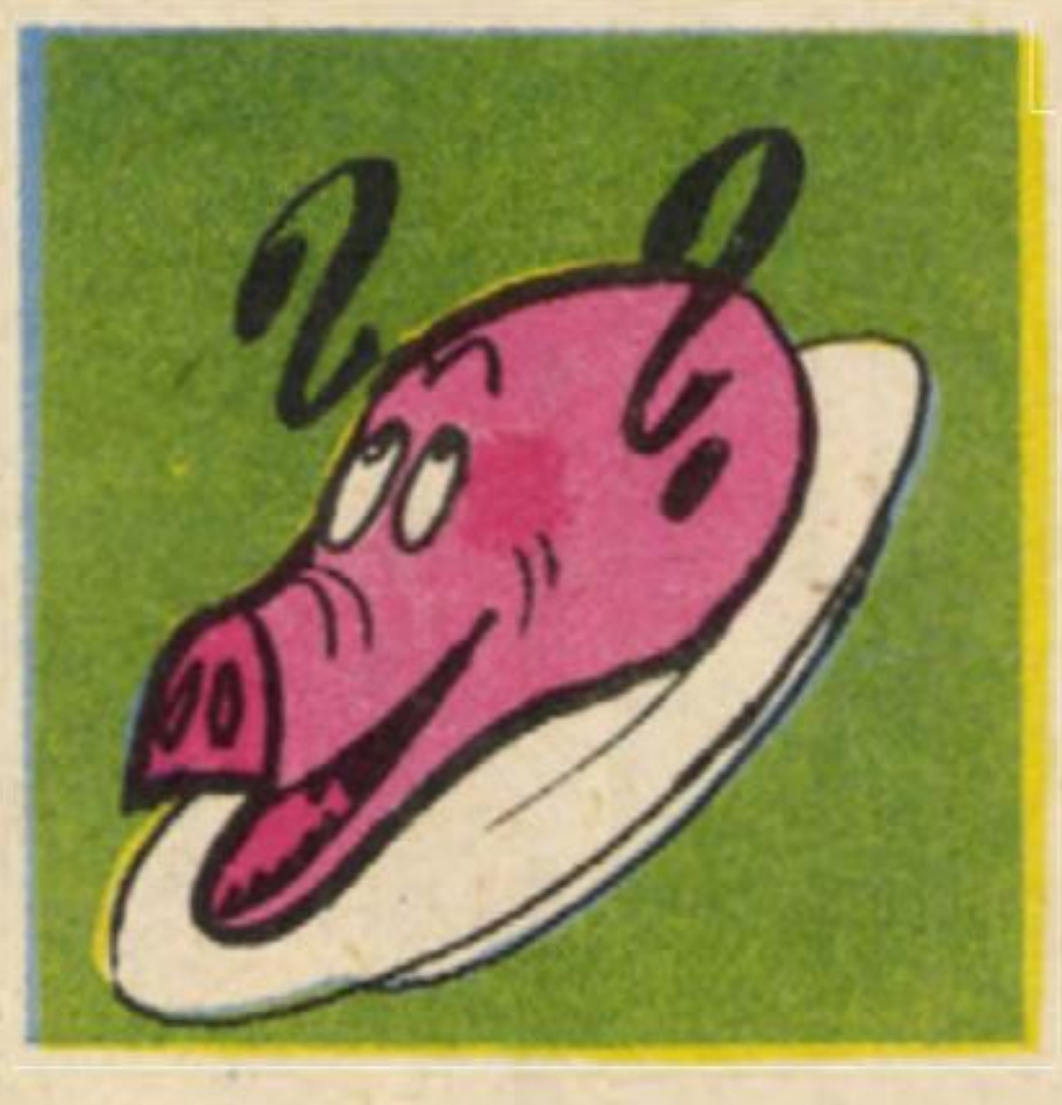

Feleségem disznófejet vásárolt kocsonyához, a budafoki belvárosi csarnok hentesüzletében. Nagy meglepetésére egyik disznónak sem volt füle. A kiszolgálók azzal védekeztek, hogy már ők is így kapták. Talán egy új disznófajtát tenyésztettek ki nálunk, amelyiknek nincs füle? Vagy valami más „disznóság" rejlik az ügy mögött?

Rácz János
Érd, Munkácsy u. 6.

FÜSTBE MENT TERV

Két hónapja tervezem, hogy veszek egy 118-as barna, fekete vagy fehér *zománcozott* füstcsövet. Tervem azonban füstbe ment, mert sehol sem sikerül ilyen csövet szereznem. Nyáron — amikor már odaföntről is fűtenek —, bizonyára kapható lesz majd, de énnekem olyan furcsa szokásom van, hogy télen szeretek fűteni. Ha valahol mégis lenne füstcső, kérem küldjenek belőle Szentesre is!

Vizi Pál
Szentes

ÁTHINTÁZTAK...

Kétéves kislányunknak vettünk egy szobahintát. Sajnos, áthintáztak bennünket ezzel a praktikus játékkal! Ugyanis sehol sem lehet kapni olyan kampót, amit felül az ajtófélfába kellene erősíteni, s abba lehetne a hintát beleakasztani. Így legfeljebb csak akkor lehetne használni a hintát, ha a feleségem és én fognánk a két kötelet. Ezt persze csak pár percig lehetne bírni. Kérjük tehát, hogy aki ilyen hintát gyártott, kampót is gyártasson hozzá, de sürgősen!

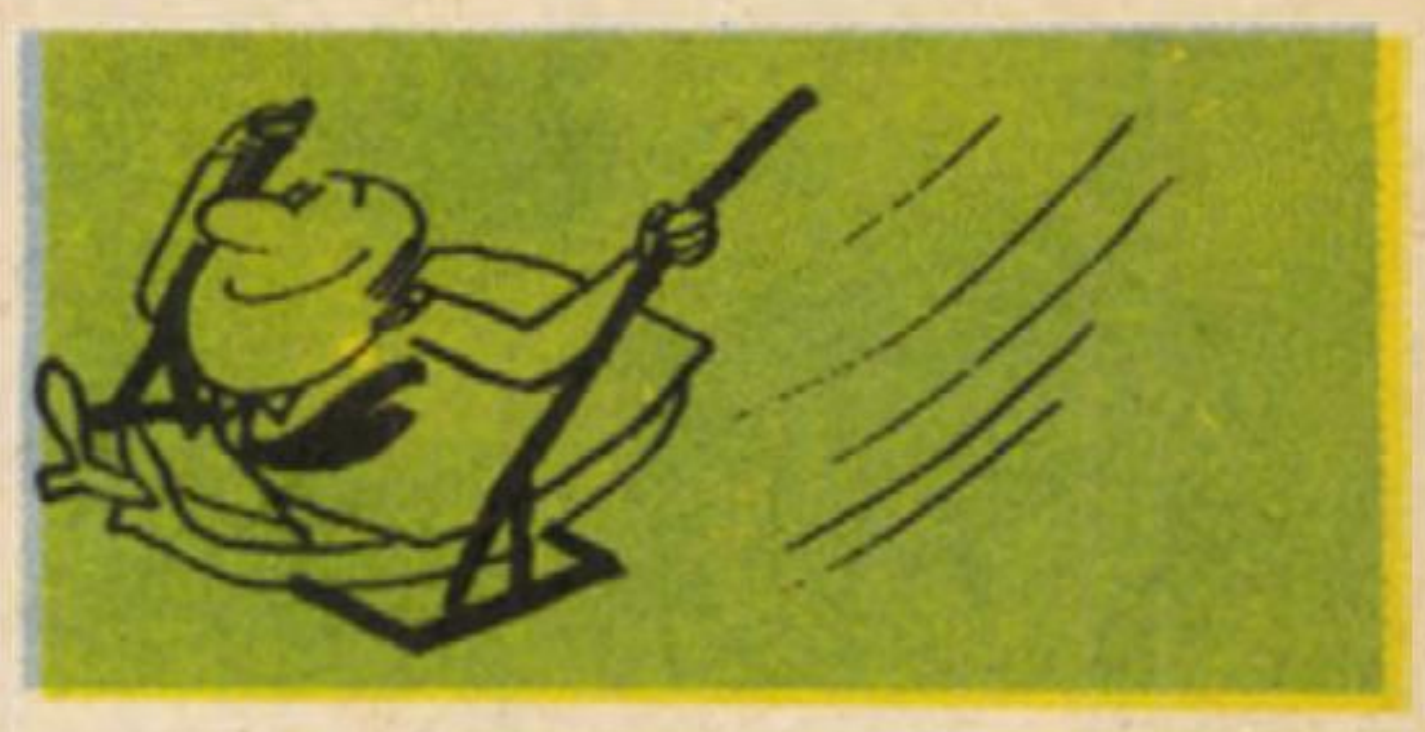

Körmendi János
Bp. IX., Viola u. 15.

CSŐBEN VAGYUNK

Van egy 760 Ft-os kvarclámpánk, ami azonban már egy év óta rossz. A Q 125 típusú kvarclámpában a középső izzó feletti cső (spirálhuzal van benne) eltörött. Azóta csőben vagyunk vele. Hiába várjuk, hogy a Gelkánál megjavítsák, nincs hozzá alkatrész. Kérlek Ludaskám, tedd közzé a levelünket, hogy aki segíteni tud rajtunk, az juttasson el hozzánk egy ilyen kis csövecskét.

Horváth Andrea
diáktanács titkár,
Sopron, Kállai Éva Leánykollégium

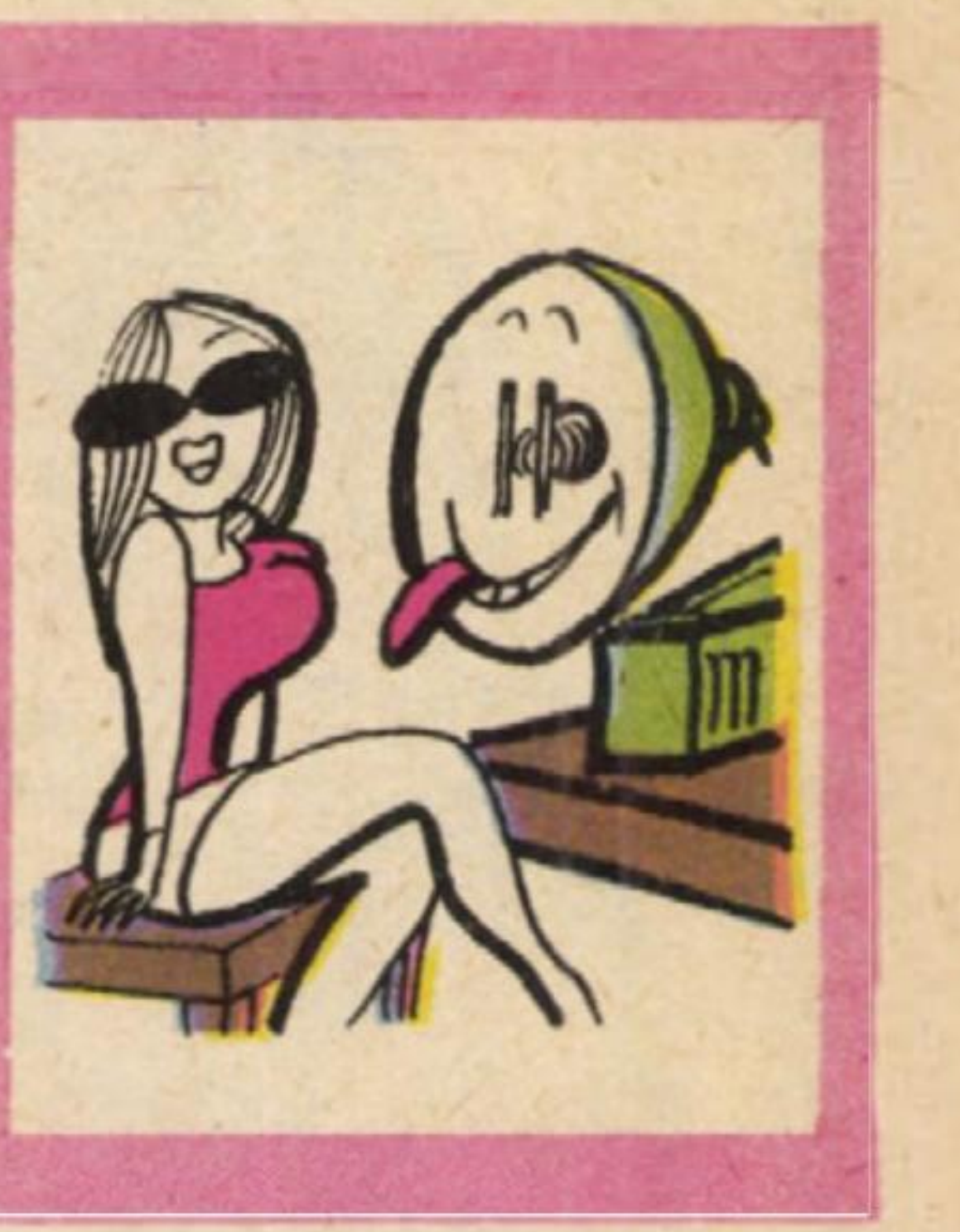

KÉT APRÓSÁG ERZSÉBETRŐL

①

Tavaly egyszer már szóvá tettük, hogy a XX. kerületi Jókai Mór utca elején négy közvilágítási lámpa leszakadt és senkinek sincs gondja rá. A Budapesti Elektromos Művek válaszában megköszönte közleményünket és nyomban intézkedett. Új típusú, higanygőzlámpás oszlopkarokat szereltetett fel, amelyek egy darabig jól is működtek. Sajnos, mostanában, a környék lakóinak bosszantására, hol az egyik pislog csökkentett fényerővel, hol a másik hunyja le pilláit.

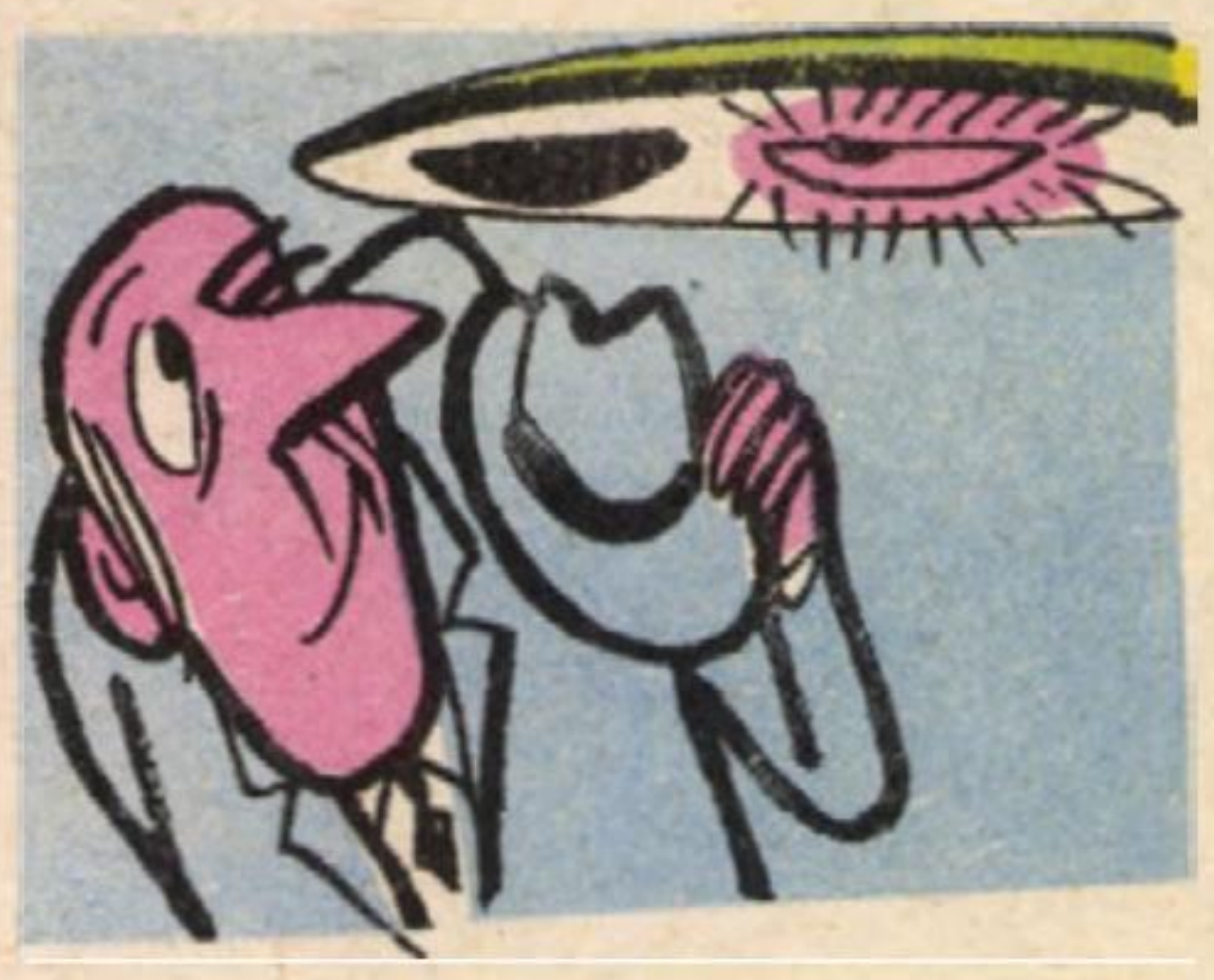

②

A 30-as villamos kőkorszakbeli típusának zötyögős maradványai, ha végigdübörögnek a pesterzsébeti Jókai Mór utcán, a helyi lakosok méltán gondolhatnak földrengésre. A házakban remeg a padlózat, az ablaküveg és az udvar végén levő sufni fala is.

A 8-as számú ház lakói arról panaszkodnak, hogy ha a fenti „járműcsoda" elhalad a kapu előtt — már pedig naponta jó néhányszor megteszi —, akkor a rádió recseg-ropog és a televízió képernyőjén képtelen vonalak cikáznak keresztül-kasul. A kedves hallgatónak vagy tévénézőnek a szeme is szikrázik a vételzavar feletti felháborodástól.

A lakók a villamosra gyanakszanak. Mi is. Mit mond a posta zavarelhárító csoportja?

(f. i.)

ÚJABB TÖRTÉNELMI ELÉGTÉTEL

Miután Angliában bebizonyították, hogy III. Richárd rendkívül jóságos uralkodó volt, s csak egy Shakespeare nevű ismert Tudor-párti rágalmazó állíthatta ennek az ellenkezőjét, most Franciaországban Xavier de Sade márki igyekszik bebizonyítani, hogy nevezetes őse nem volt „szadista".

Xavier márki bízik abban, hogy a haladó történelemtudomány segítségével sikerül ősét tisztáznia a rágalmak alól, s akkor majd a szadizmus szónak egészen más, sokkal igazságosabb értelme lesz.

– Ha valakit nagyon meg akarnak dicsérni – mondta a márki –, majd azt mondják róla: jóságos ember, valóságos szadista.

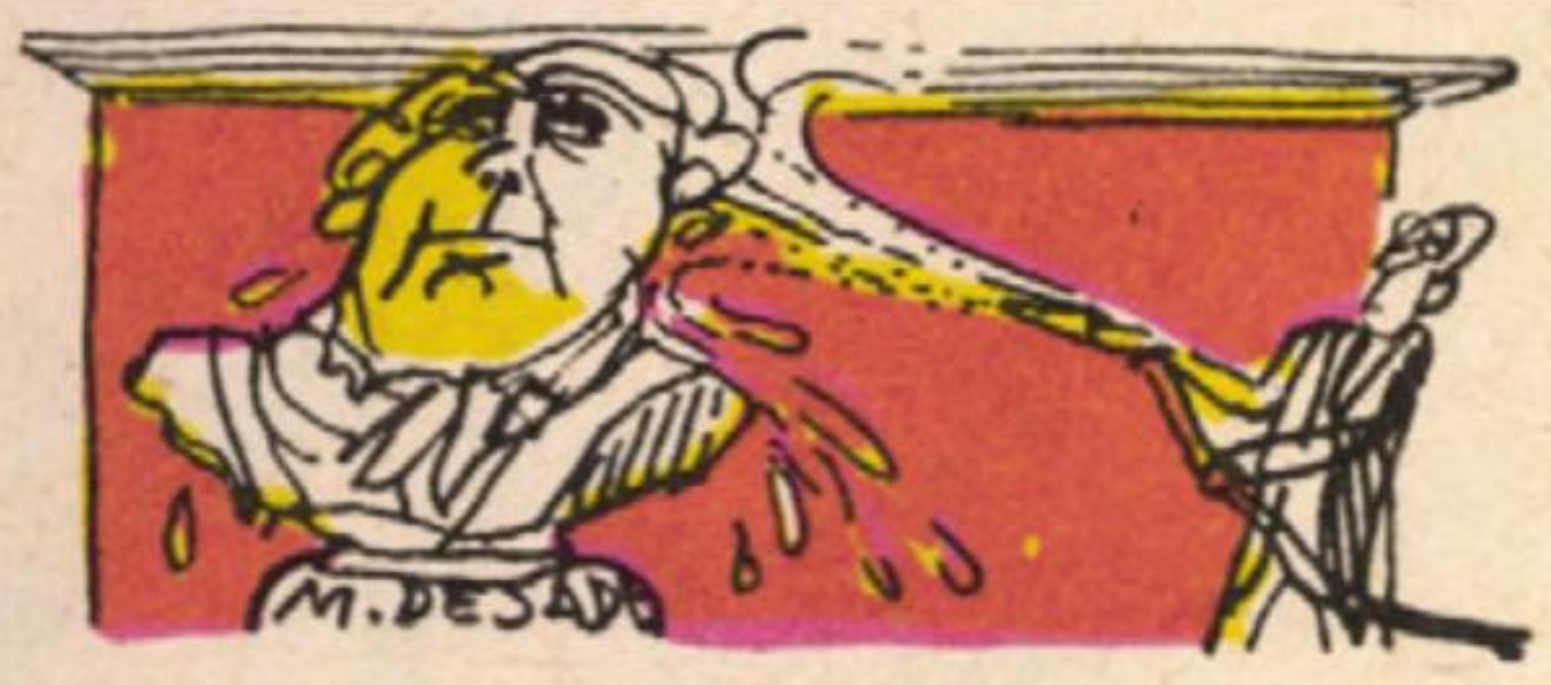

A LEGERŐSEBB AMERIKAI ELNÖK

Mészáros András rajza

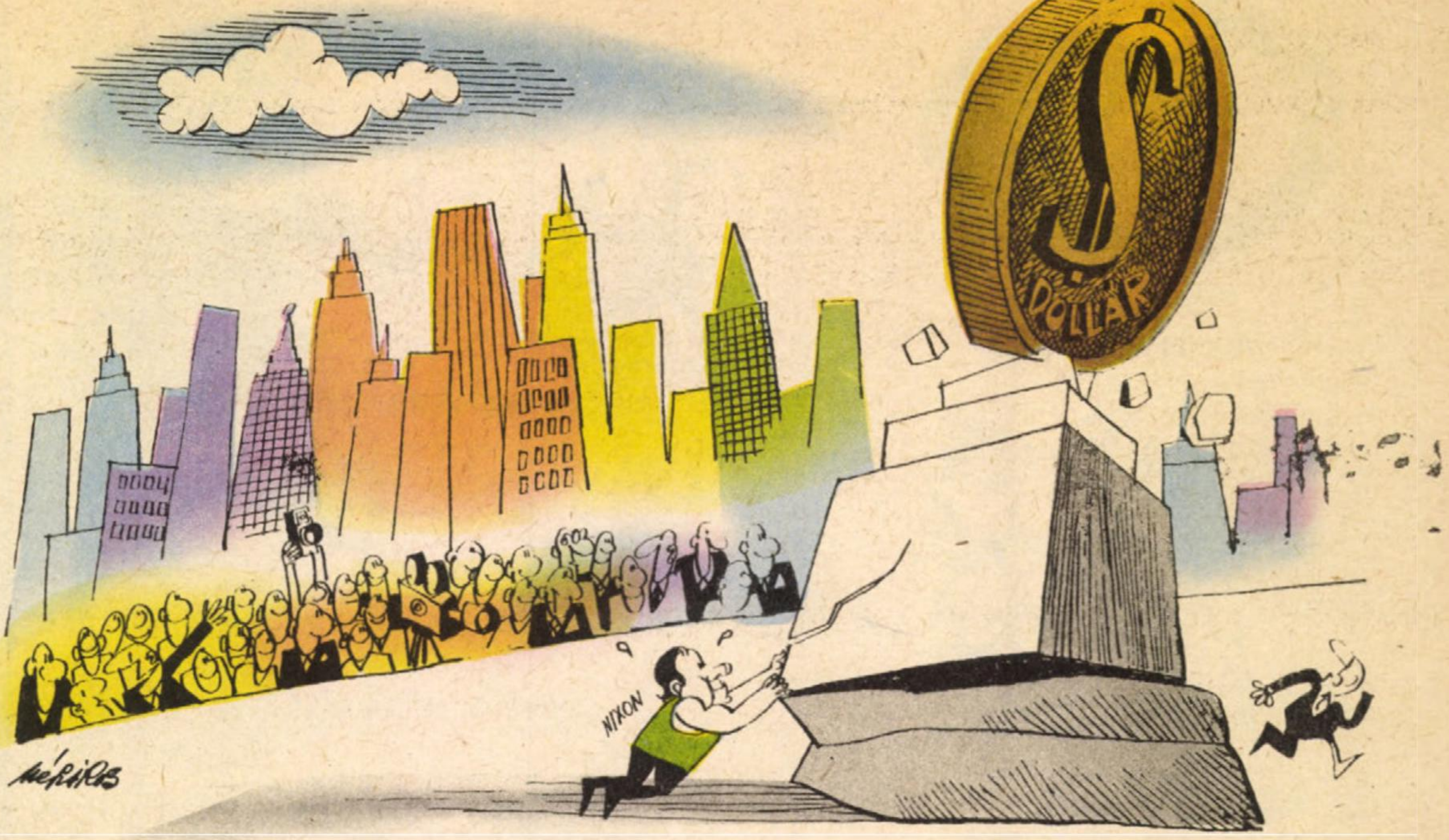

– Sikerült megingatnia!

Egy és más ...

z z

①

Soha véget nem érő buzgalom: anyanyelvünk védelme. Ez ügyben a nap bármely percében készséggel pattanok lóra jómagam is. De tüstént leszállok a lóról és hazamegyek, ha kiderül, hogy anyanyelvünk védelmének jegyében az idegen eredetű jövevény-szavak irtásáról van szó. Ezek jó része ugyanis hasznos, elfogadott, kifejező s olykor pótolhatatlan. Aki idegen szót használ a tökéletesen azonos értelmű magyar helyett, többnyire sznob, vagy legalábbis tudálékos. De ki tud magyar szót például a „sport" vagy a „gól" helyett? Nem ok nélkül pedzem a sportnyelvet. Jeles kollégám, F. L. ugyanis azon búsul a **Képes Sportban**, hogy a „rekord" még mindig feltűnik a „csúcs" mellett. Azt írja: „Rekordforgalomban nehéz felszállni a villamosra? Megmászták a Mount Everest rekordot? Van rekordeszterga? Rekordíves ablak?"

Jót mosolyogtam az idézett sorokon, mert éppen a „rekord" és nem a „csúcs" mellett érvelnek. Mindenekelőtt: más a rekordforgalom és más a csúcsforgalom. Rekordforgalom lehet például a közlekedésben, ha olyan nagy a forgalom, aminő még sohasem volt, de csúcsforgalom van mindennap, kétszer is. Rekordforgalom — vagyis minden idők legnagyobb bevétele — lehet az áruházakban árleszállítás idején, de csúcsforgalom lehet — mint a villamosokon — naponta kétszer is. A hegynek valóban csúcsa van, és az ablak is csúcsíves. De ezeknek a csúcsoknak mi közük a sportban elért teljesítményekhez? (Nem is említve a sportújság úszórovatában olykor olvasható női mellcsúcsról.) A „rekord" éppen azért hasznos, mert minden lehetséges „csúcsok" közül elsősorban a sportban elért csúcsteljesítményt jelenti, tömören, világosan. Mindezek alapján tisztelettel bejelentem, hogy én ezentúl is rekordot és rekordert fogok írni, nem pedig csúcsot és csúcsert. S végül: leteszem a főesküt, hogy az anyanyelvünk ellen való vétségek csaknem mindig színtiszta magyar szavakkal követtetnek el. Számtalan módon. Például úgy is, ahogyan S. M. követi el az Ország-Világban, egy bűnözőről írva: „... *ő is azok közé tartozik, akivel először gyűlt meg a baja a törvénynek.*" Vagyis hogy nem neki gyűlt meg a baja a törvénnyel, hanem fordítva. Méghozzá idegen szó nélkül.

②

Így beszél írótársam egy langyos feketekávé partjain üldögélve, bánatosan:

— Én, kérlek, évek óta mindig szórakoztatót írtam a televíziónak, mindig valami vidámat, de elhatároztam, hogy eztán irodalmat fogok írni nekik, egyszerűen azért, mert — mint bizonyára tudod — aszerint fizetnek, hogy milyen hosszú a tévéjáték. Namármost, kérlek szépen, vegyünk egy egészen egyszerű ábrát, találkozik egy fiatal fiú meg egy fiatal lány. Ha szórakoztatóban találkoznak, két perc múlva már szeretik egymást, kergetőznek vagy lelkesen örvendenek egymásnak, vagy vitatkoznak, vagy akármit csinálnak, de gyorsan csinálják, mindenféle fordulatok következnek, peregnek az események, amíg csak a szórakoztató mű véget nem ér. Ezzel szemben ha irodalomban találkoznak, mi van? Először látjuk őket külön-külön, hosszasan. Észreveszik egymást végre, keresztülnéznek egymáson, hullanak a levelek kitartóan, ősz van. Újra találkoznak, véletlenül, máshol, nézik egymást hosszú percekig, szótlanul, aztán látjuk a zsendülő kertet, végigcsoszog a kertész, többnyire sánta, meg-megáll, körülnéz. A fiatalok még mindig csak bámulják egymást. Akkor végre egyikük mond valamit, valami egészen lényegtelent, hosszú csend utána, a másik kinéz az ablakon, az ereszről csöpög az eső, megy a kertész visszafelé, még mindig sántít, de most már tavasz van, pattan a rózsabimbó. És ez kérlek így megy végig. Nálam, a szórakoztatóban, már régen heppiend van, amikor az irodalomban még be sem mutatkoztak egymásnak. És akkor kérlek szépen még a Kossuth-díjat sem én kapom.

(t)

VÁROSRENDEZÉS

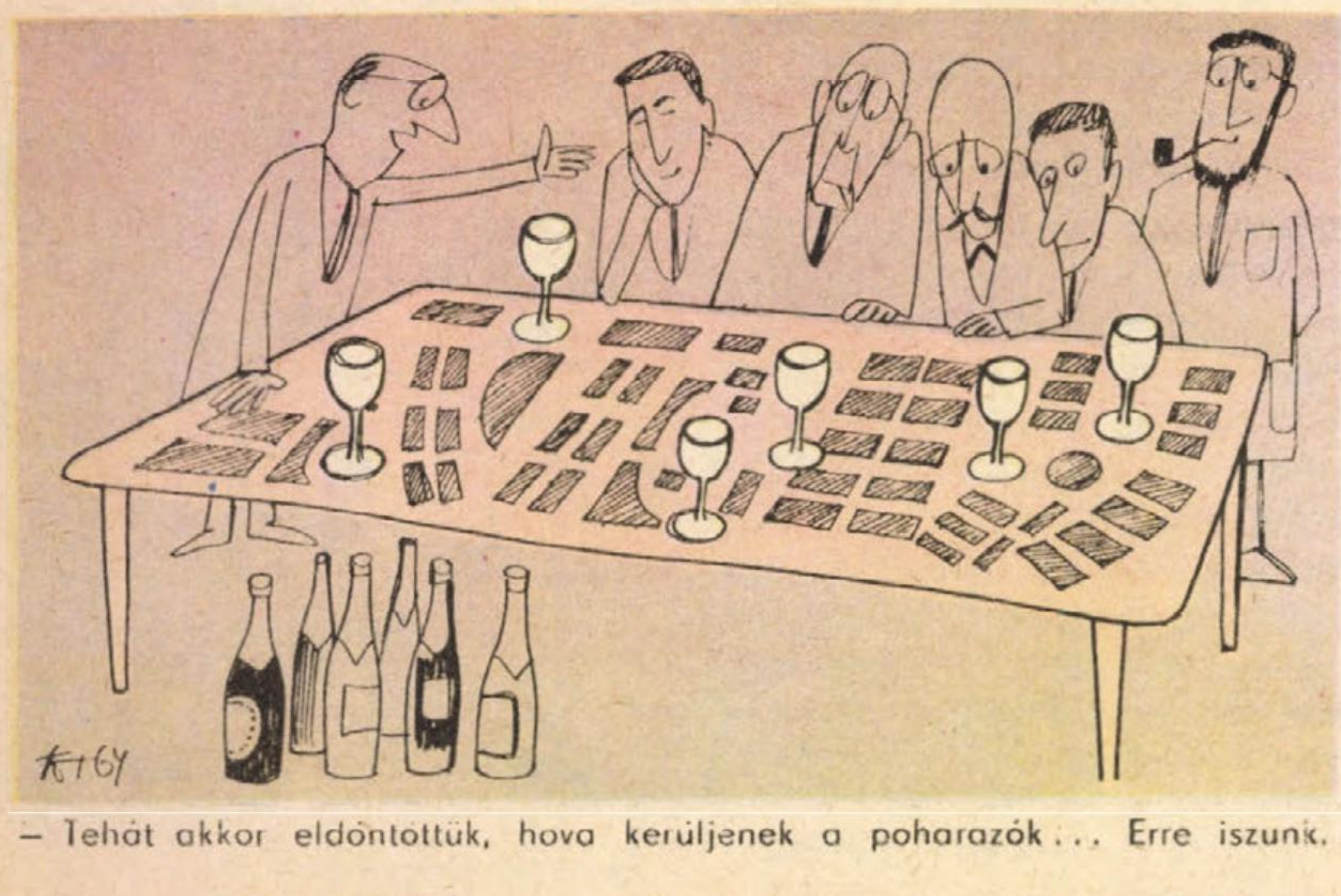

– Tehát akkor eldöntöttük, hova kerüljenek a poharazók... Erre iszunk.

GRAND PRIX

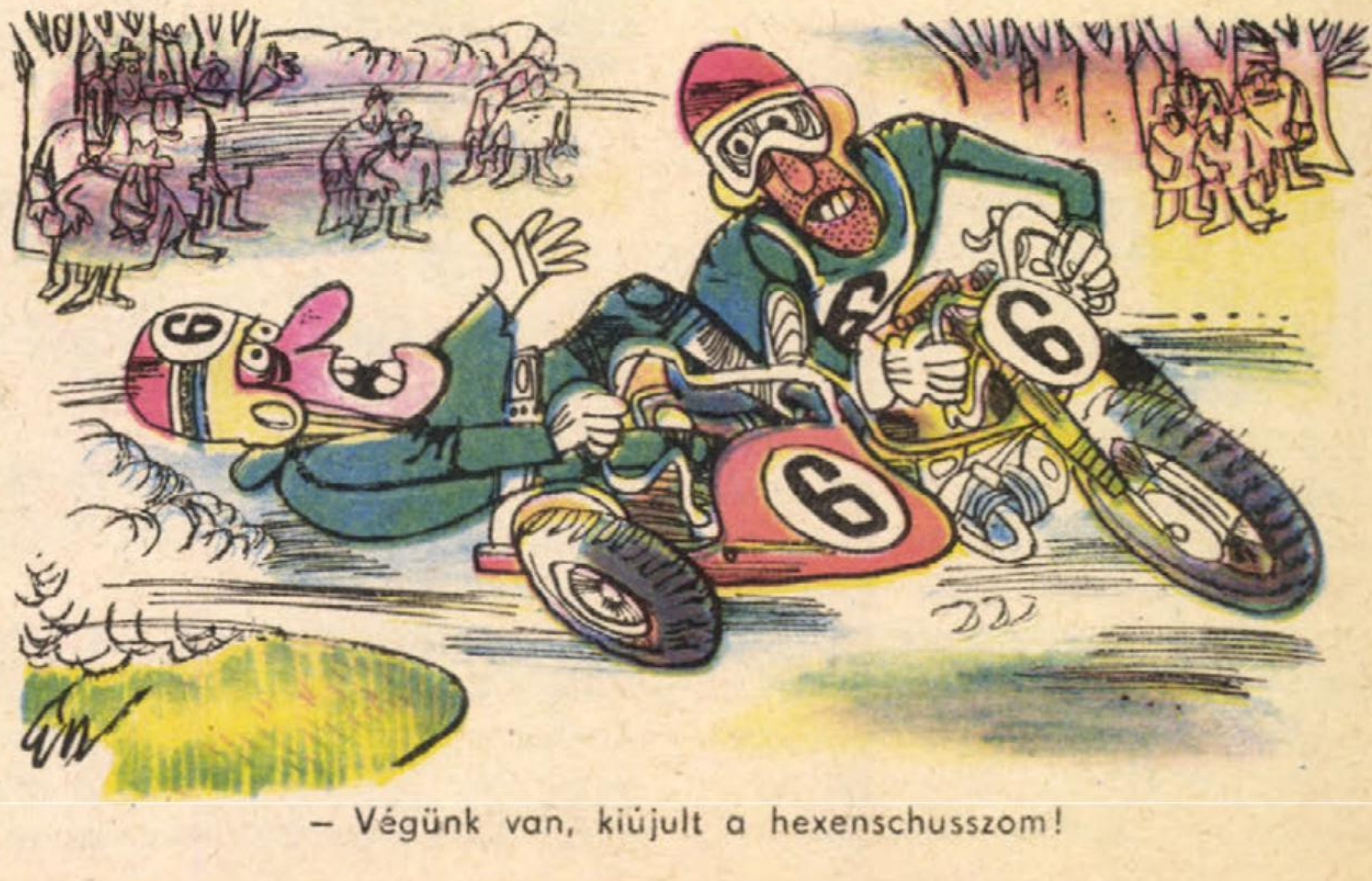

– Végünk van, kiújult a hexenschusszom!

BOLTI MAZSOLÁK

Toncz Tibor rajzai

EGY KIS SZÍVESSÉG

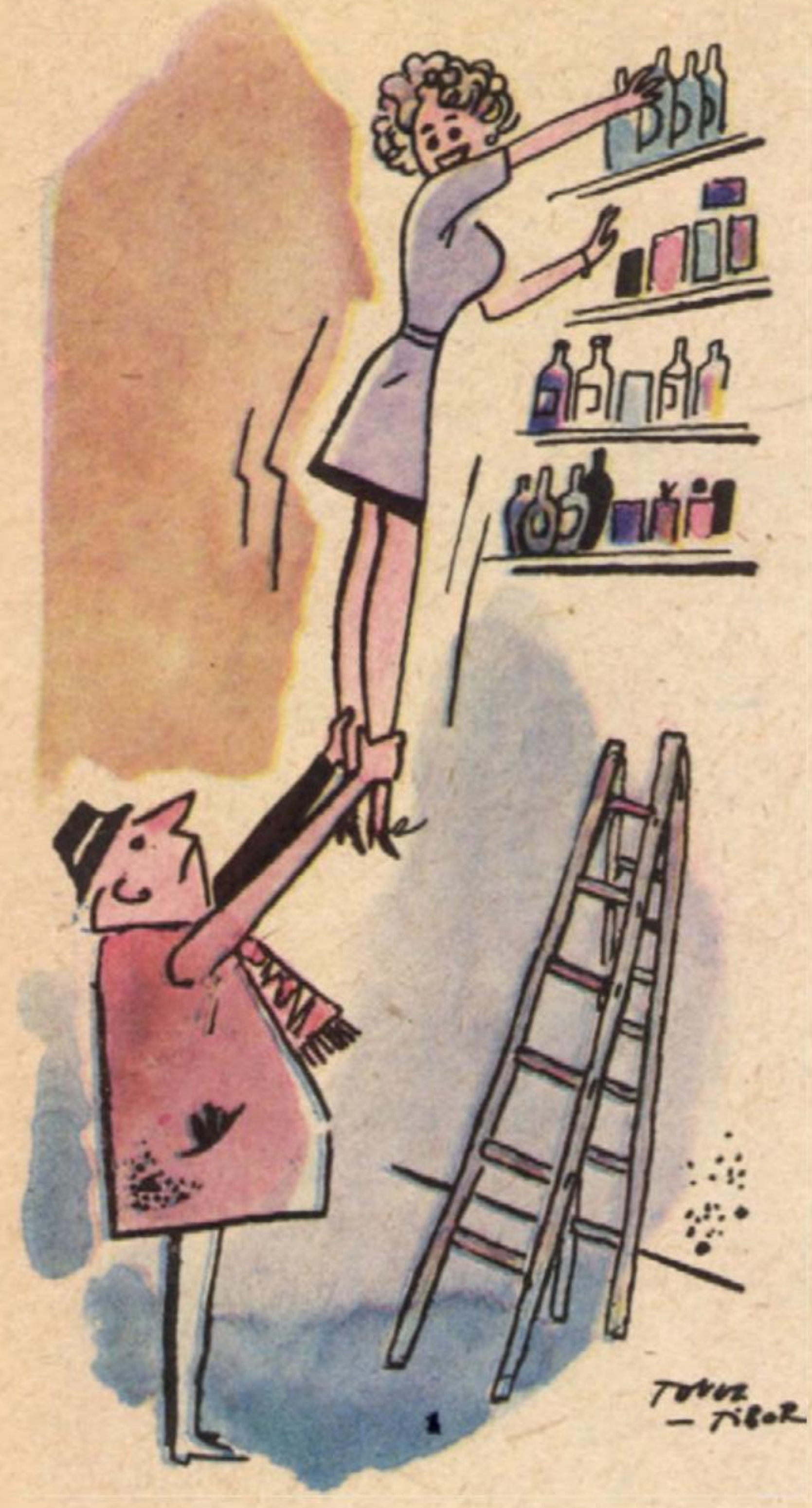

– Ne haragudjék a kedves vevő, hogy erre kértem, de nagyon szédülök a létrán.

UDVARIASSÁG

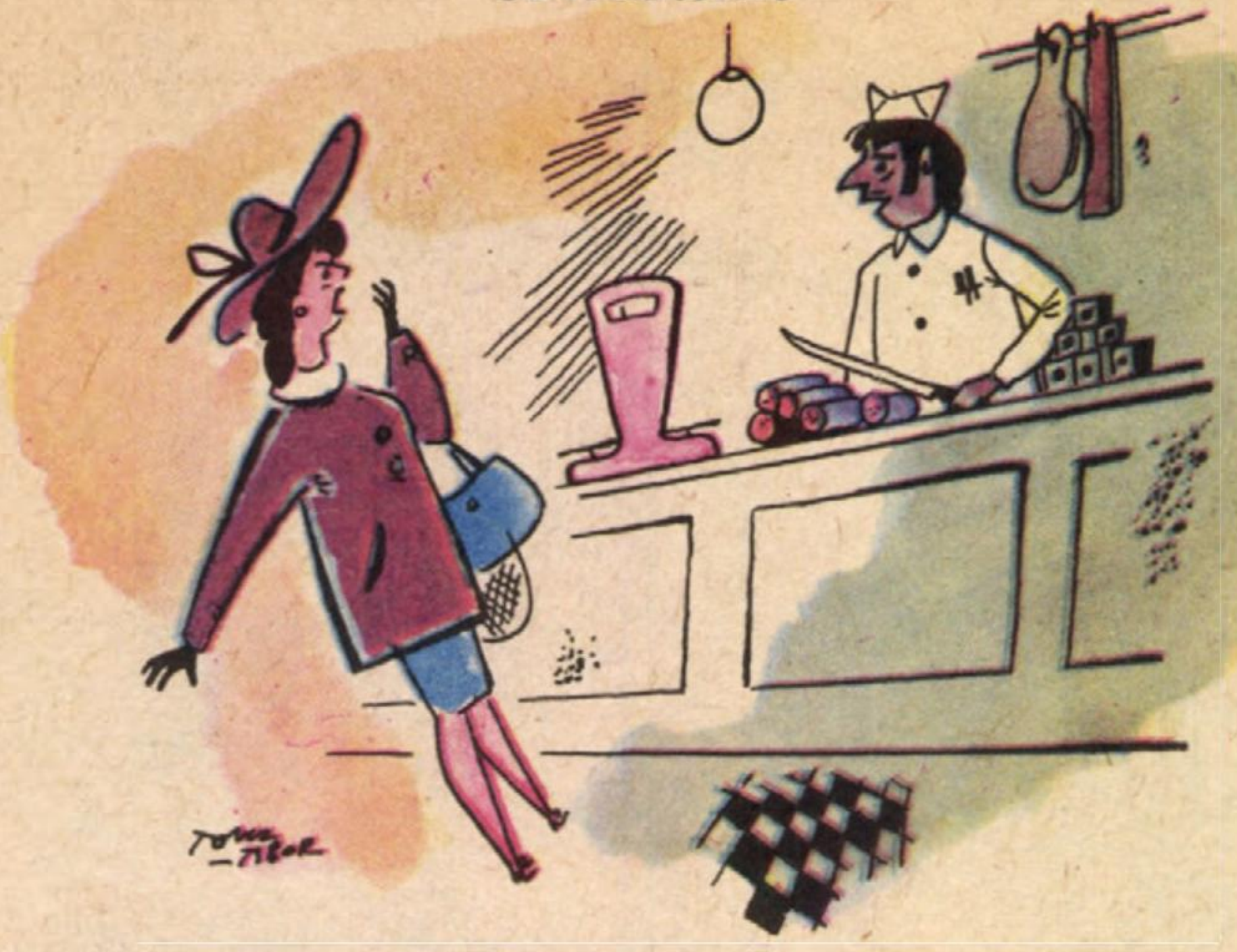

– Mit kér, nénikém?

FIGYELŐ SZOLGÁLAT

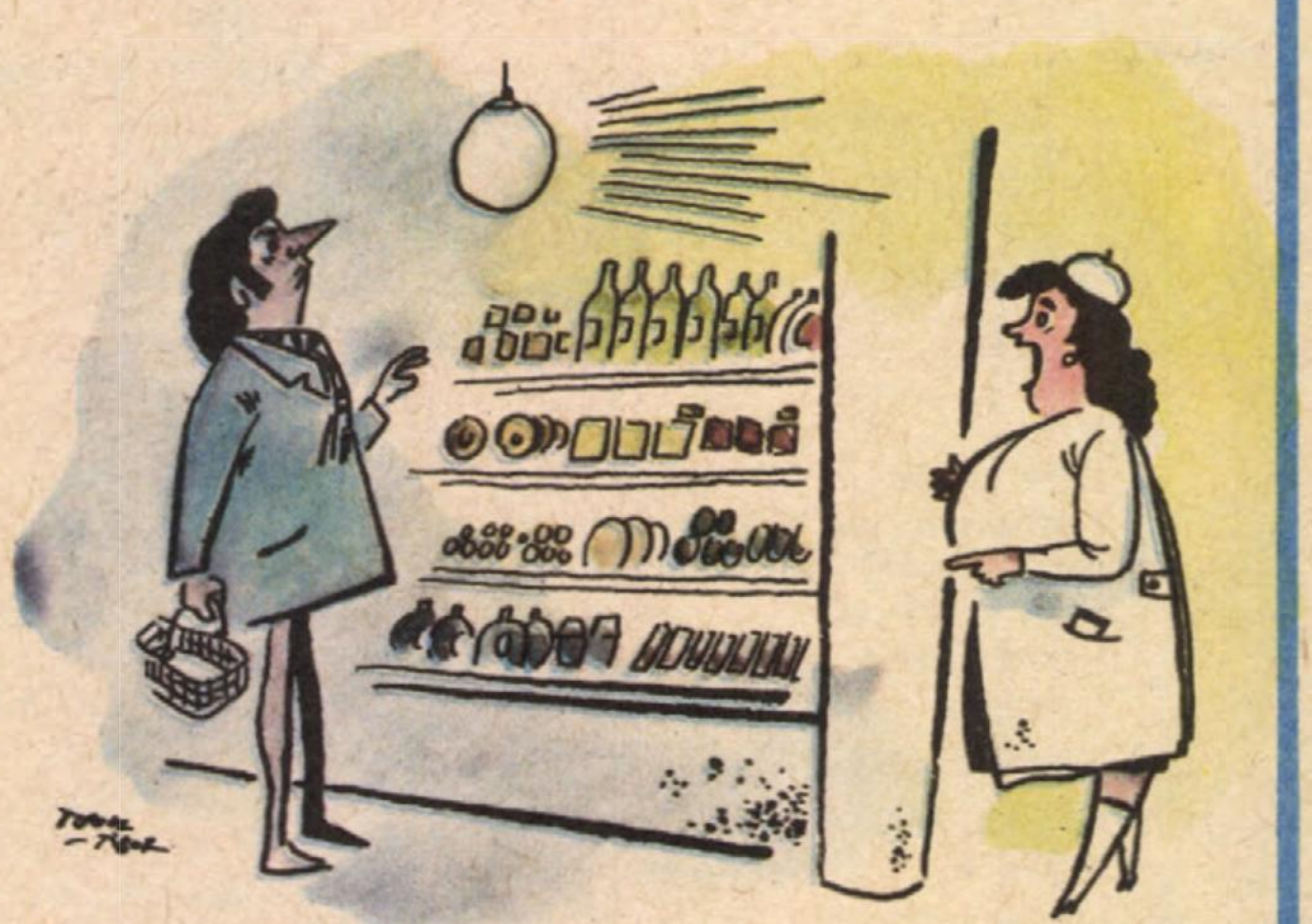

– Lopjon már valamit, fiatalember, mert lejár a munkaidőm!...

PAZARLÁS

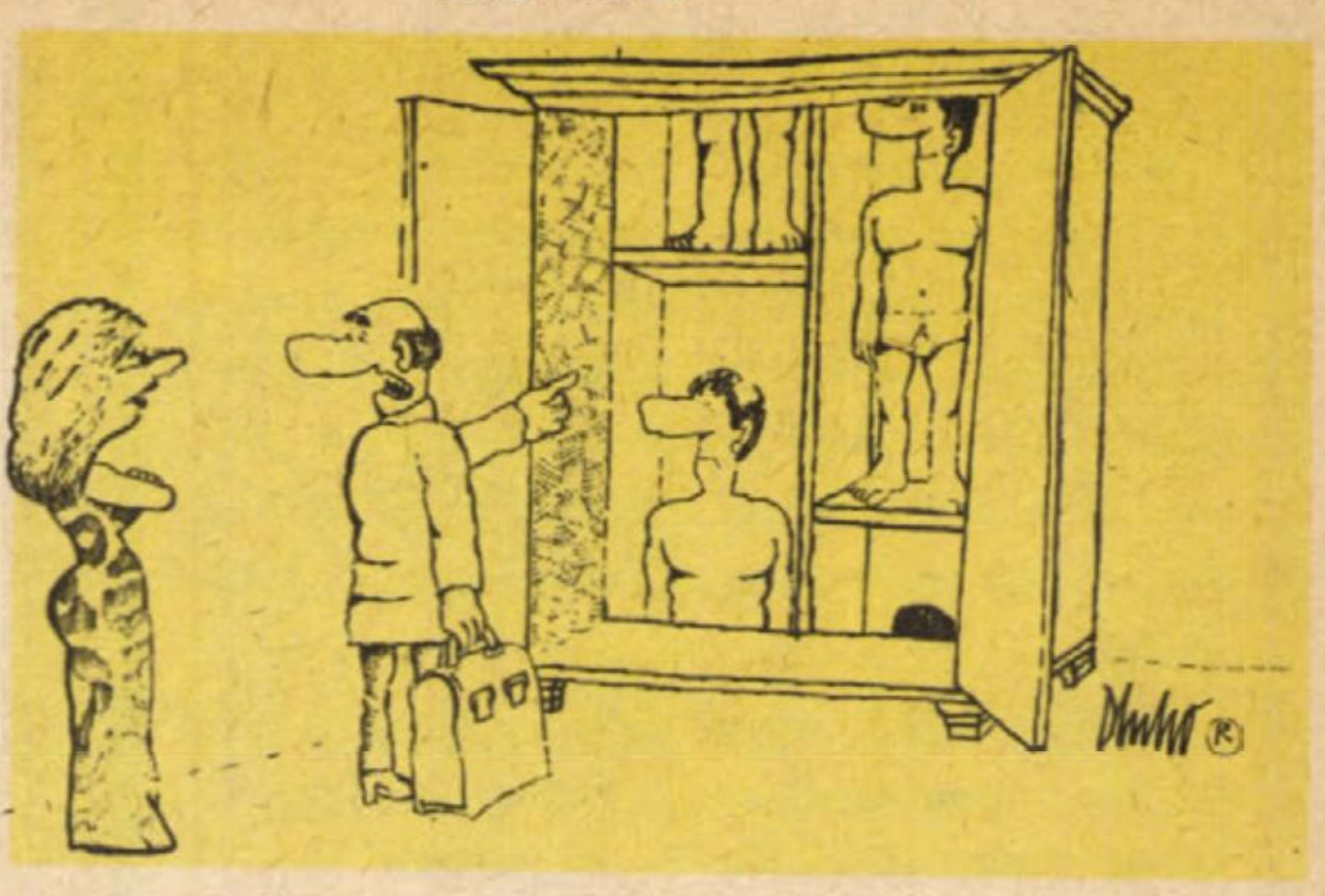

– Hát ezért fizetünk annyi villanyszámlát!...

FŐ A TESTI ÉPSÉG!

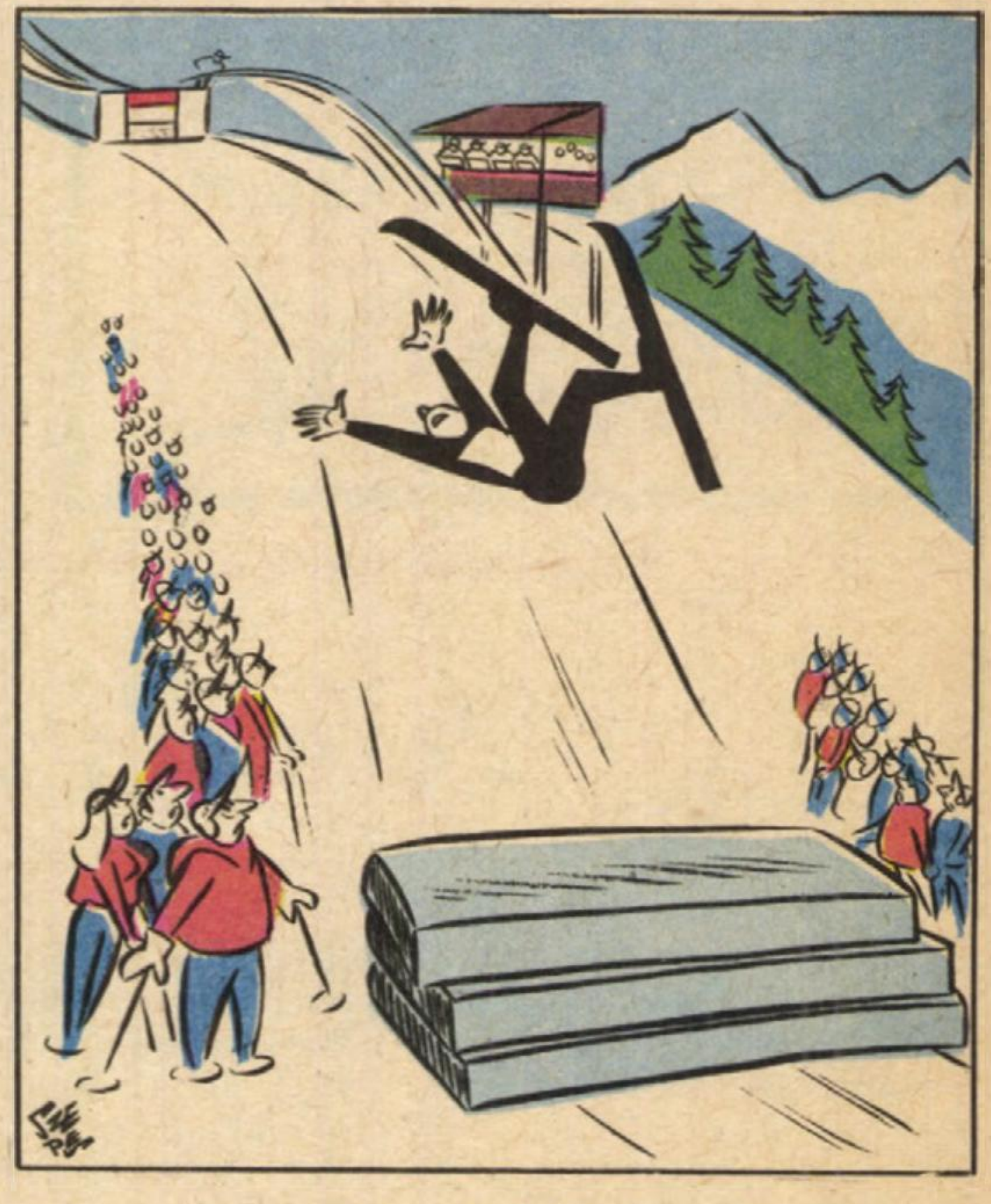

– Nyáron még rúdugró volt!

FURFANG

A Magyar Hírlapban olvastam, hogy a revizori vizsgálatok feltárták néhány általános fogyasztási és értékesítő szövetkezet gazdálkodási sajátosságát, azokat, amelyek főként az úgynevezett *közvetítői* tevékenységgel kapcsolatosak.

Több, lényegében azonos példa után a következő sorok keltették fel a figyelmemet: „Végül egy más jellegű *furfang*. A Miskolc és Vidéke ÁFÉSZ néhány üzletkötője családi kapcsolatban volt a kereskedelmi osztály vezetőjével. A családtagok részére költségtérítés és munkabér címén tavaly és tavalyelőtt tekintélyes összeget fizettek ki. 1970-ben például több mint 100 ezer forintot. A miskolci ÁFÉSZ-nél családi kötelékek sem kellettek ahhoz, hogy különös dolgok történjenek. Az egyik zöldség-gyümölcs kiskereskedelmi bolt vezetője munkabér címén saját magának több mint 190 ezer forintot fizetett ki, továbbá boltja számára 279 ezer forint költségátalányt vett fel, amelyről elszámolni nem tudott."

A cikk GAZDASÁGI FURCSASÁGOK felcímmel jelent meg. Amikor a cikk végére értem, menten hosszas elmélkedésbe kezdtem, hogy szabad-e „*gazdasági furcsaságok*"-nak vagy akár „*furfang*"-nak nevezni a visszaéléseket és a nyilvánvaló csalásokat. A Magyar Értelmező Szótár szerint: *furfang* a leleményes ravaszsággal kieszelt ötlet, vagy valami mód, rendszerint bonyolult, nehéz dolognak a megoldására, végrehajtására. Továbbá azt is jelenti: fortély, csel, ravaszság. Nem lehet tagadni: a felsorolt fogalmak összessége *is* kellett ahhoz, hogy a kereskedelmi osztály vezetője a családtagok részére költségtérítés és munkabér címén egy évben több mint 100 ezer forintot kiutaljon.

Nem kevesebb fortély, csel, ravaszság kellett ahhoz sem, hogy az említett zöldség-gyümölcs kiskereskedelmi bolt vezetője saját magának több mint 190 ezer forintot fizessen ki munkabér címén, továbbá a boltja számára 279 ezer forint költségátalányt vegyen fel, amiről nem tudott elszámolni.

Ezzel kapcsolatos elmélkedésem során a cikkben *furfangnak* nevezett tevékenység ilyetén való meghatározása után eljutottam a *furfangos* kifejezésig. A furfangos ember olyan személy, aki tekervényes, csavaros utakon valósítja meg céljait. Ügyes, ravasz és csalafinta. A csalafintaság pedig összességében ravasz, megtévesztő eljárás, *huncutság*.

Az Értelmező Szótár forgatása közben tehát a furfangtól elérkeztem a huncutságig, amin gyakran *tréfás hamisságot* értenek. Most már csak az hiányzik, hogy a bűncselekményeket, a visszaéléseket az egyszerűség kedvéért *pajkosságnak* nevezzük, ami mégis csak más.

Gondolataimban eddig jutván, erről nekem egy régi dal jutott az eszembe. (Talán egy operettből!) Néhányan bizonyára emlékeznek rá, és úgy látszik, még ma is divatozik: „Ó, milyen, ó, milyen finomak vagyunk ... !"

Én azt mondom: nevezzük csak nevén a gyereket: a furfangot furfangnak, a csalást — csalásnak. Hogy kiismerje magát az olvasó... És az ügyészség is...

Földes György

„SIKERES" SZÖKÉS

A Reuter-hírügynökség az ausztráliai Sydneyből nem mindennapi fegyenckalandról számol be. Az egyik sydneyi börtönben egy 25 éves fegyencnek sikerült megszöknie. Rendkívüli ravaszsággal belopódzott a kenyérszállító tehergépkocsiba, s ott elbújt. Senki sem vette észre, amikor a kocsi kigördült a börtönudvarból, benne a szabadság után vágyó ifjú tolvajjal. Eddig minden rendben is volt. Sajnos, a gépkocsi egy másik börtönbe is vitt kenyeret, s mire az ifjú feleszmélt, újra zárt kapuk mögött találta magát. Tetejébe még vádat is emeltek ellene „tiltott lakásváltoztatás" miatt.

ELFOGLALT EMBER

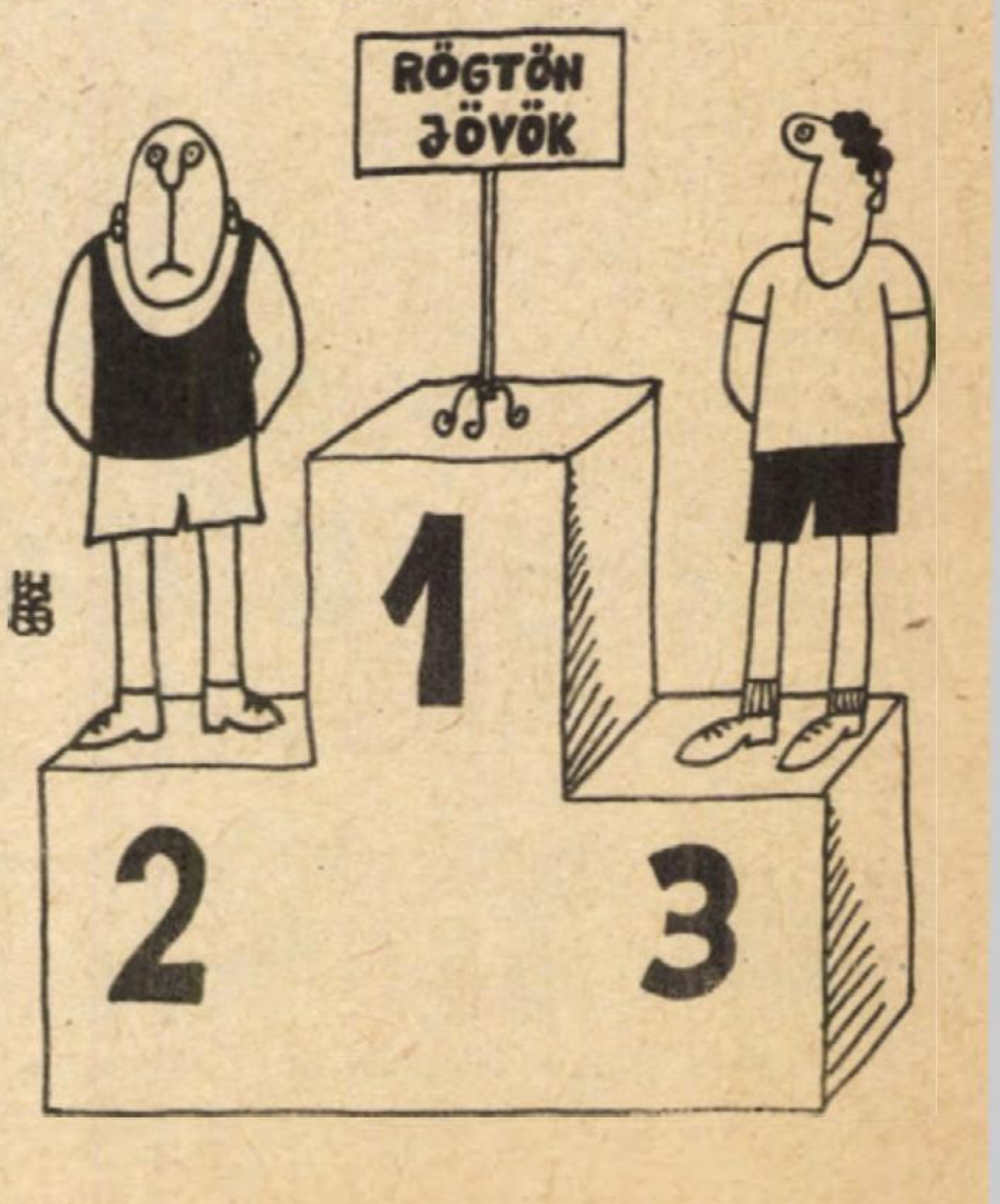

A VÉGSZÓ: ADY ENDRE KÉT SZAVA

Ha visszagondolok a múltra,
Csak megnyugvás ragyog felém.
Amiért vergődtem, búsultam egykor,
Ma már csak emlék, költemény.

Muzsikák, Zsuzsikák, barátok,
Sok füstbe ment terv, sok remény —
Mindebből a múlt távlatából
Pár tört akkord száll csak felém.

Utazás! Sztambul. Nizza. Párizs!
Monte Carlo: hazug ígéret —
Csak most szép az út igazán,
Hogyha itthonról visszanézek.

Első szerelmek, csalódások!
Könnyek ... ma már tündérmesék.
Mily nagy költő volt az, aki leírta
E két szót: „Megszépítő messzeség!”

Farkas Imre

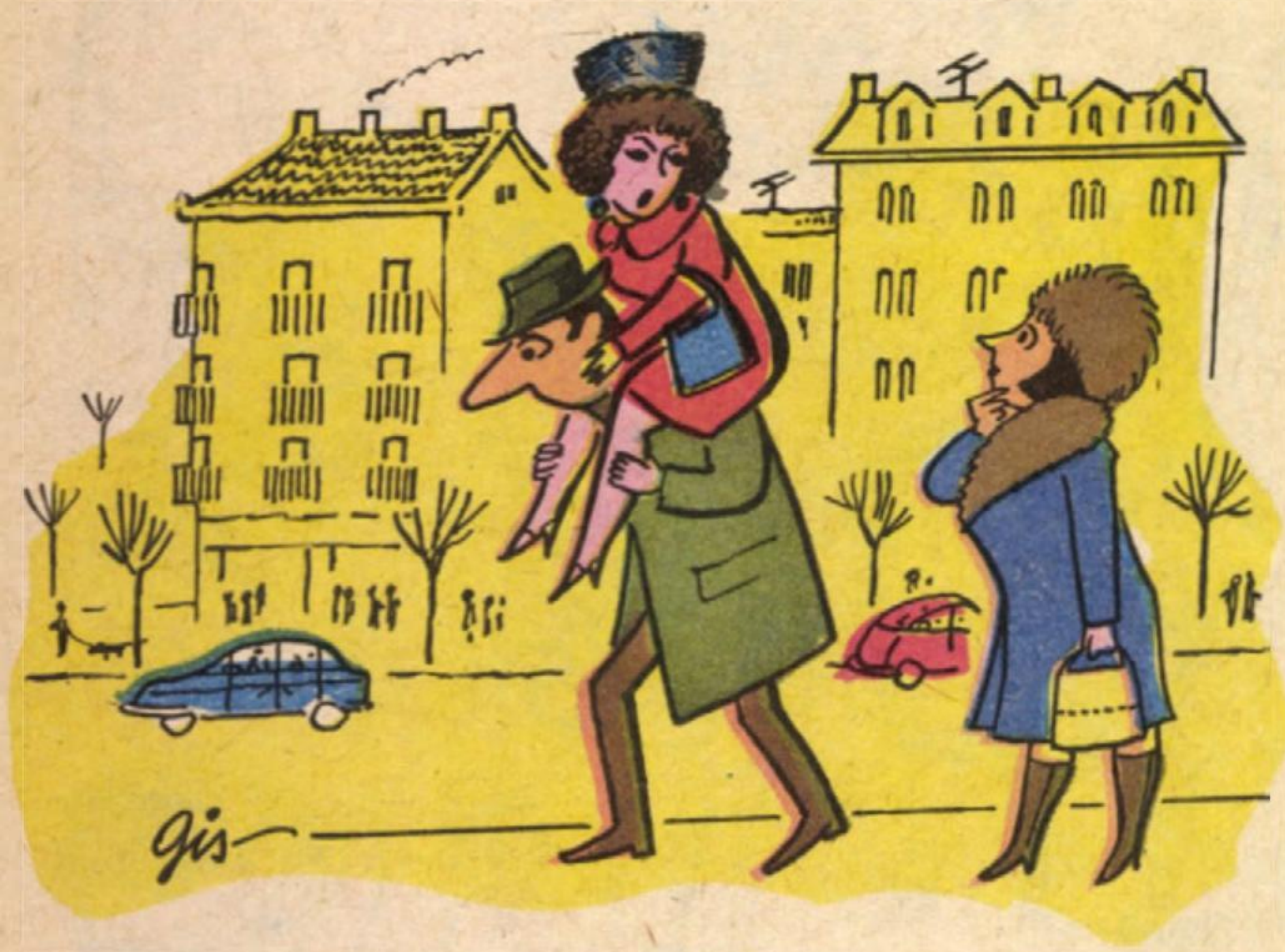

FOGADALOM

– Még a múlt évben megmondtam a férjemnek, hogy vegyen kocsit, mert én egy lépést se teszek gyalog!

A BOMBÁZÁSOK FELÚJÍTÁSA UTÁN

Tót Gyula rajza

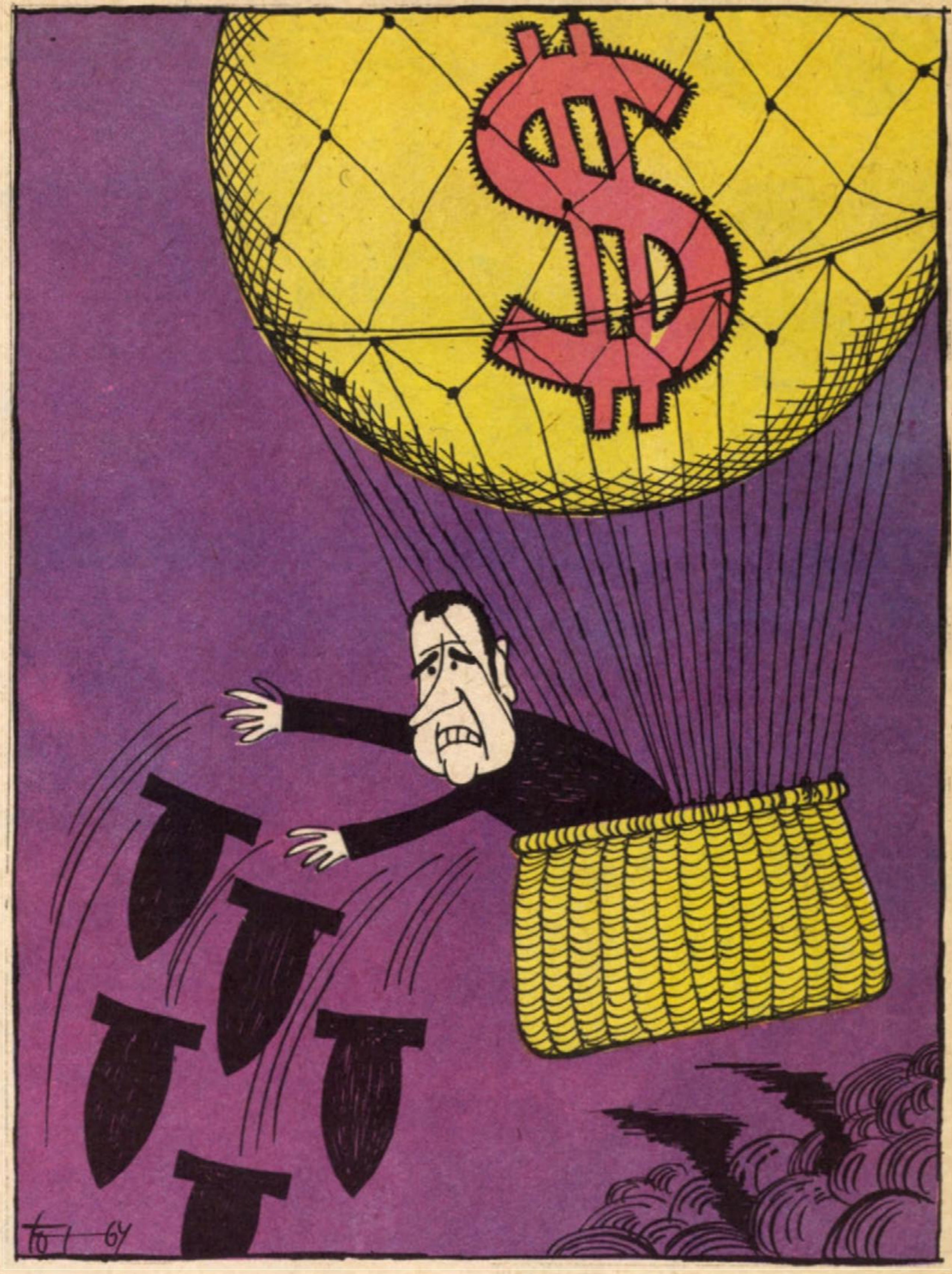

– Érthetetlen, minél több ballasztot dobok ki, annál jobban süllyedek!...

ENGEDELMES ALBÉRLŐ

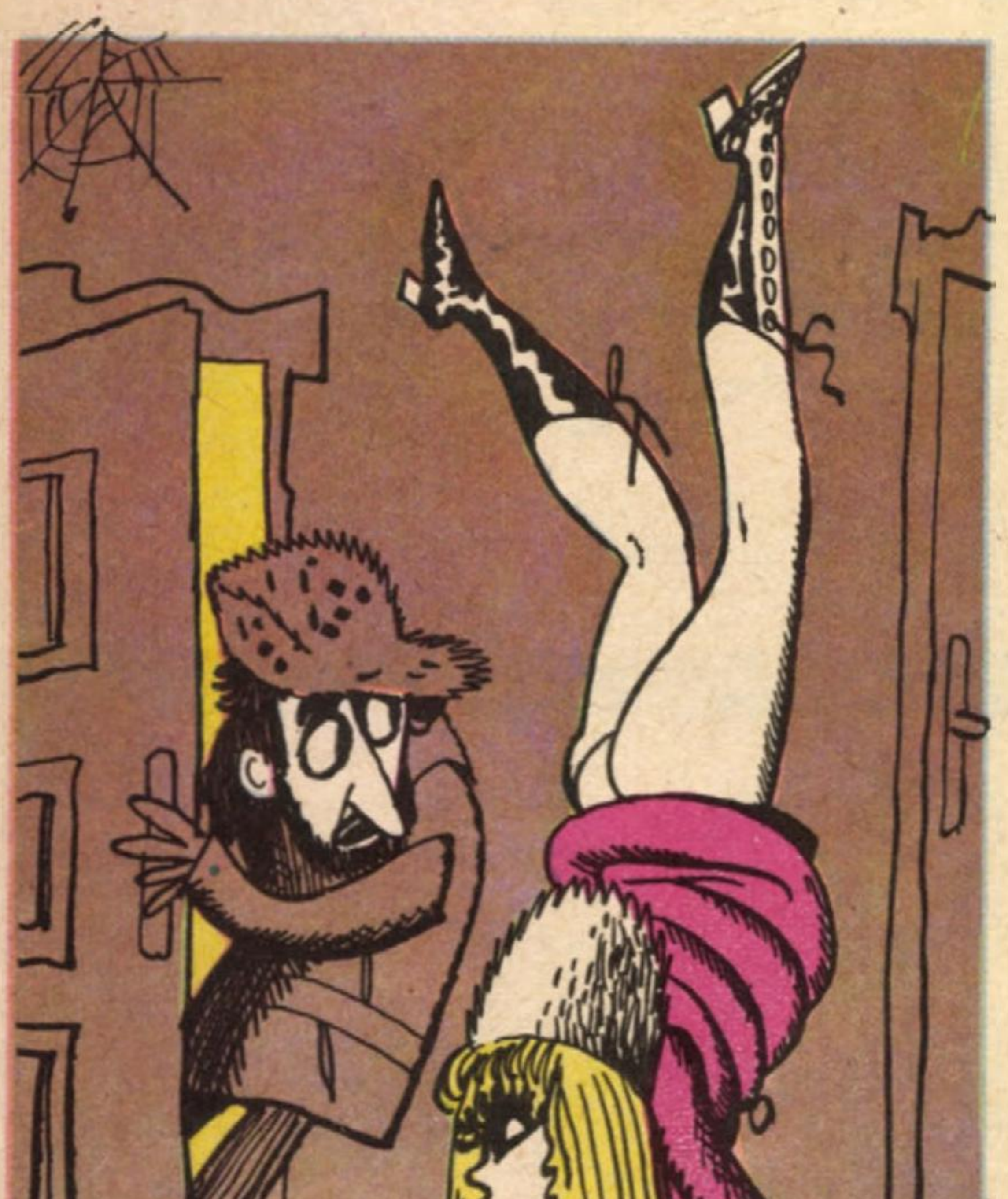

– Drágám, a főbérlőnő kijelentette, hogy ide nő nem teheti be a lábát.

NA, MIJE VAN NEKI?

Szférája.

Mármint a tudományos életnek, a kulturális életnek, a gazdasági életnek stb. Naponta többször is hallom ezt a szót, a rádióban, a televízióban, felelős emberek szájából: a politikai élet szférájában ... A beruházások szférájában ... Aki egy kicsit is ad magára, ezt a szót használja. Divatba jött, mint a nőknél a fűzős csizma és a férfiaknál a nagymintás, széles nyakkendő. Az újságírók sem akarnak elmaradni a divattól, és cikkeikben a hivatali szférákról, a diplomáciai szférákról beszélnek.

Manapság mindennek szférája van.

Régen a tudományos életnek területe volt, a politikai életnek síkja, a gazdasági életnek, mondjuk, érdekköre vagy lépcsőfoka, vagy övezete. Manapság csak szférája van.

Van ebben a szóban valami titokzatos, sejtelmes, megmagyarázhatatlan. Talán ezért is használják olyan szívesen. Egy bizonyos szakterületre még a nem szakértő is bemerészkedhet, de a szférákba már nem. Ide csak az avatottak, a bennfentesek léphetnek be, ha előzőleg felmutatják az igazolványukat, amely különböző szférákba való belépésre jogosít. Minisztériumba még be merek menni, de felsőbb szférákba már nem. Konkrétan: nem riadok vissza attól, ha — tegyük fel — be kell mennem a Pénzügyminisztériumba, de a gazdasági élet felső szféráiba már nem nagyon vágyakozom. Mit tudom én, hogy mi van ott, hogyan kell egy szférában mozogni anélkül, hogy feltűnést keltenék. Én valahogy úgy képzelem el a magasabb szférát, hogy ott az emberek ide-oda repdesnek, mint az angyalok, kezükben aktatáskával, vagy fontos iratokkal.

Bevallom őszintén, egy ideig nagyon irigykedtem azokra, akik különböző szférákban, alacsonyabb, vagy magasabb szférákban élnek és dolgoznak, de aztán rájöttem, hogy nekem is lehetnek szféráim. Csak akarni kell.

Reggel, például, a családi élet szférájában tevékenykedem, aztán a közlekedés szférájában tartózkodom, naponta legalább egy fél órát. Majd átmegyek a kulturális élet szférájába, pontosabban a tömegkommunikációs szférába, ahol megírom: mit láttam, tapasztaltam az élet más szféráiban. Hazafelé menet megiszom egy feketét a belkereskedelem szférájában, és nézegetem a nőket, akiknek a szférája még mindig nincs meghatározva, de biztosan az is van nekik, csak nem látszik, mert tetőtől talpig fel vannak öltözve. Este, a kulturális élet szférájában tévét nézek, vagy olvasok, ha a családom békén hagy ebben a szférában. Esténként azt is megtárgyaljuk, hogy milyen problémák merültek fel nálunk a gazdasági életünk szférájában.

Mindjárt más, nem? Sokkal előkelőbb, ha valaki szférákban mozog és nem lakásban, hivatalban, piszkos kis eszpresszókban. Még azt is megérjük egyszer, hogy nem a pokol fenekére küldik az embert, hanem melegebb szférákba. De engem hiába küldenek, én nem megyek, mert botfülem van, és nem hallanám a szférák zenéjét.

Csak az menjen oda, aki muzikális.

Mikes György

RAGASSZUNK KARIKATÚRÁT!

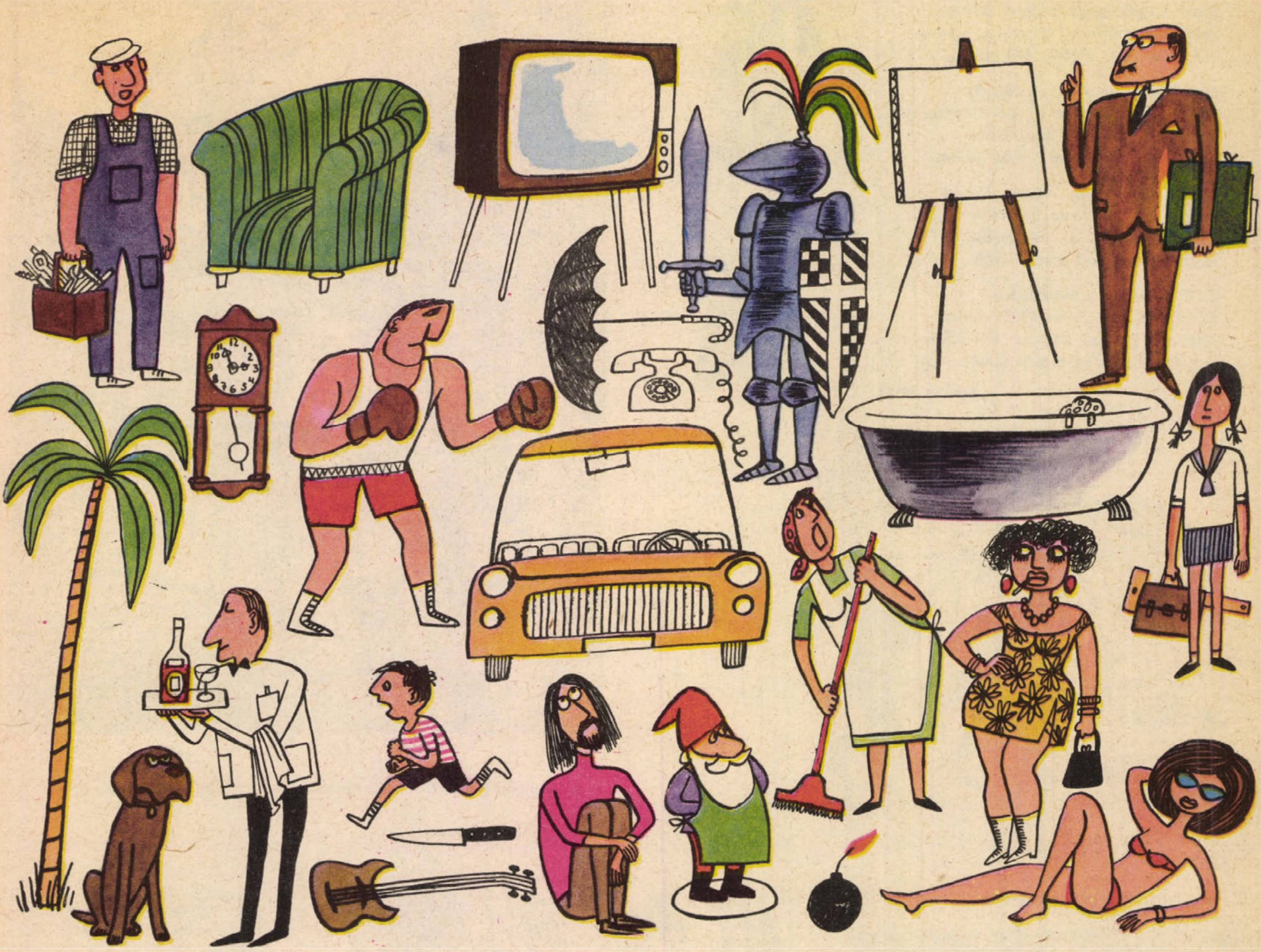

Ötletes, de rajztudással nem rendelkező olvasóink részére pályázatot hirdetünk: ragasszanak karikatúrát! A feladat — technikai szempontból — roppant egyszerű: a pályázó tetszése szerint válasszon ki az alább látható motívumokból (12 személy, 12 tárgy) akármennyit, és ugyancsak tetszése szerint csoportosítva úgy ragassza őket egy fehér papírlapra, hogy a „műalkotás" derűt keltsen a szemlélőben. Szöveget, párbeszédet természetesen alkalmazni lehet, az alapszabály azonban szigorú: rajzeszköz nem használható! Csak olló és ragasztó!

A legjobb pályaműveket közölni fogjuk s egyenként 200 forinttal honoráljuk. A beküldési határidő: január 30.

LÉLEKTANI PILLANAT

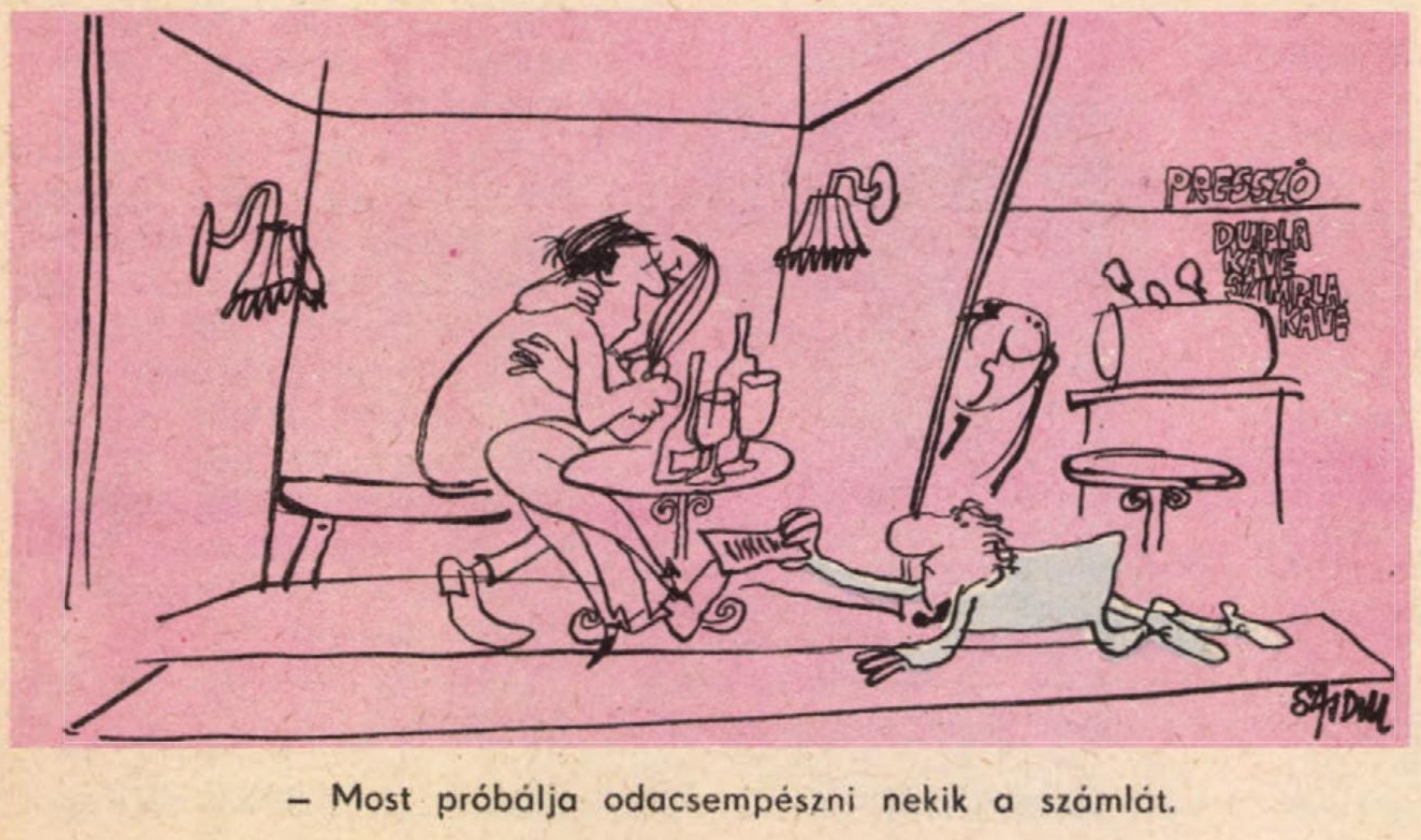

– Most próbálja odacsempészni nekik a számlát.

BIOLÓGIAÓRA

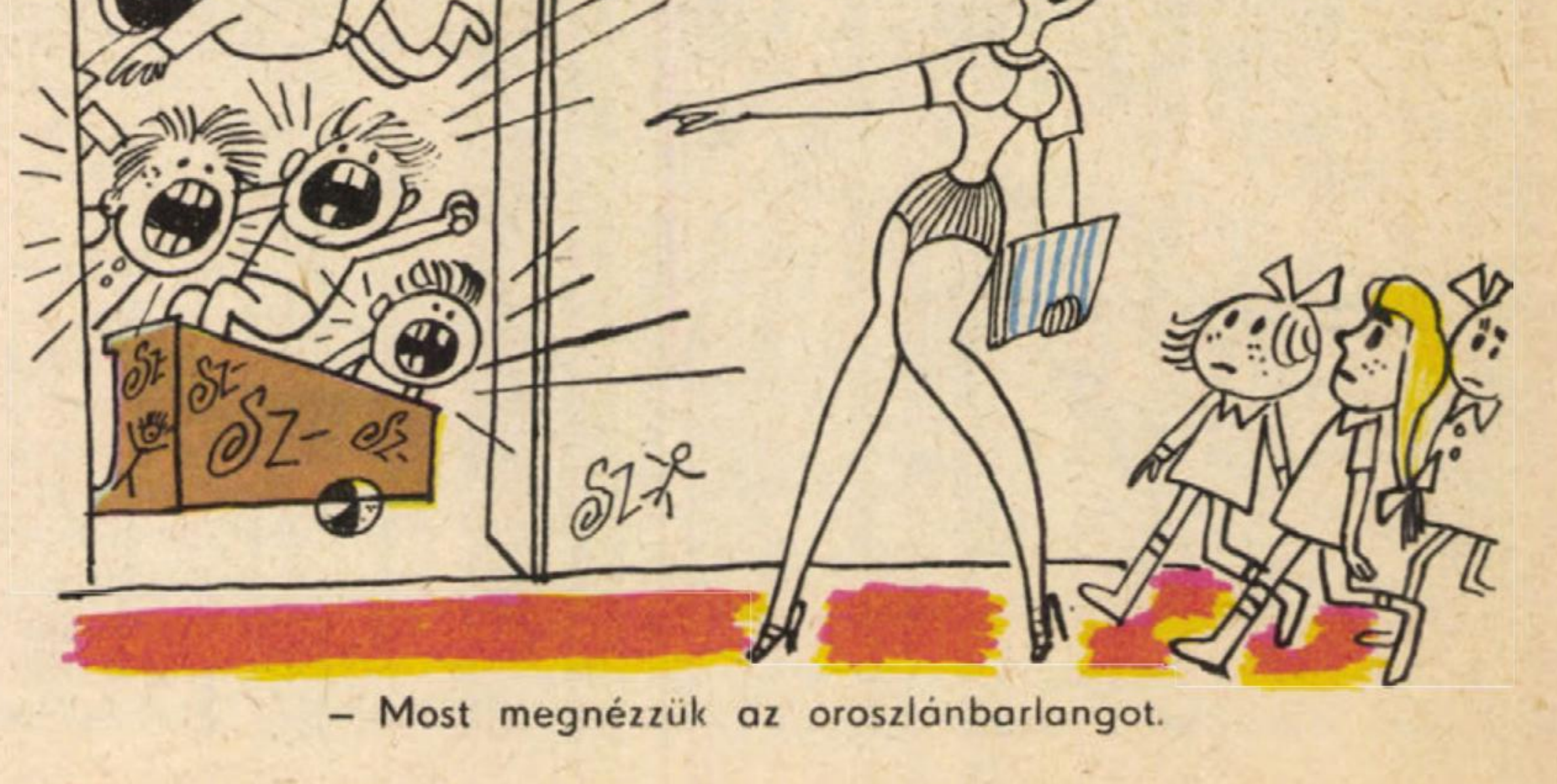

– Most megnézzük az oroszlánbarlangot.

Bátorság

Kötelességemnek érzem, hogy írjak Kemecsei Lajosról, az ország legbátrabb, legszókimondóbb emberéről. Sajnos, írói eszközeim kissé fogyatékosak ahhoz, hogy megfelelő jelzőket találjak Kemecsei rettenthetetlen, haláltmegvető, minden veszélyre fittyet hányó, szédületes bátorságára. A Niagara felett, bekötött szemmel, egy szál kötélen, nyakában egy fél lábon álló árva lánnyal táncoló artista, hozzá képest nyugdíjas sekrestyés, az oroszlánszilídító pedig jámbor ebihaltenyésztő.

Kemecsei mindennap a karrierjével, a jövőjével játszik, jó hírét teszi kockára, amikor nem félve a főnökei rosszallásától, figyelmen kívül hagyva kollégái megvetését, beosztottjai utálatát, nem törődve a korszellemmel, mindenhol és mindenkor kimondja azt, ami a szívét nyomja. Különösen nehezíti a helyzetét, hogy Kemecsei olyan vállalatnál dolgozik, ahol a dolgok rendben mennek. Termékeik kiválóak, nyereségük maximális. Az üzem szelleme kitűnő. A vezetők és vezetettek idilli békében és egyetértésben élnek egymással, van üzemi demokrácia, jó üzemi konyha, öltöző, mosdó, munkaerő, prémium, szóval minden, mi szem-szájnak ingere.

Kemecsei pedig ebben a légkörben sem fogja be a száját. A szédületes eredmények sem tántorítják el attól, hogy elmondja az igazat.

Bizony, Kemecsei nem fél lelkesedni! Kemecsei van olyan bátor, hogy örömmel hirdesse a vállalat eredményeit, hogy megdicsérje a vezetőket és a vezetetteket is. Ő bátran rámutat a jóra, miközben a többiek a hibákat keresik, bírálnak fölfelé, a bátrabbak lefelé is.

Pedig Kemecsei már nem mai gyerek. Többször megütötte a bokáját. Felesége mondja is neki, hogy egyetlen nagy ellensége van, a szája. Ha azt egyszer be lehetne fogni, Kemecsei élete egy csapásra megváltozna. Húsz évvel ezelőtt állandóan bírált, a hibákat hánytorgatta, felemelte szavát a vezetők túlkapásai és a dolgozók szájtátisága ellen. Ez idő tájt demagógnak nevezték és mint ilyet kihagyták minden fizetésemelésből, előléptetésből.

Most, amikor ez előnyt jelentene neki, most amidőn bírálni, elégedetlenkedni, zsémbeskedni és aggályoskodni a legjobb üzlet, Kemecsei dicsér, ujjong, lelkesedik. Ezért természetesen demagógnak nevezik és mint ilyet, kihagyják minden fizetésemelésből és előléptetésből.

Szerencséje, hogy egyébként ártalmatlan ember. Csak ennek köszönheti, hogy még nem lett létszám feletti, vagy nem vele akarják megerősíteni a vállalat valamelyik vidéki részlegét. A vezetők többször elbeszélgettek vele:

— Mi tudjuk, hogy a vállalat munkája most jó irányban halad. De ha maga itt nekiáll lelkesedni, azt mondják, hogy nálunk nem lehet bírálni, hogy elteltünk az eredményeinkkel.. Azelőtt maga állandóan kritizált. Amikor volt mit! Most szidjon minket, amikor nincs miért!

A kollégák is intették:

— Ha te most itt lelkesedsz, azt hiszik, hogy már itt van a Kánaán és nem lépünk előre. Nem szabad, hogy azt higgyék: elégedettek vagyunk. Ez sosem vezet jóra.

Az értekezleteken ilyen felszólalások hangzottak el:

— Persze, vannak olyanok, akik nem látják hibáinkat, akiket az eredmények elvakítanak. Nem tűrhetjük, hogy egyesek ujjongjanak, lelkendezzenek, amikor van miért! Éppen eleget örvendeztünk akkor, amikor erre semmi okunk sem volt!

Ilyenkor Kemecsei bátran felállt, az asztalra csapott és ott mindenki előtt, bátran megmondta a jót. Bele a szemükbe! Férfiasan!

Az elnökség pedig csóválta a fejét és elhatározták, hogy 10 százalékkal csökkentik a bérét, nehogy az emberek azt higgyék, hogy az ő biztatásukra hőzöng ez a korszerűtlen, divatjamúlt szerencsétlen ...

Ősz Ferenc

STÍLSZERŰEN

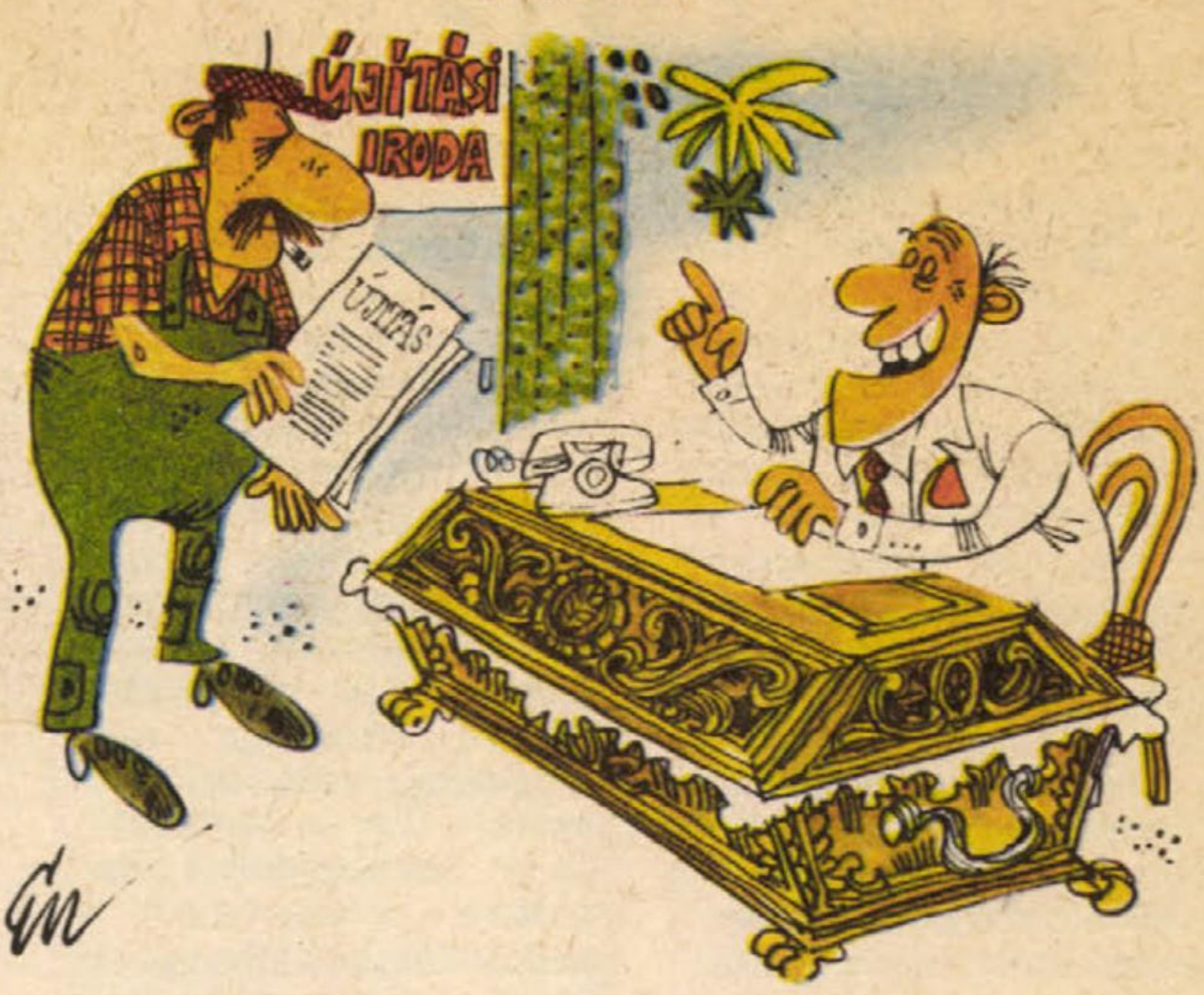

– Hagyja csak itt, nálam jó kezekbe kerül!...

AMATŐR KÖZGAZDÁSZ

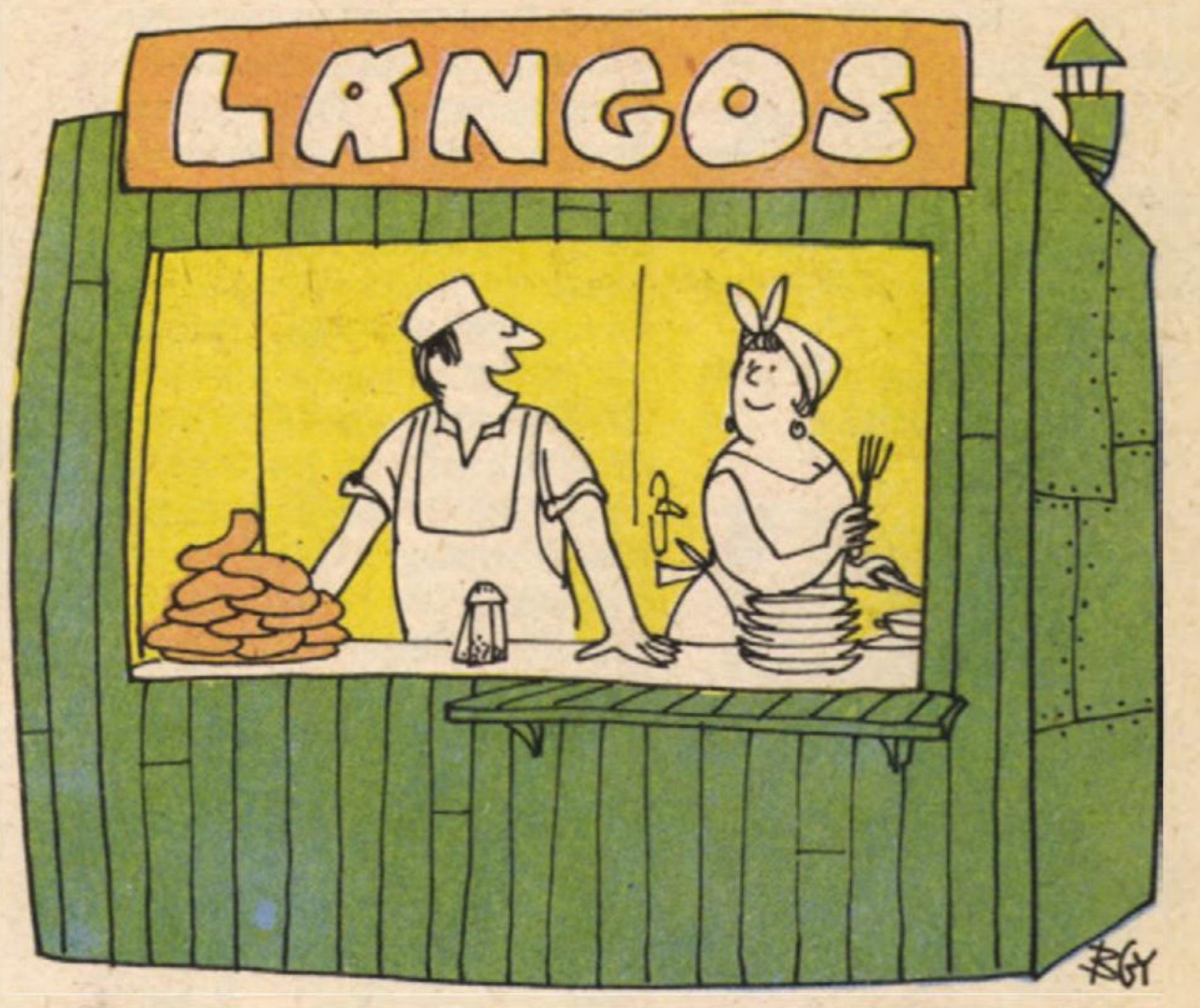

– Rém egyszerű ... Ha emelik az adót, mi emeljük az árakat.

UDVARIASSÁG

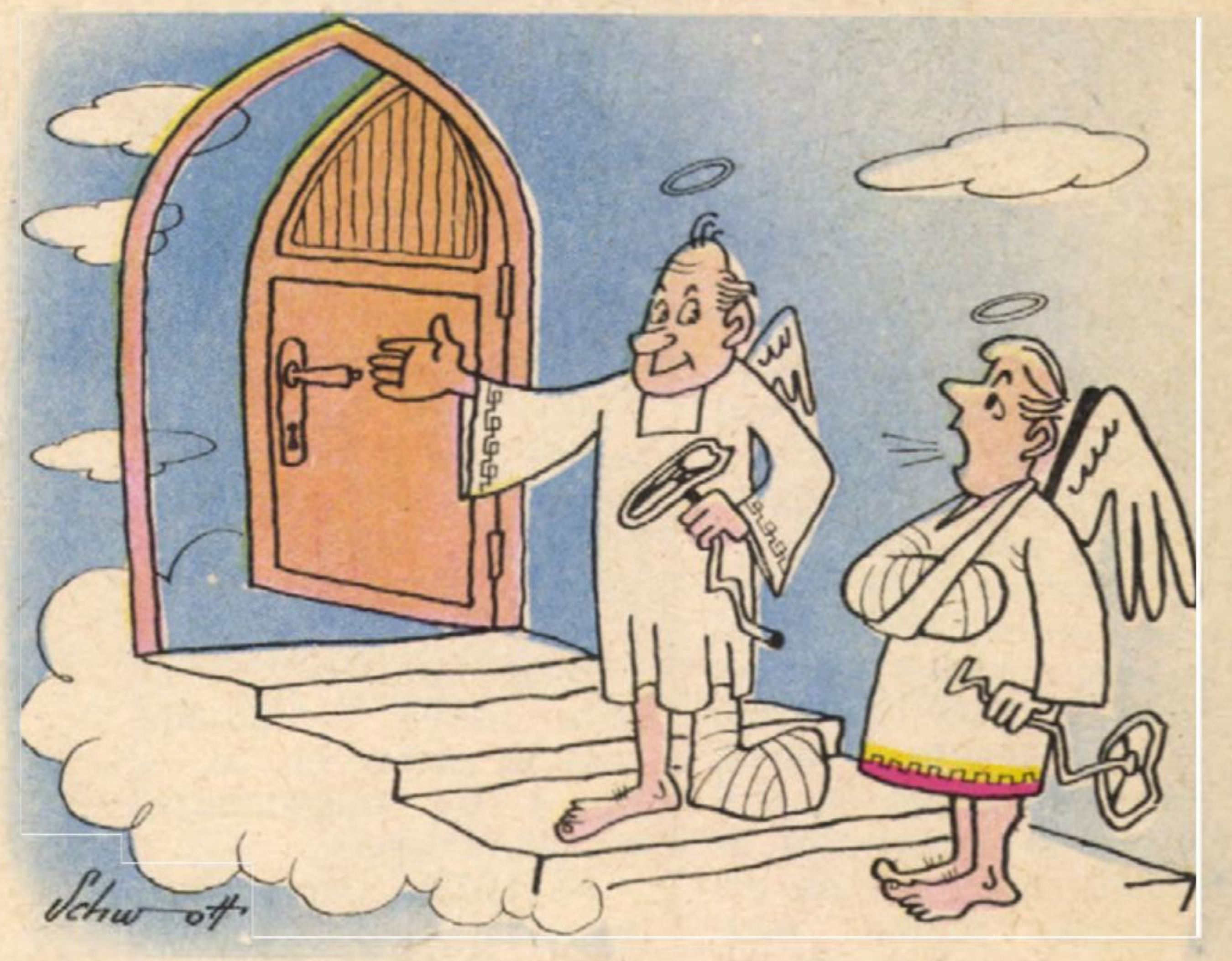

– Parancsoljon, uram ...
– Inkább a földön adta volna meg az elsőbbséget! ...

KOLLÉGÁK

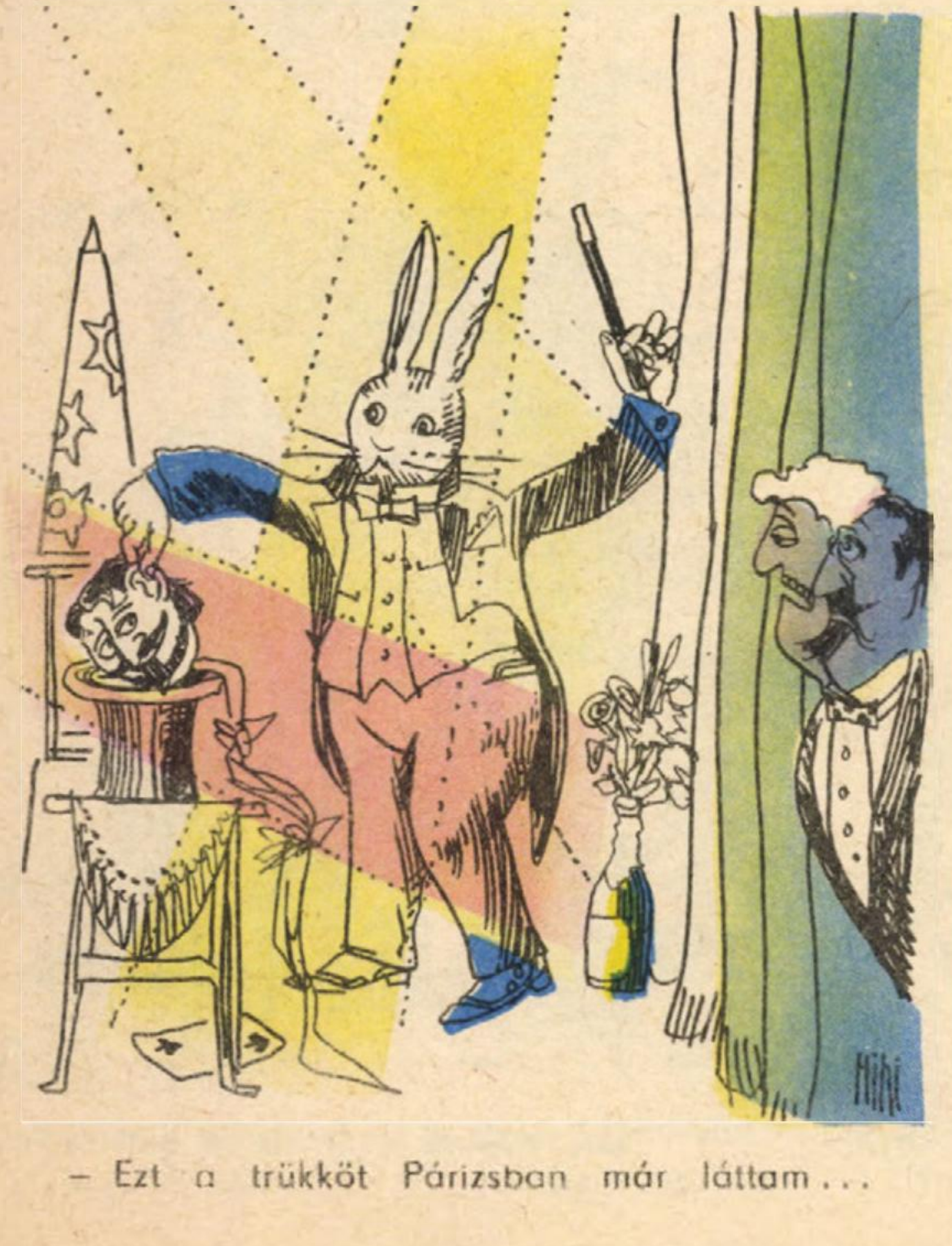

– Ezt a trükköt Párizsban már láttam ...

ÁTÉLÉS

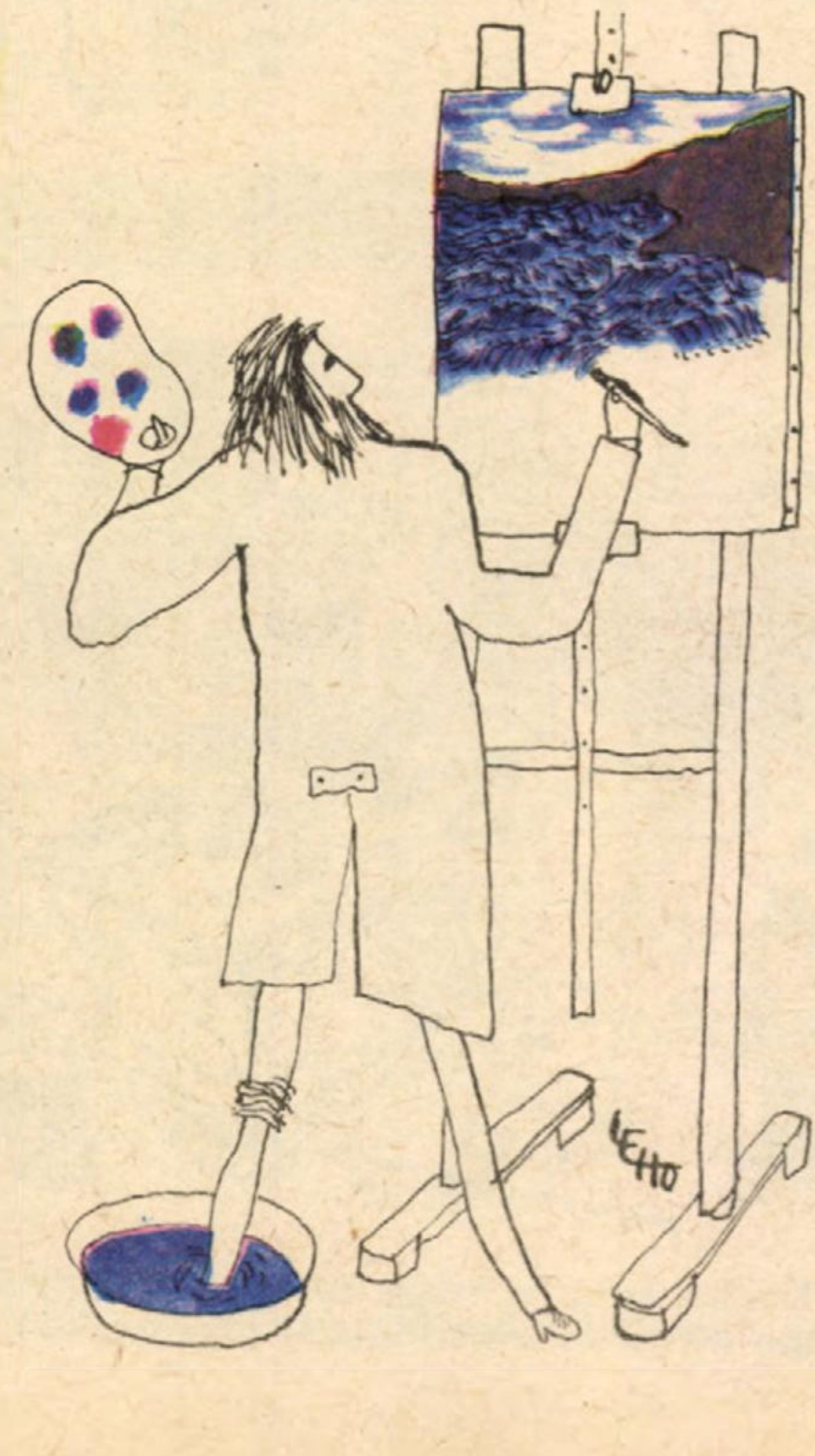

ŐSZINTE GYÁSZ

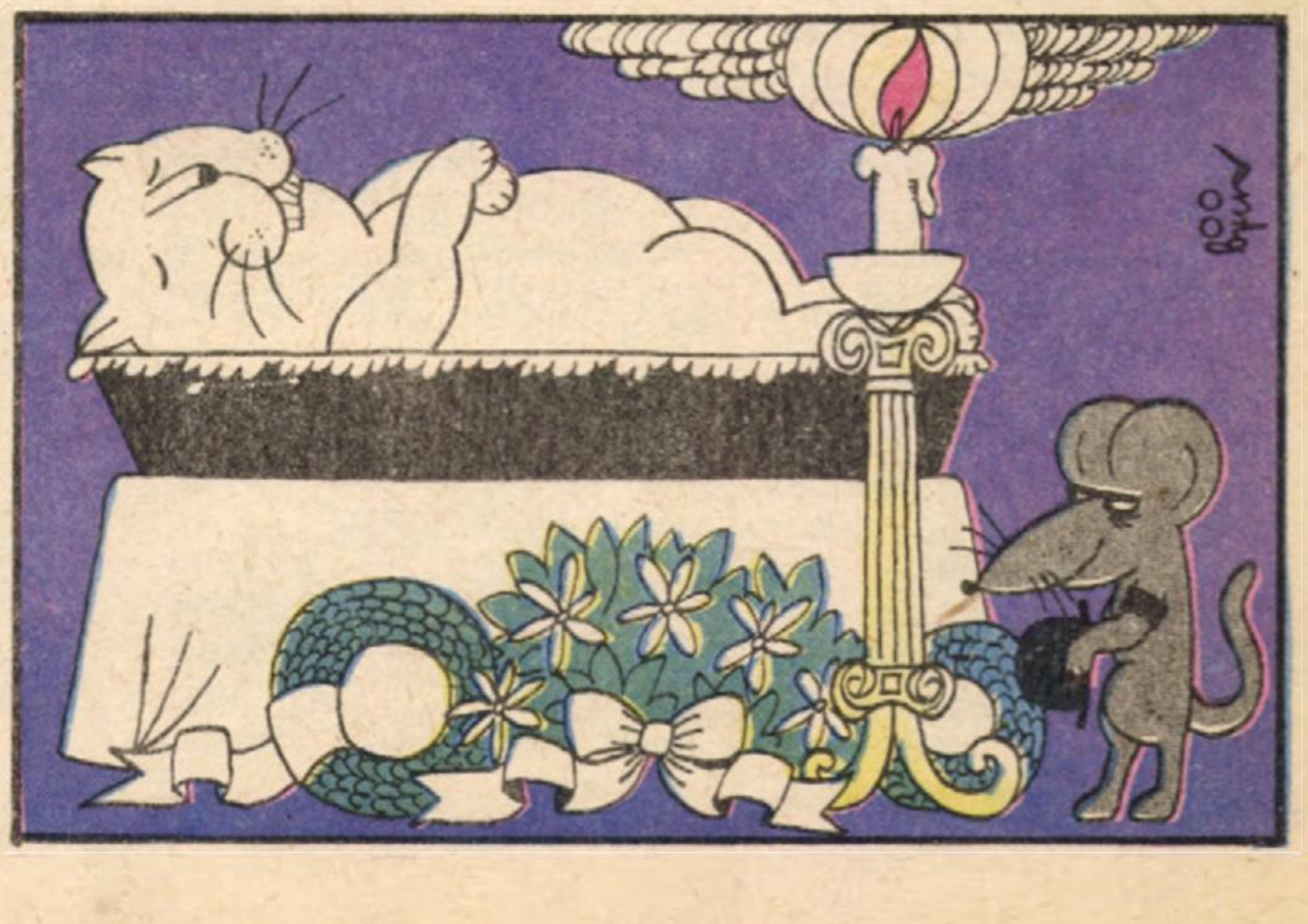

Egy hálás ifjú

Sopsics Ottó és felesége, szül. Ring Piroska, vagy negyedszázaddal ezelőtt a kollégáim valtak. Ott voltam az esküvőjükön, egy üzemi vacsorán közös asztalnál ültünk, sőt színházba is jártunk együtt az akkoriban divatos kollektív szervezés „keretében”.

Azután elváltak útjaink, de kapcsolatunk megmaradt, mégpedig „üdvözlési szinten”, azaz névnapok, ünnepek, nyaralások, külföldi utazások alkalmával jöttek-mentek a lapok.

És most karácsonykor is időben elküldtem Sopsicséknak jókívánságaimat és biztos voltam benne, hogy megkapom a szokásos viszonzást a jól ismert aláírással: Sopsics Ottó és családja.

Valóban meg is jött a Sopsics-üdvözlet, az írás azonban mintha más lett volna, az aláírás pedig: „Hálás szeretettel ifj. Sopsics Ottó.” Így!

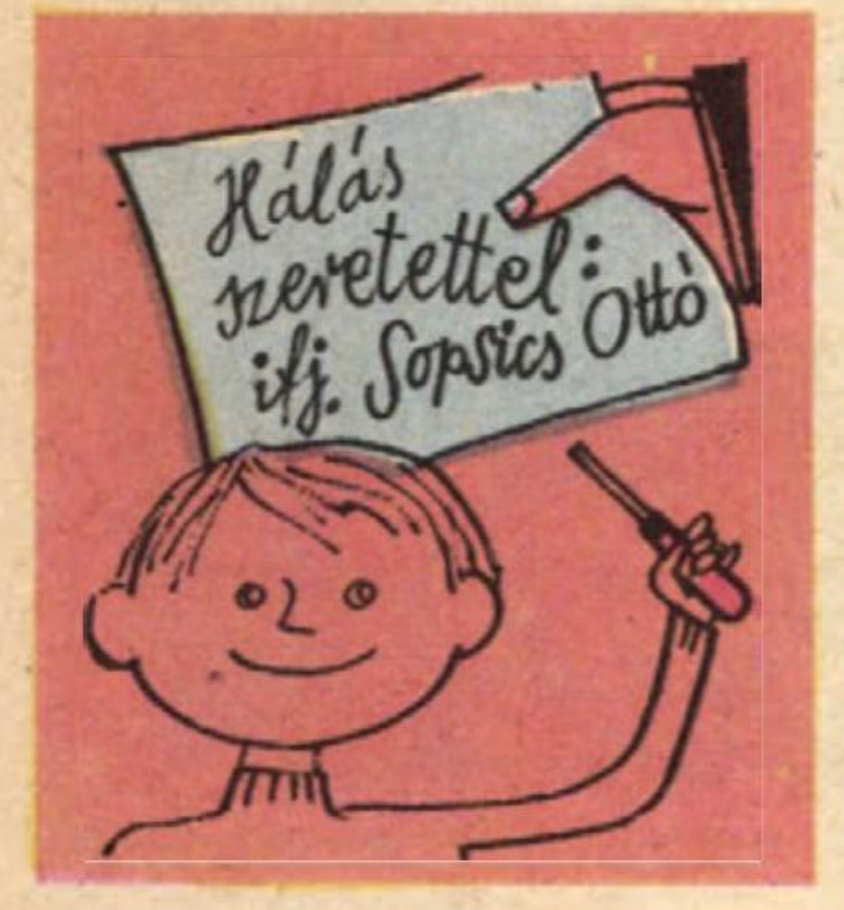
Hálás szeretettel: ifj. Sopsics Ottó

Sokáig forgattam a lapot, nem értettem pontosan, de aztán eszembe jutott az a május este, amikor Sopsics Ottóné (szül. Ring Piroska) fiával fölkeresett engem.

Meglepetten tapasztaltam, hogy az egykor oly szende, sőt csaknem félszeg Piroskából milyen harcias asszony lett. Rövid bevezető után közölte velem, hogy Ottókának be kell jutnia az egyetemre és reméli, hogy ezt én elintézem, hiszen csak egy szavamba kerül.

Próbáltam tiltakozni, de leintett, hogy ő sem ma érkezett a hathúszassal, tehát tudja, hogy az újságíró nagyhatalom, de mondjam meg, ha nem akarom...

Én erre bátorkodtam megkérdezni, hogy Ottóka milyen érettségi eredményre számít és tulajdonképpen melyik egyetemre óhajt bejutni.

Ottóka, a szimpatikus nagy lakli ifjú, ekkor szólni próbált, de anyukája leintette és mintegy visszautasítva okvetetlenkedésemet, kijelentette: „Mindegy, hogy milyen egyetem, a diploma a lényeg. A végzettség pedig nem számít, ha maga akarja.”

Hosszas és türelmes érdeklődésemre, Sopsicsné végül kifakadt:

— Nem mi tehetünk róla, hogy ide jutottunk. Mi igazán mindent megadtunk neki az első perctől kezdve. Szépen is fejlődött. Tízéves korában már magasabb volt, mint az apja. Úgy terveztük, hogy úszóbajnokot nevelünk belőle, mert a futballtól féltettem, ott össze-vissza rúgdalják egymást. Magam kísértem mindennap az uszodába. Tehetség volt, csodálatos tehetség, ezt maga az úszómester is mondta. Képzelje, alig két hónap után már parafa nélkül fennmaradt a vízen. Ezután három év telt el szorgos munkával, és Ottóka már a kerületi gyermekbajnokságon az első húsz között volt. A baj ezután kezdődött. Sajnos, ez a haszontalan kölyök elbliccelte a tréningeket, mert neki fontosabb volt Radics bácsi, a rádiószerelő. Képzelje, az a bolondériája, a rádiószerelés! Hát nem borzasztó?

— De igenis borzasztó — hurrogta le ellenvetésemet szül. Ring Piroska —, hogy egy Sopsics fiú közönséges rádiószerelő legyen, még ha maszek, akkor is! Tetszik érteni? Mi épp ezért két tanárt fogadtunk mellé már harmadiktól és most minden reményünk megvan a háromegész és valahányra.

— Mondja egyszerűen, hogy nem hajlandó erre a kis szívességre! — válaszolta sértetten hosszas érvelésemre Sopsicsné.

— Hát jó, hajlandó vagyok, lejárom a lábam térdig — fakadtam ki akkor én is —, ha a fiú megmondja, mi akar lenni.

— Rádió- és tévészerelő! — kiáltott az ifjú, mielőtt anyja megakadályozhatta volna.

— Ahhoz viszont nem kell egyetem.

— Mit mondtam! — üvöltött diadalmasan Ottóka.

— Nagyon csalódtam magában, maga... maga... — prüszkölt rám az anyja, de hála jólneveltségének, nem részletezte minősítésemet.

Legyintett, sarkon fordult és az ajtóból sziszegte felém, hogy „volt szerencsém”!

— Köszi! — ragyogott rám ugyanakkor ifj. Sopsics és cinkosan kacsintott: — Meg tetszett menteni. Tiszteletem!

Sólyom László

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
MI AZ ABSZOLÚT FÉNYŰZÉS?

Balázs-Piri Balázs:

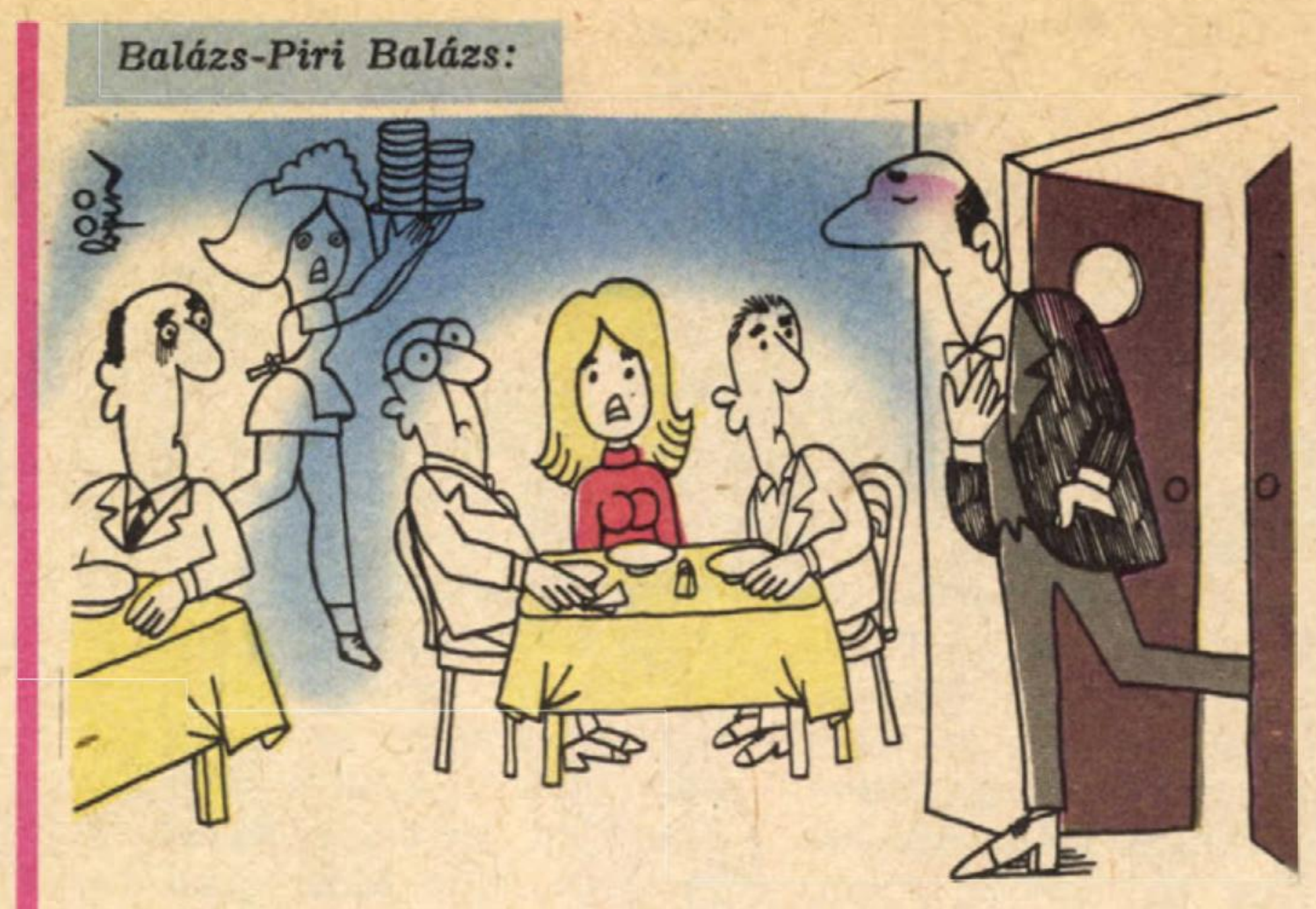

Üzemi ebédhez szmokingot húzni...

Brenner György:

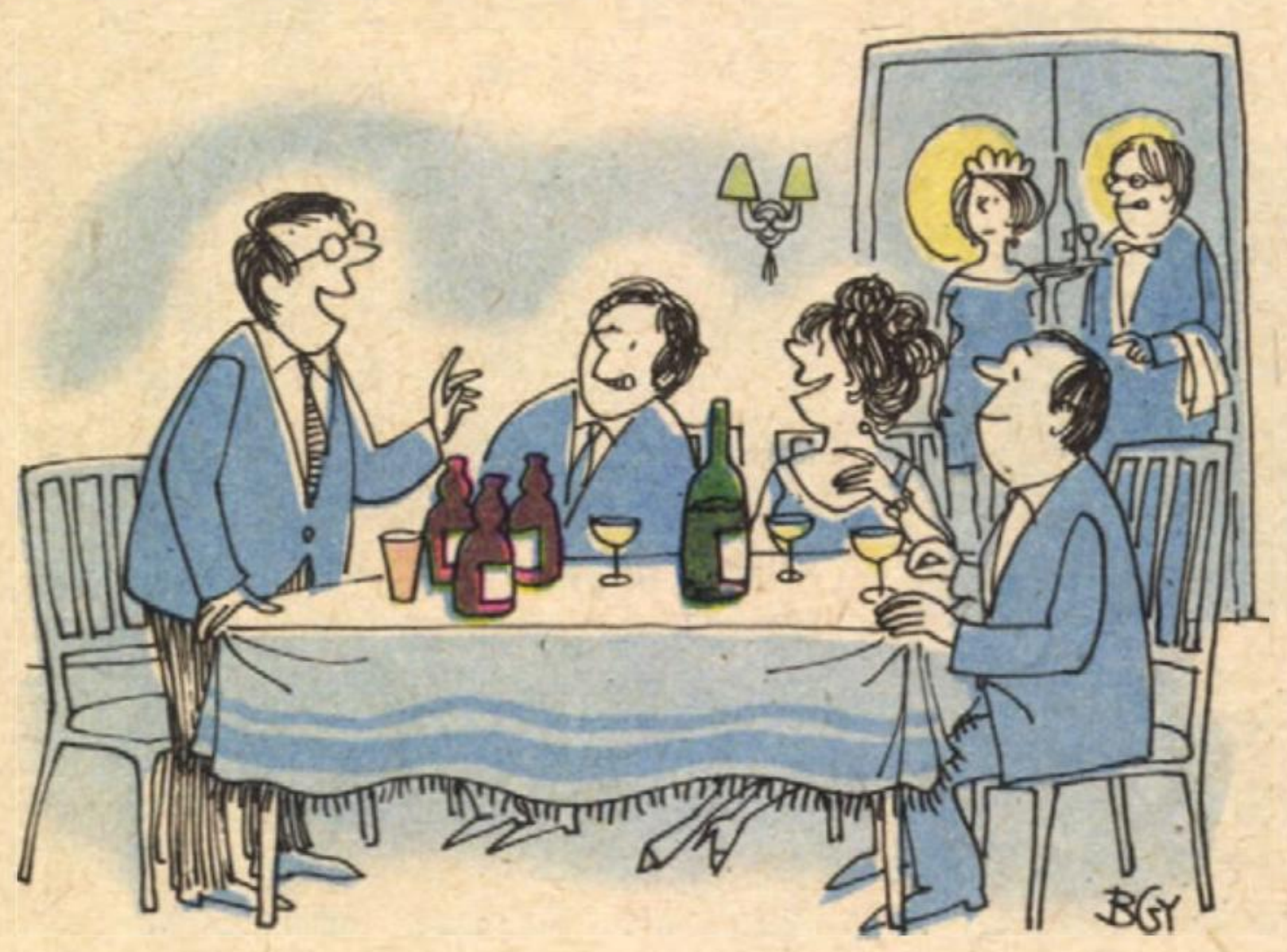

Ha valaki bort prédikál, de sört iszik.

Dallos Jenő:

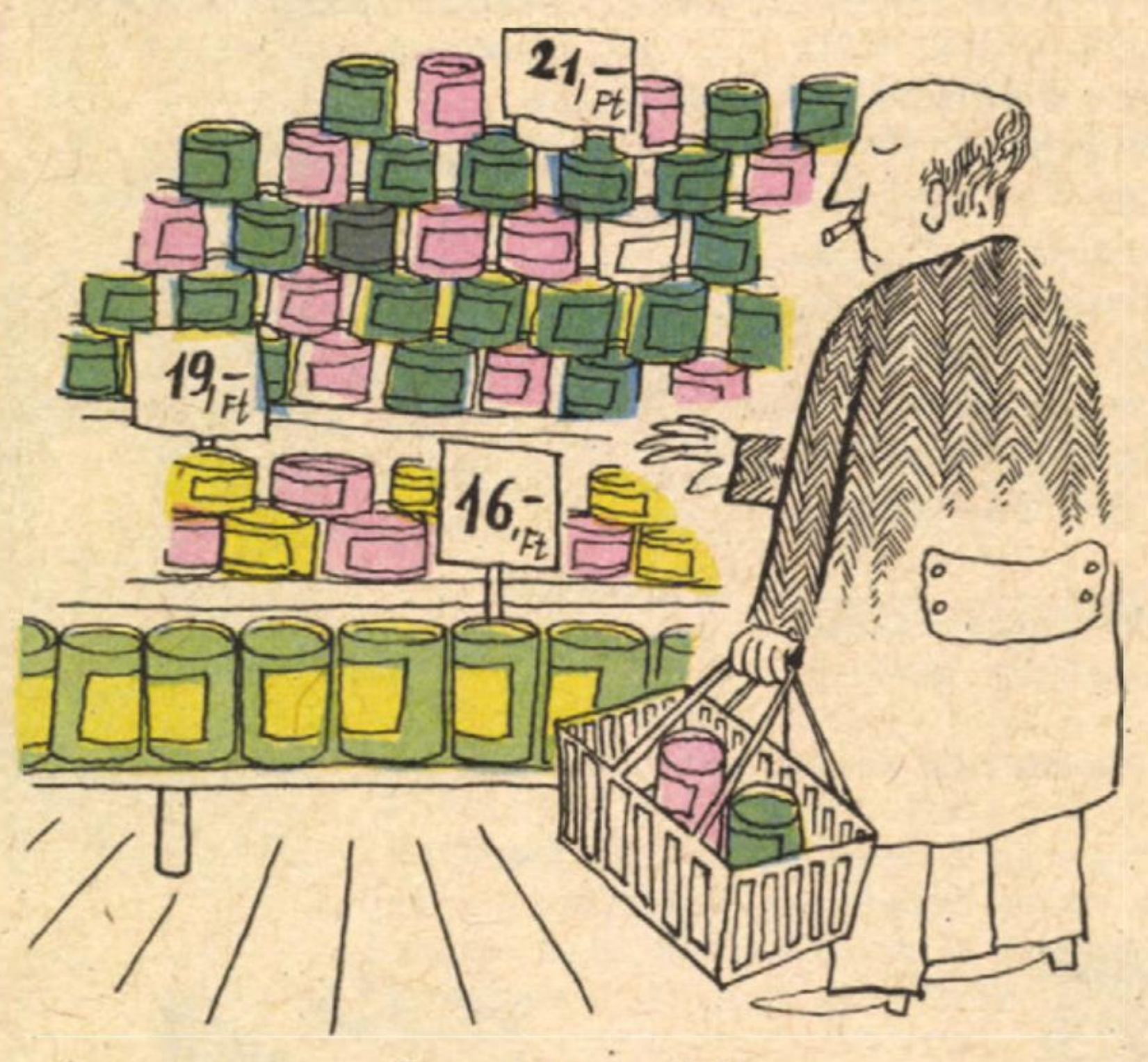

Konzerveken élni...

Fülöp György:

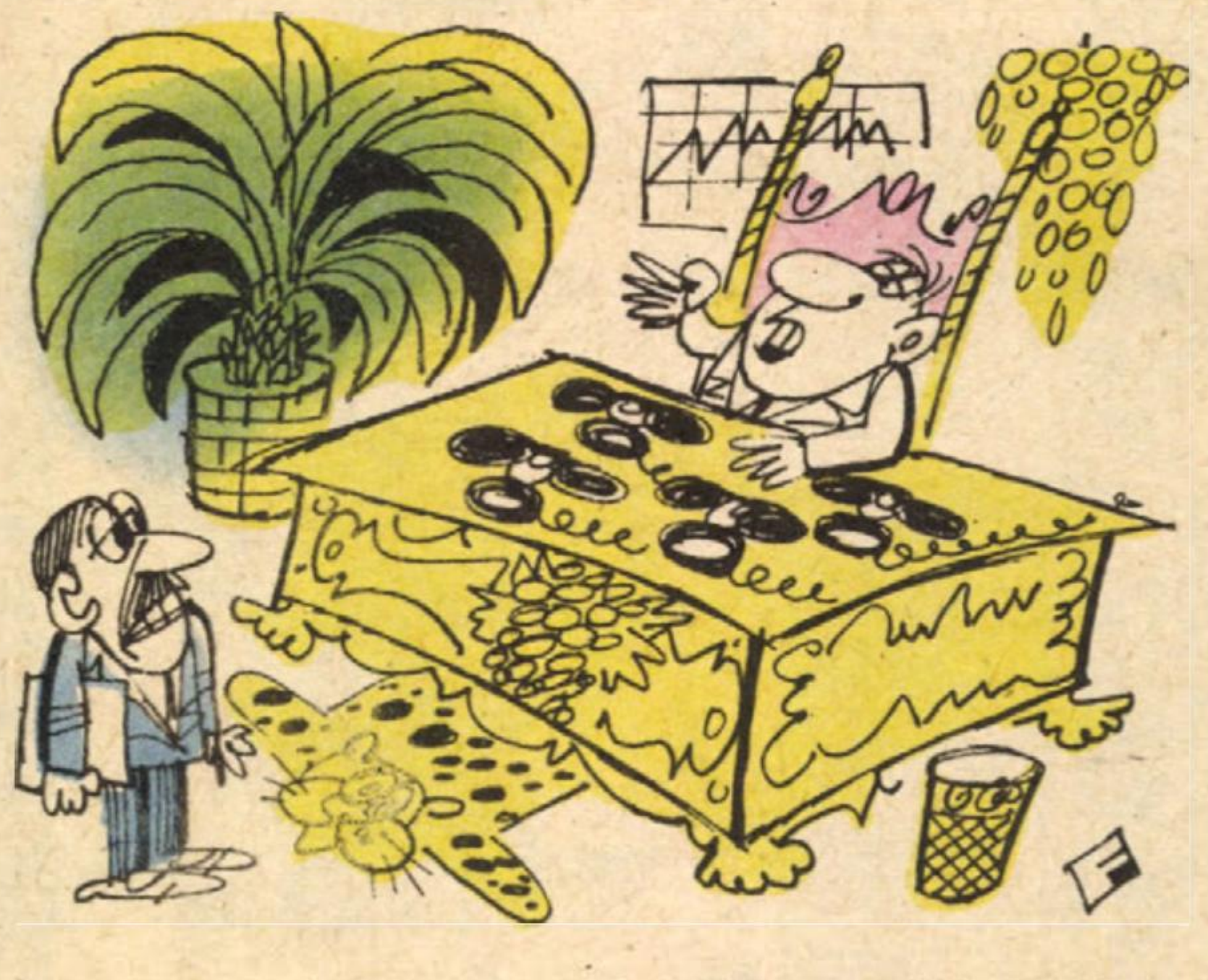

– Kovács kartárs, maga kéthónapos afrikai kiküldetésbe megy, és elviszi telelni a pálmafánkat!

Hegedűs István:

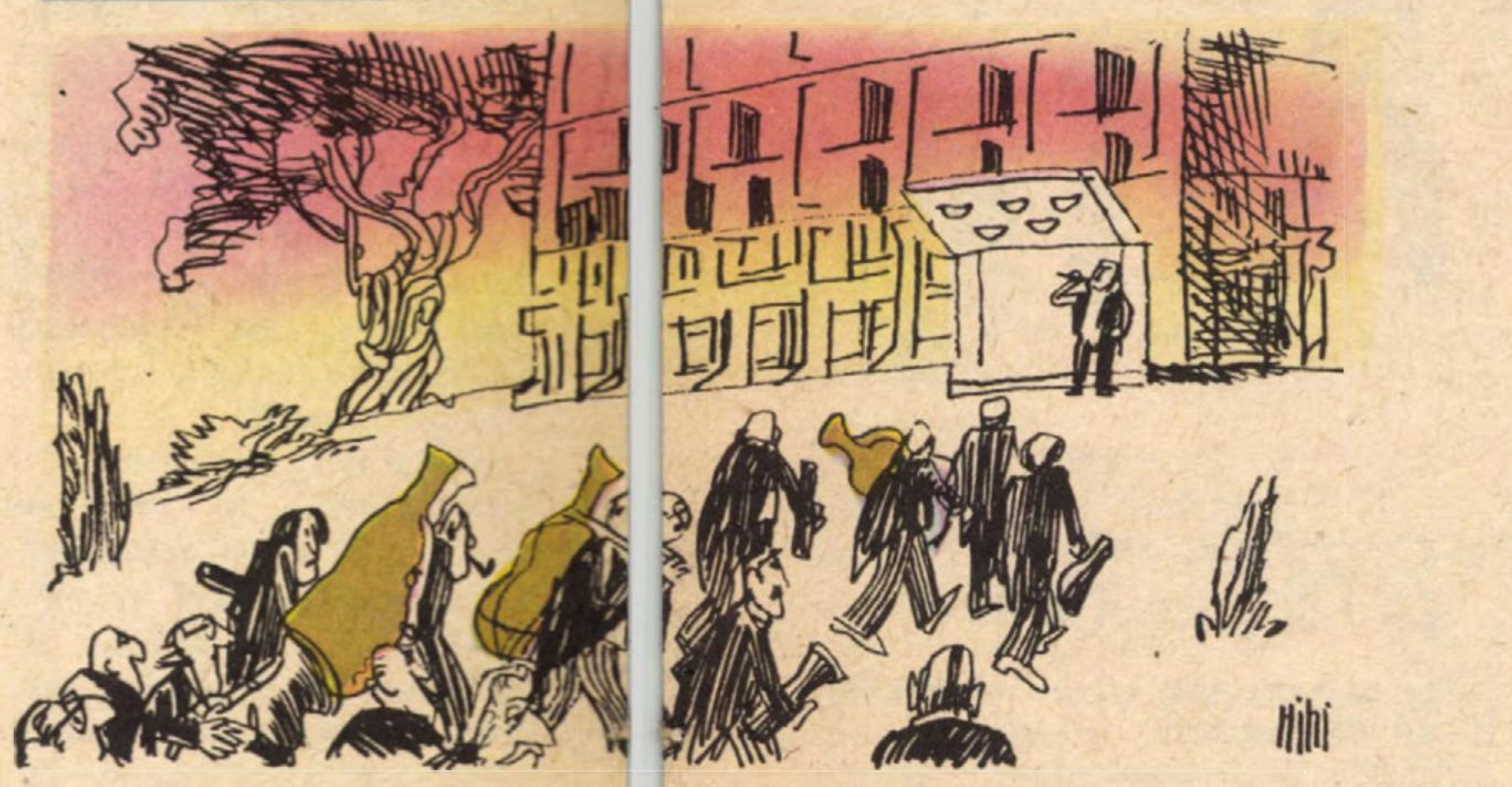

Lakásavatóra meghívni a londoni filharmonikusokat...

Lehoczky István:

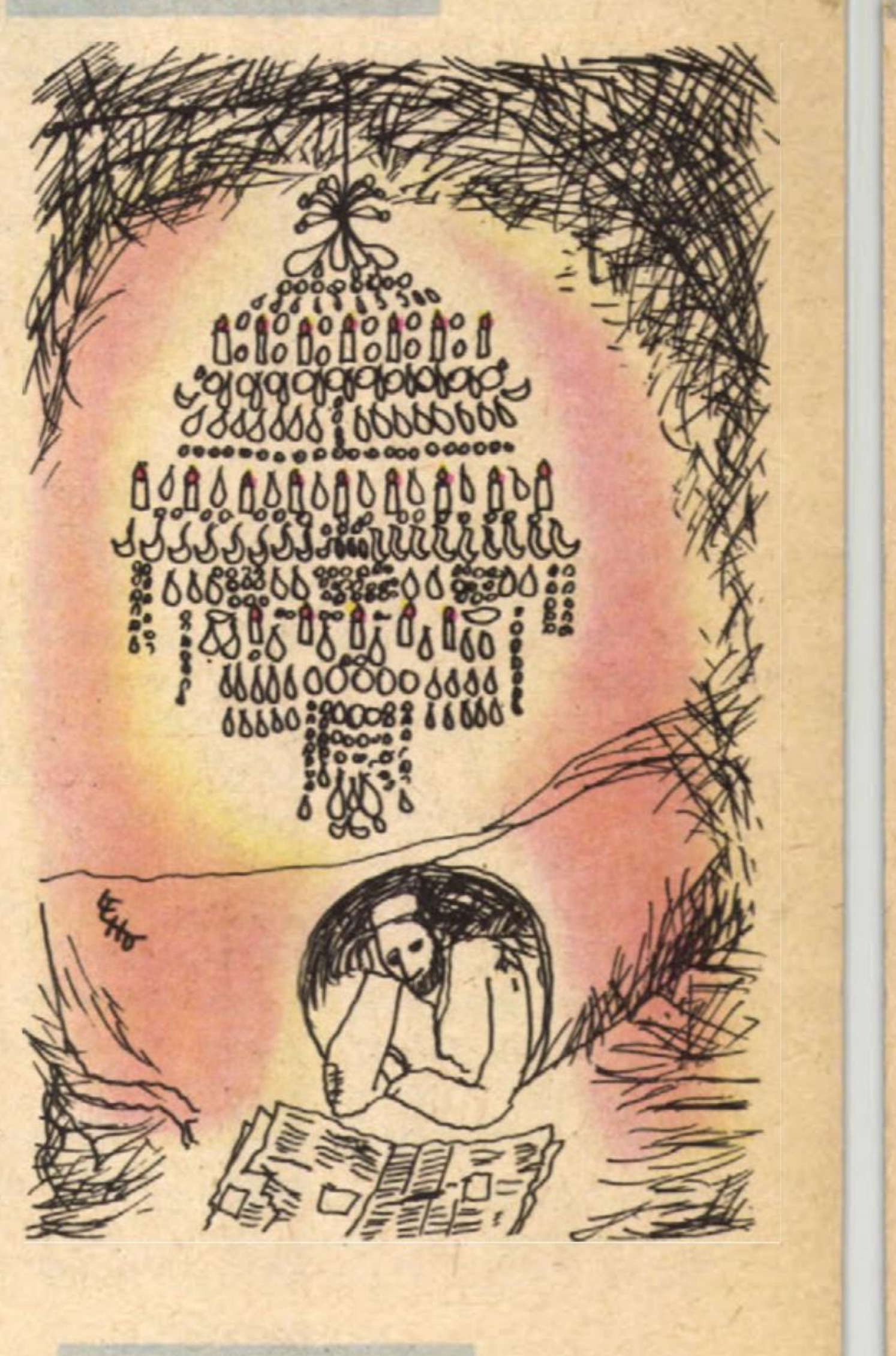

Endrődi István:

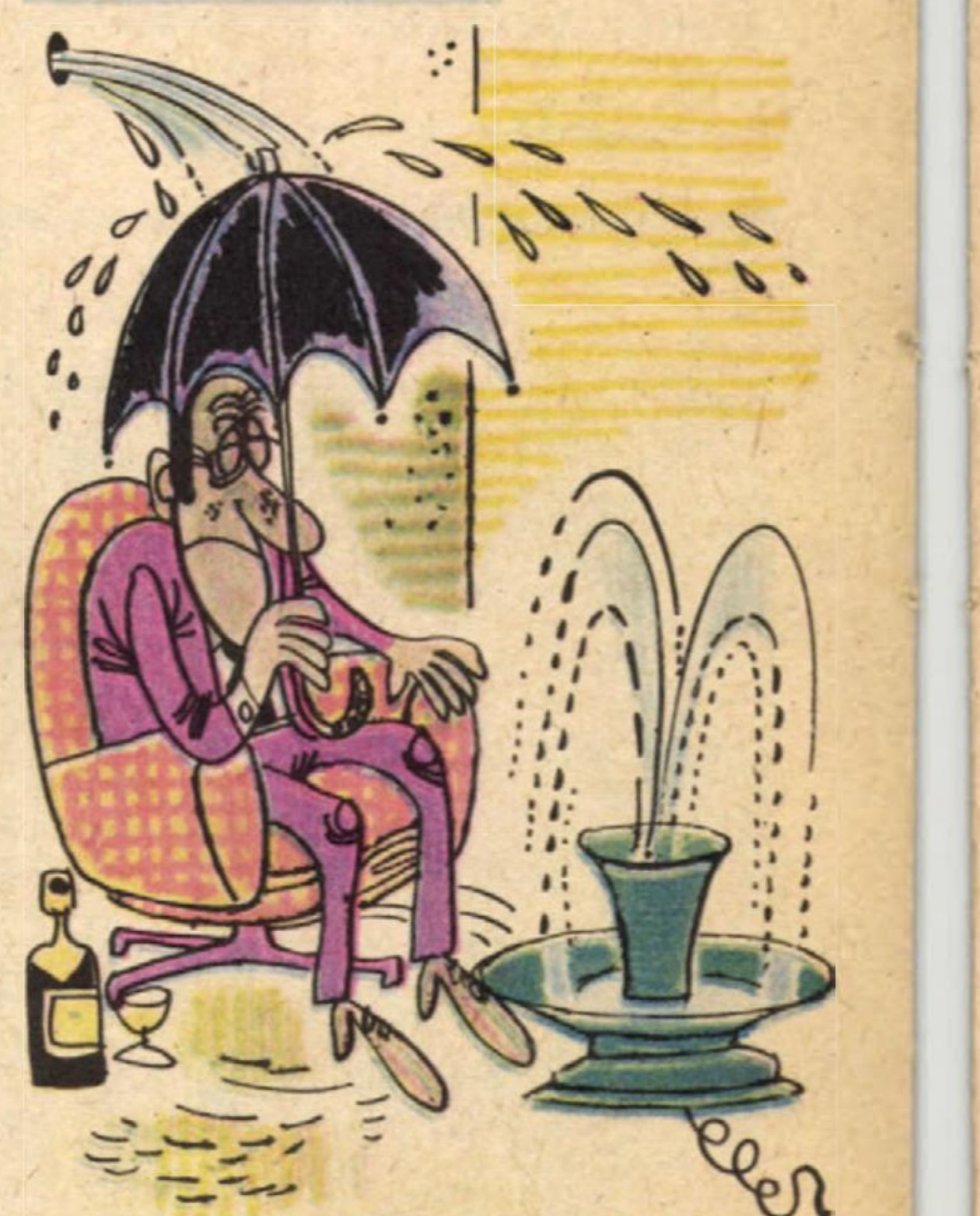

Csőrepedéses lakásban az elektromos szökőkút.

Várnai György:

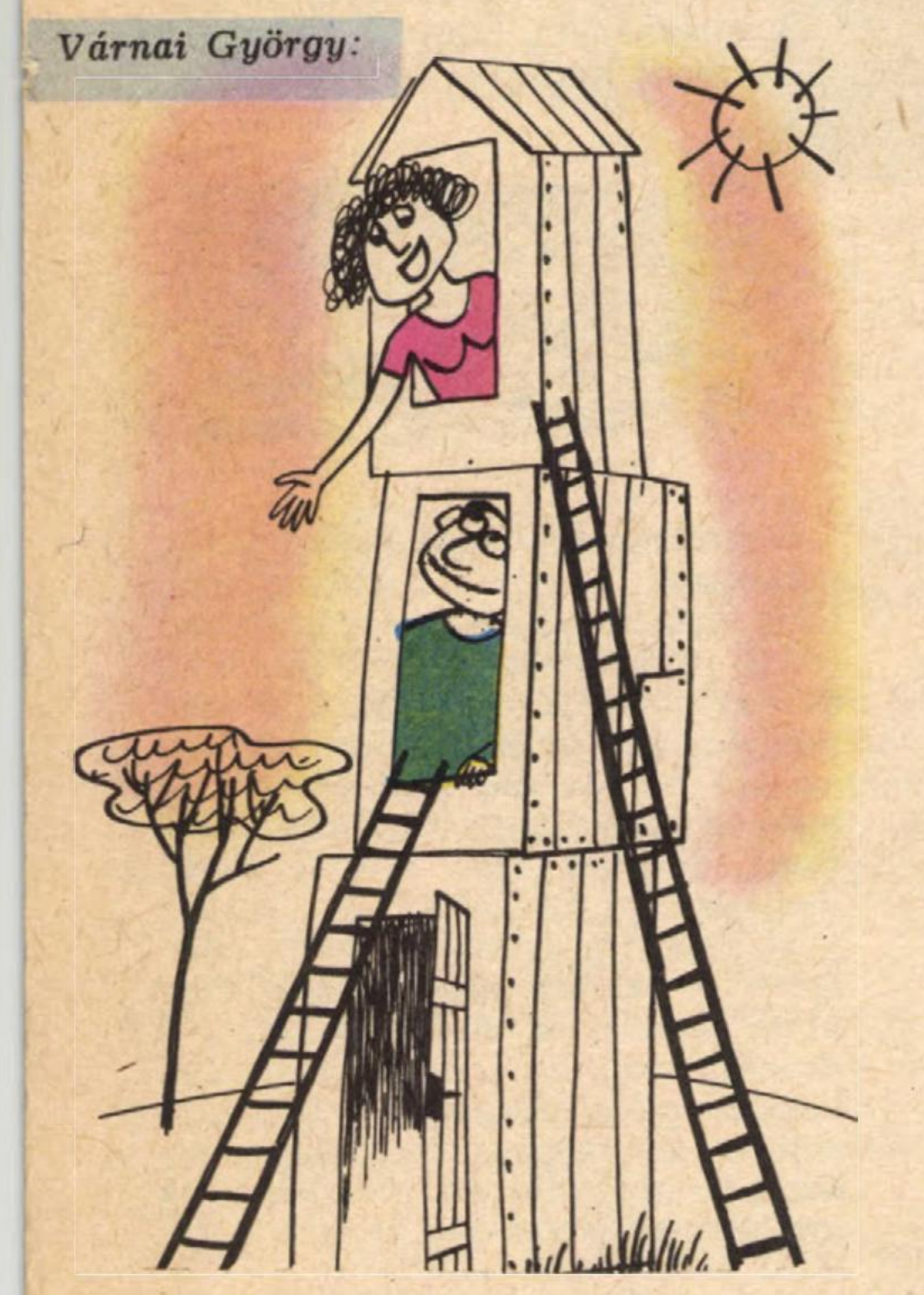

– A Kovácsék megpukkadnak, ha megtudják, hogy a mi nyaralónk háromszintes...!

Tót Gyula:

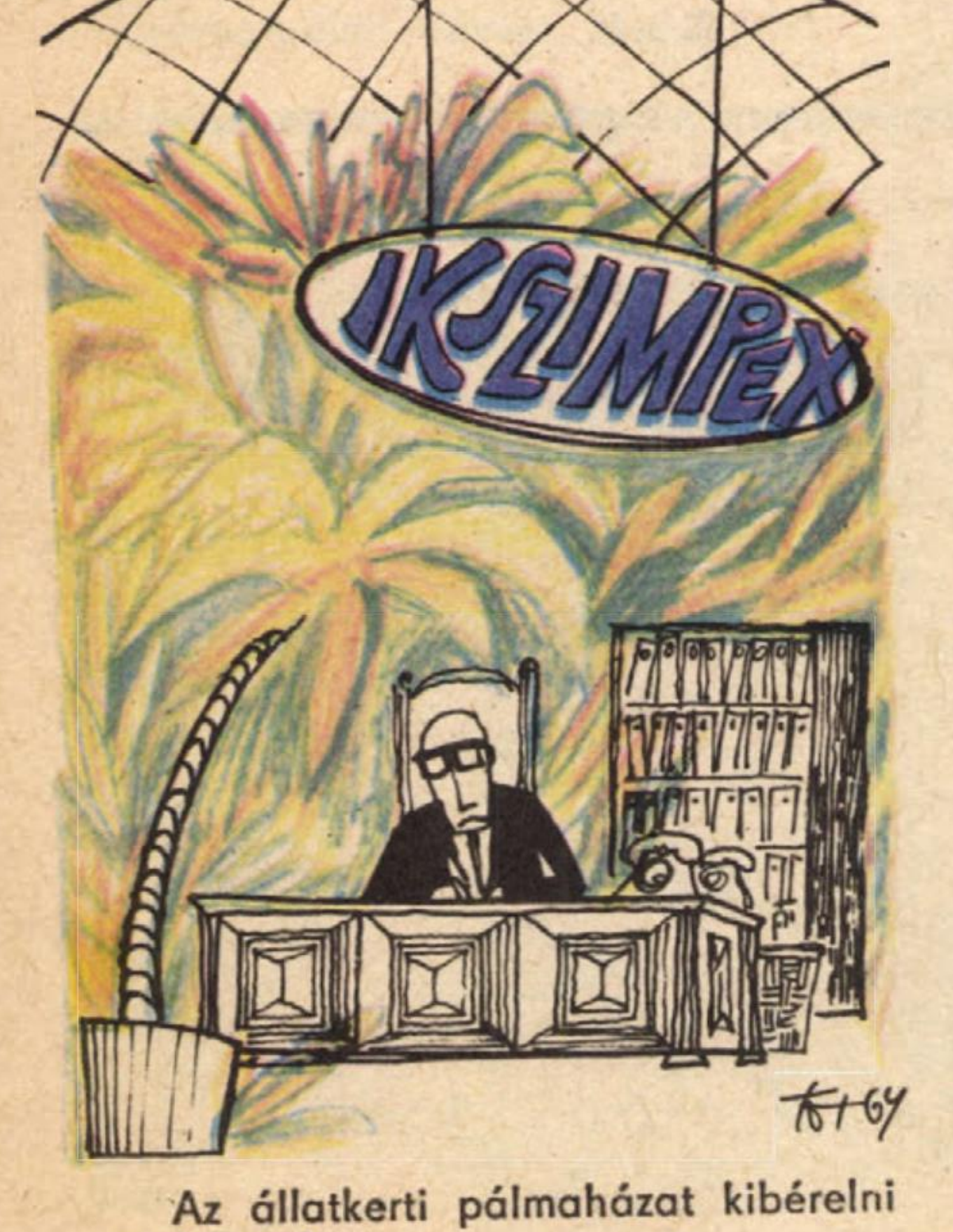

Az állatkerti pálmaházat kibérelni irodaháznak...

Takács Imre:

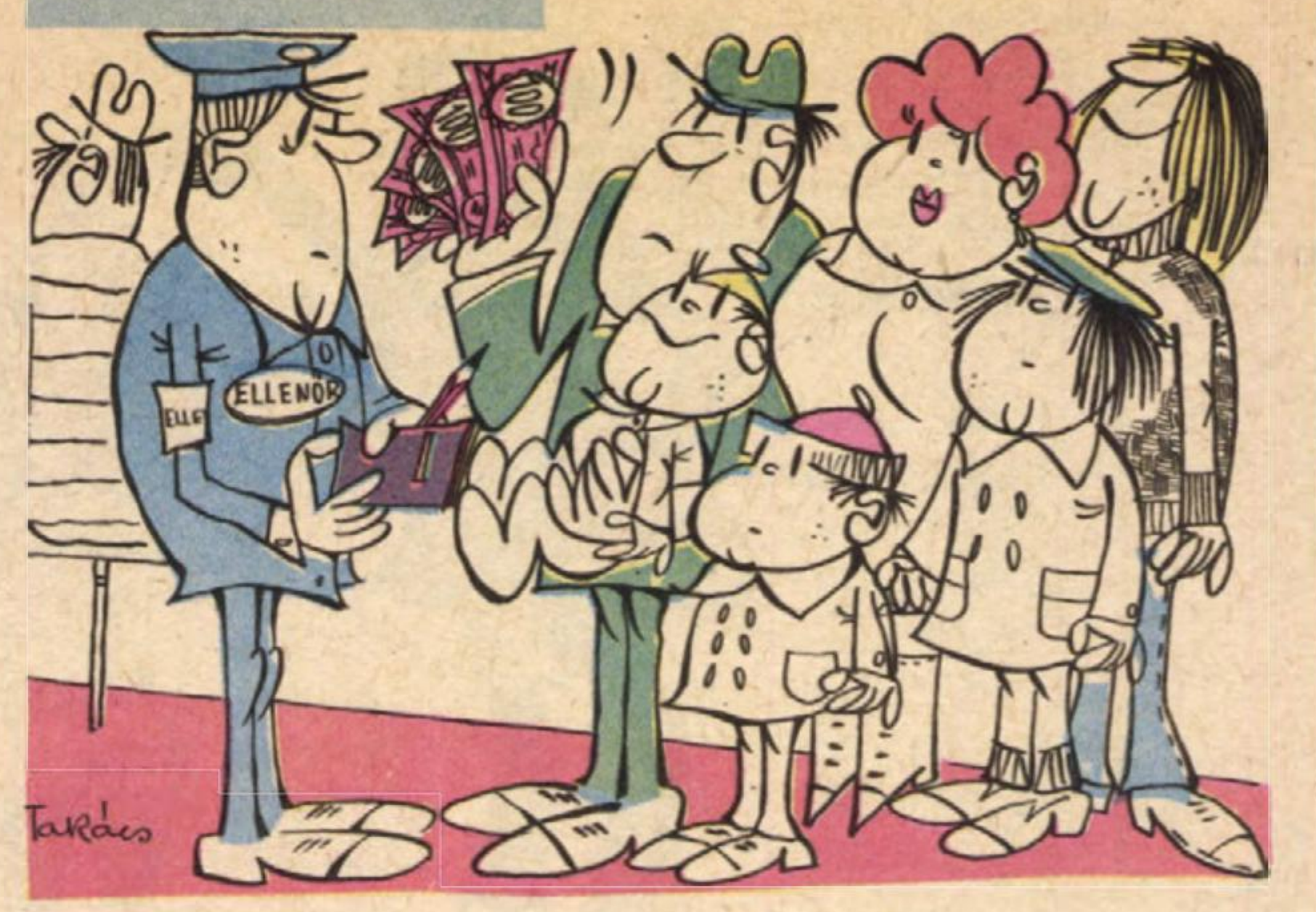

Ha egy hattagú család bliccel a villamoson!

Sajdik Ferenc:

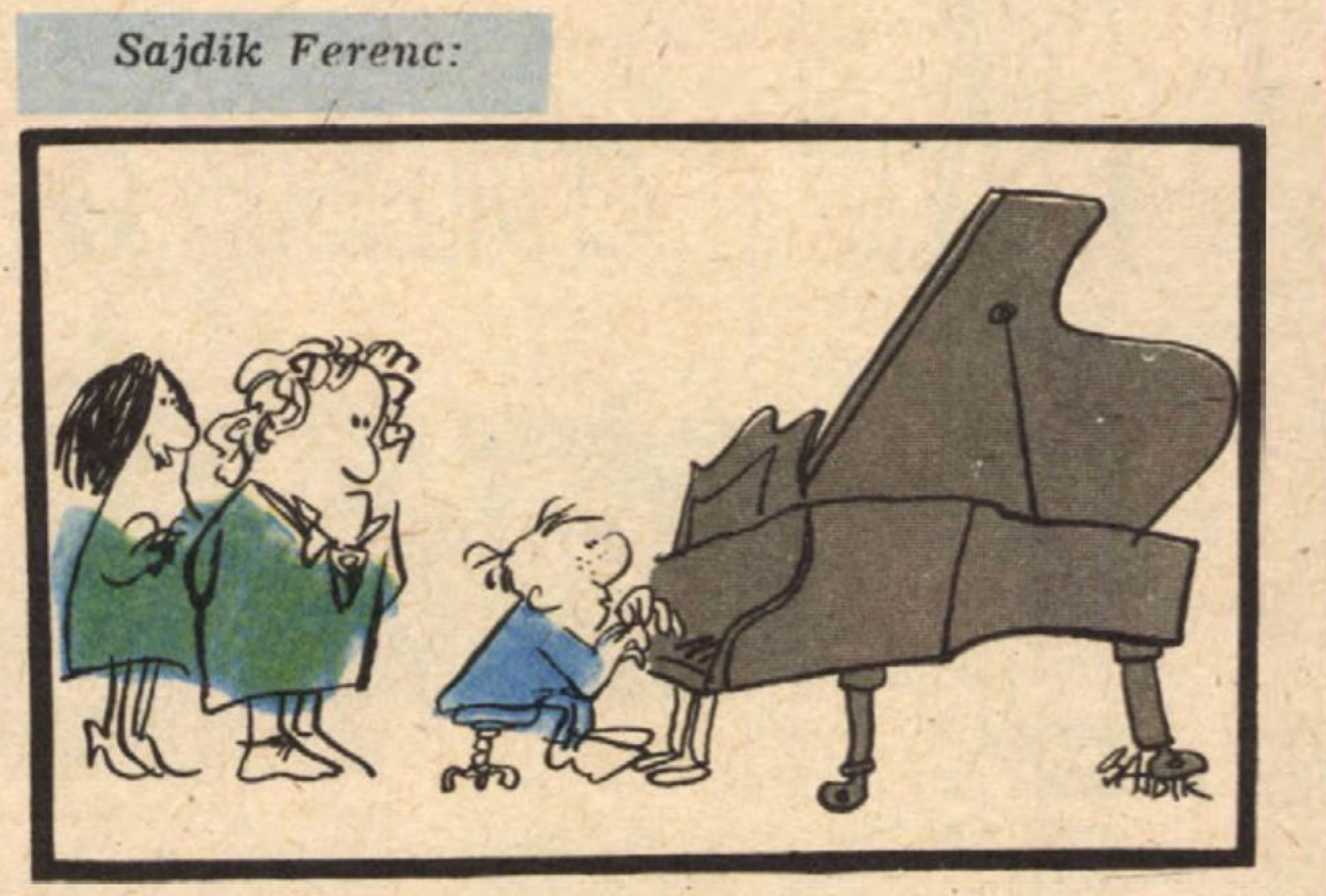

Beethovent felfogadni, hogy gyermekünket készítse fel a „Ki mit tud”-ra.

Erdei Sándor:

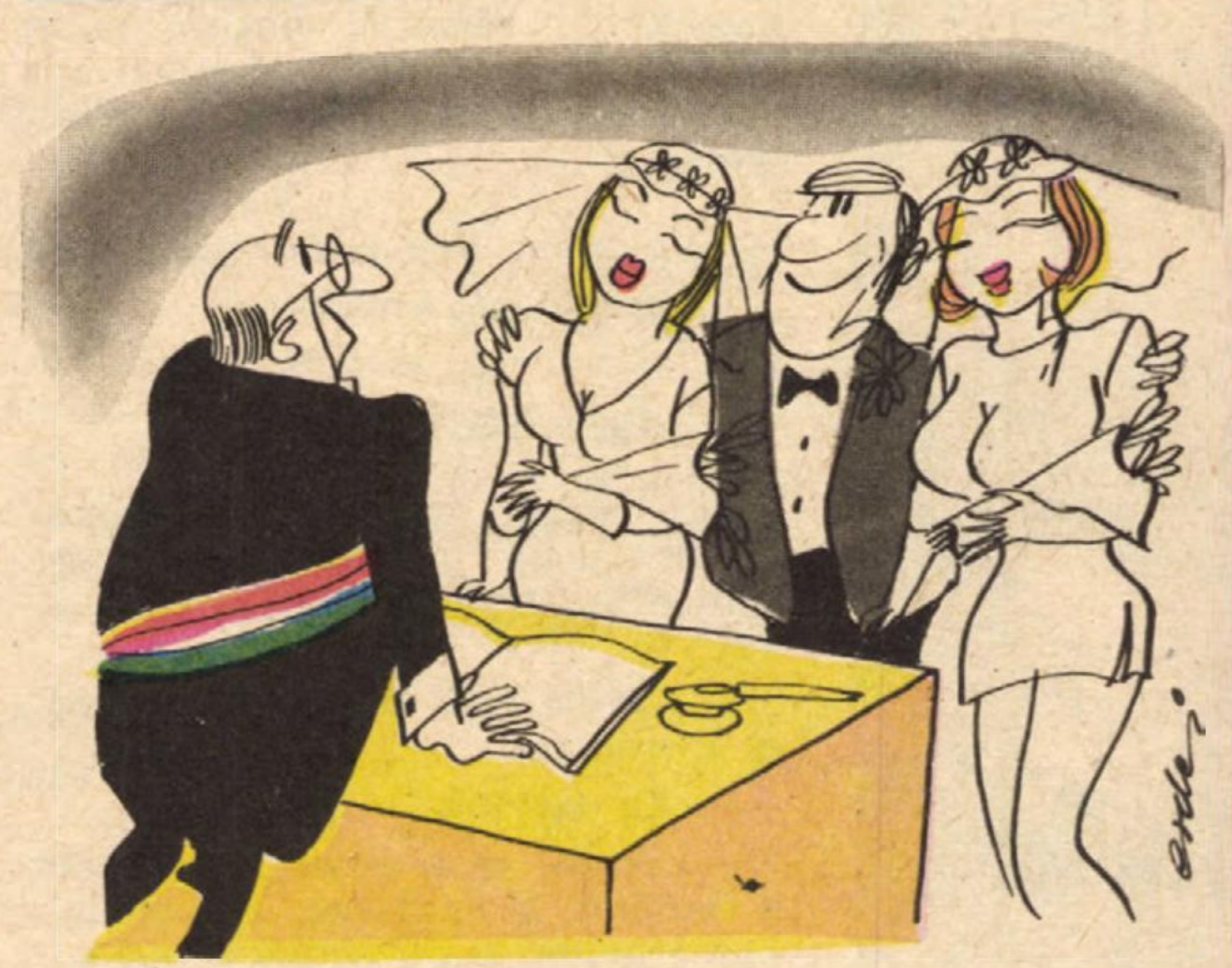

Szűr-Szabó József:

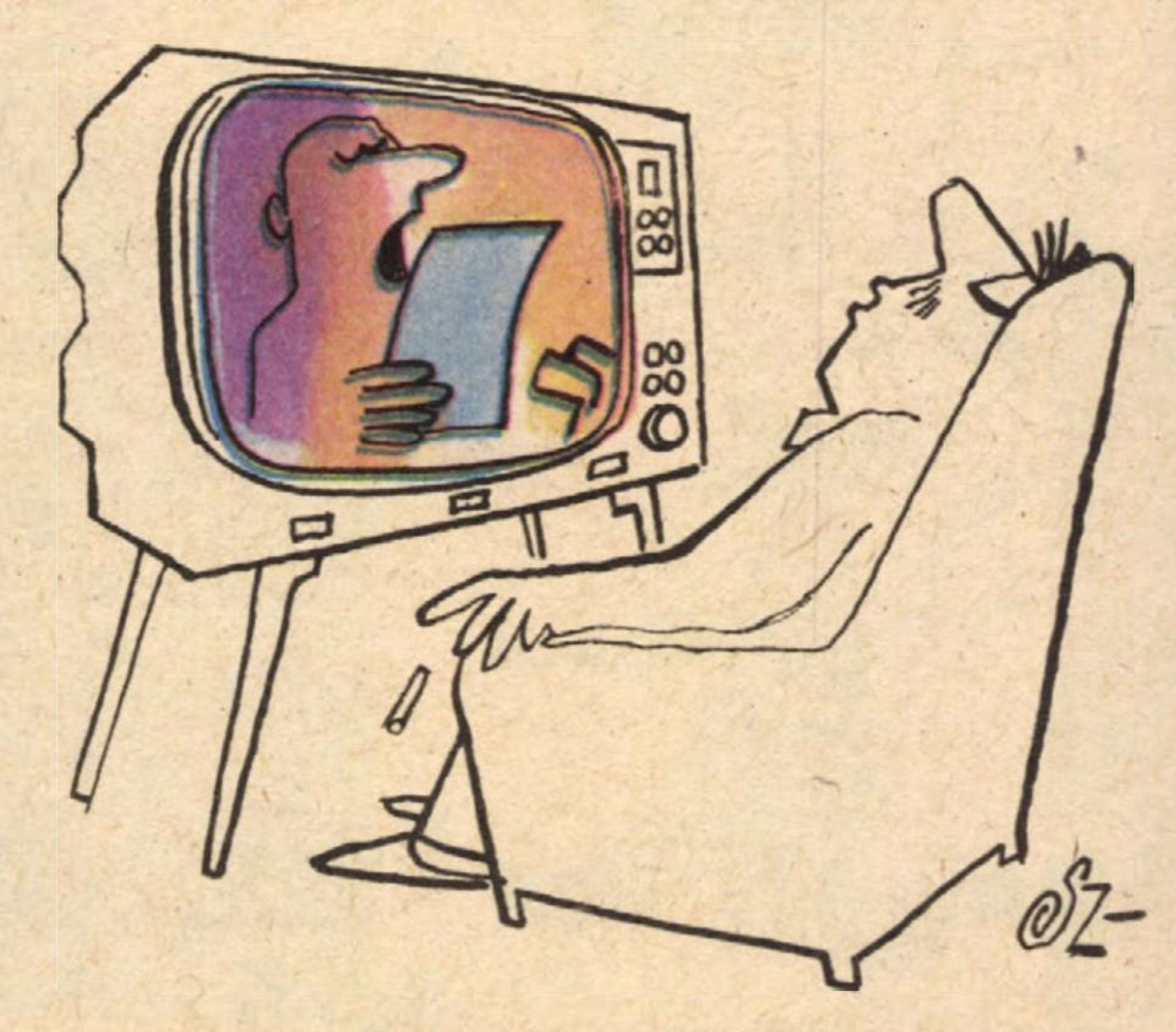

Színes tévé mellett aludni.

JUBILEUM

Ma feltűnően elegáns! Talán bankettra hivatalos? — kérdeztem Droznicsek Árpádot, akibe belebotlottam a vadregényes Almássy téren.

— Házassági évfordulóm van. Ma öt, tiz, illetve tizenöt éve, hogy feleséget hoztam a házhoz! — válaszolta ábrándosan.

— Nem értem, beszéljen értelmesen! — könyörögtem összetett kézzel Árpádnak.

— Pedig szerintem teljesen világos. Három nővel ünnepelem a házassági jubileumot. Ágnest 15 évvel ezelőtt vettem el, Alízt tíz éve, jelenlegi feleségem, Irén pedig pontosan öt éve a nejem. A két előző asszonytól a legnagyobb barátságban váltam el, s így lesz ez akkor is, ha majd Irént hagyom faképnél. Ami egyébként nem valószínű, mert boldogan élünk.

— Azért egy kicsit furcsa — jegyeztem meg némi éllel.

— Ugyan ne legyen már olyan konzervatív. Az előző nejeim mindig jó barátságban voltak a következő menyasszonyommal. Így aztán szépen átadták kedvenc ételeim receptjeit, s a kezelésemhez szükséges összes tudnivalókat. Nagyon gondosan ügyeltem mindig, hogy barátsággal, szeretettel váljunk el. Minden válóperemen bőgtünk a meghatottságtól. Kedves, hangulatos köszöntő verset írtam mindegyik volt feleségemnek, abból az alkalomból, hogy megint szabadok, mint a madár. Az én válópereim majdnem olyanok voltak, mint egy nászút. A békéltető tárgyaláson mások sötét átkokat vagdosnak egymás fejéhez, mi gyengéden megszorítottuk egymás kezét, én megcsókoltam az asszony mind a két orcáját. Ő megsimogatta gondoktól gyötört homlokom. Szorosan átöleltük egymást és úgy mondtuk a válóperes bírónak: nem és nem! Szó sem lehet arról, hogy mi kibéküljünk. Mire jó a harag, a veszekedés?! Békés, harmonikus házasélet és békés, harmonikus válóper! Ez a jelszavam. Ennek köszönhető, hogy minden évben együtt ünnepeljük meghitt négyesben a házassági évfordulónkat, egy romantikus óbudai vendéglőben. Kispörköltet eszünk és kisfröccsöt iszunk mellé. Tulajdonképpen klubot is alapíthatnák: Droznicsek Árpád és volt feleségeinek baráti köre. Ne haragudjon, de most már rohanok. Még virágot is kell vennem. Ágnesnek tizenöt szál rózsát, Alíznak tízet.

— Irénnek pedig öt szálat — bólintottam okosan.

— Neki elég lesz egy szál. Irén jelenleg még a feleségem.

— Nem sértődik meg az asszonyka? — érdeklődtem kíváncsian.

— Szó sem lehet róla. Egy Droznicsek Árpád elvált, jelenlegi vagy jövendő feleségének lenni öröm és büszkeség! — szólt magabiztosan és elrohant a bensőséges hangulatú jubileumi ünnepségre.

Galambos Szilveszter

* * *

SZOMORÚ TÖRTÉNET

„Tért!... Tért!... Teret nékem!”
kiáltott forrón, mélyen
a menő
költő
egy átihletett éjen.
De aztán meghalt, bár mondták neki: „Éljen!”

Tért
kért,
teret...
kívánsága beteljesedett!
A falu, melyben született
nyomban cselekedett:
Róla nevezték el
a régi Marhavásár teret!

Erdődy Kálmán

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

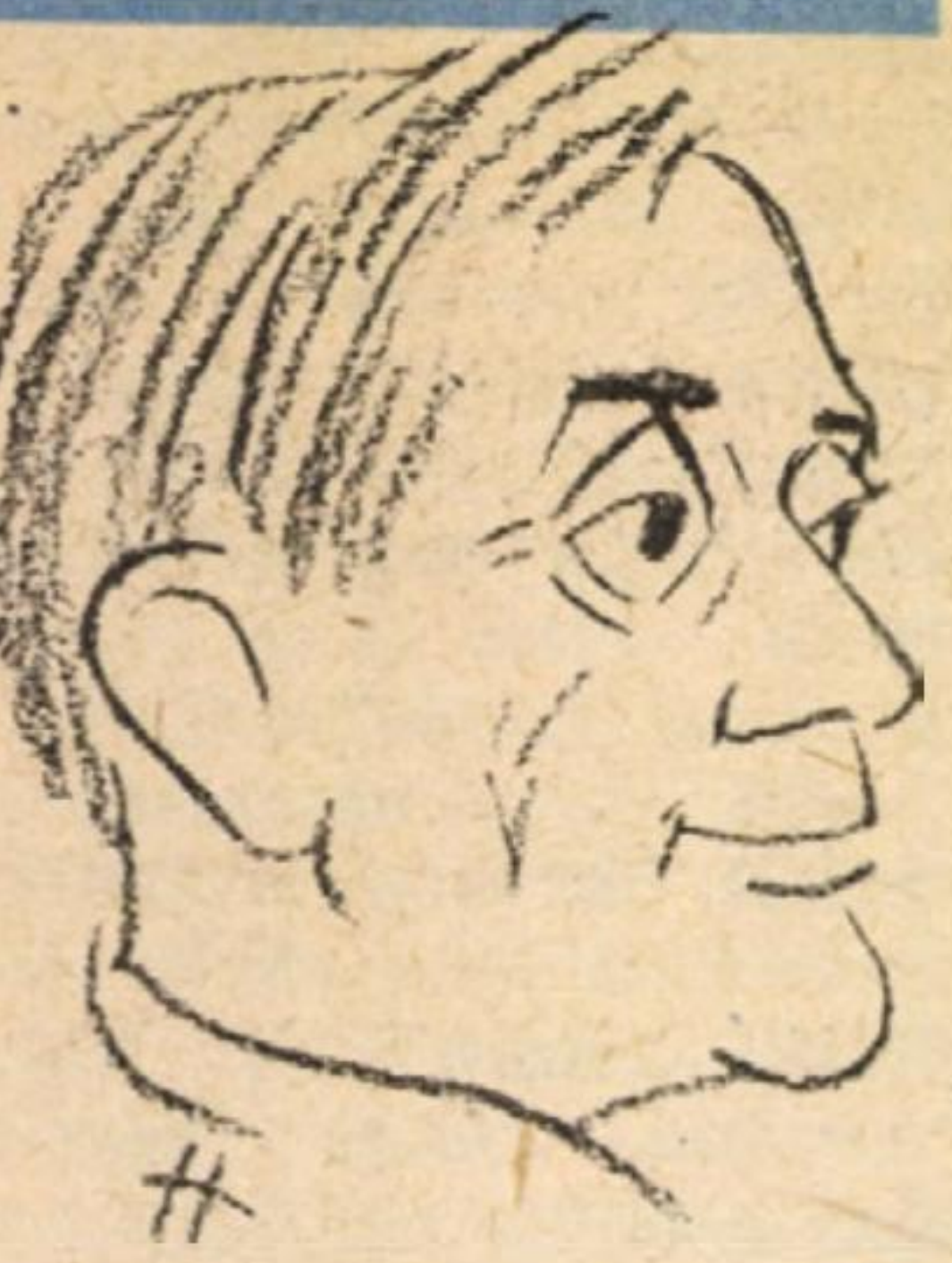

1960-ban a római olimpián vezettem mérkőzést. Már napokkal előbb megérkeztem és a taxi sofőrjének megmutattam a szállásom címét. (A játékvezetők sohasem laktak az olimpiai faluban, számunkra mindig a szállodában jelöltek ki szobát.) Amikor megérkeztem a megadott címre, láttam, hogy az épület koromsötét, egyetlen ablaka sem világít. Újra megnéztem a címet: egyezett. Csengettem, semmi nesz. Még kétszer csengettem, most már hosszasabban. Végre kinyílt a kapu és meglepetésemre egy apáca állt előttem, aki örvendezve kiáltott fel:

— Végre megjött az első!

A következő pillanatban kigyulladtak a hall lámpái és még huszonkét mosolygós arcú kedves nővért pillantottam meg. Megtudtam, hogy a karmelita rend kolostorába kerültem. Bevittek az idős rendfőnöknő dolgozószobájába, aki nagyon kedvesen fogadott. Pár perc múlva szépen bútorozott szobába kísértek.

Másnap a fejedelemasszony közölte velem hogy a tévében néha szokta nézni a futballmérkőzéseket és megkért, hogy szerezzek részére a Brazília—Olaszország meccsre jegyet. Sikerült is a lelátó első sorába jegyet kapnom a számára. Olasz szokás szerint a meccs előtt a játékvezetőt virágcsokorral ajándékozzák meg, és én, mivel virágcsokorral a kezemben igazán nem bíráskodhattam, megpillantva a rendfőnöknőt az első sorban, a virágot neki ajándékoztam.

Otthon aztán megköszönte a jegyet, meg a virágot és legnagyobb meglepetésemre így szólt:

— Nagyon helyes, hogy a második félidőben nem adta meg azt a tizenegyest, amelyet a brazilok reklamáltak, mert a csatár a szabályos becsúszó szerelés után csak estében dőlt be a büntető területre és a brazil drukkerektől eltekintve, mindenki láthatta, hogy a lábát tapogató szélső csak tizenegyest akart kierőszakolni!

Zsolt István

FÉLÉNK GRAFIKUS

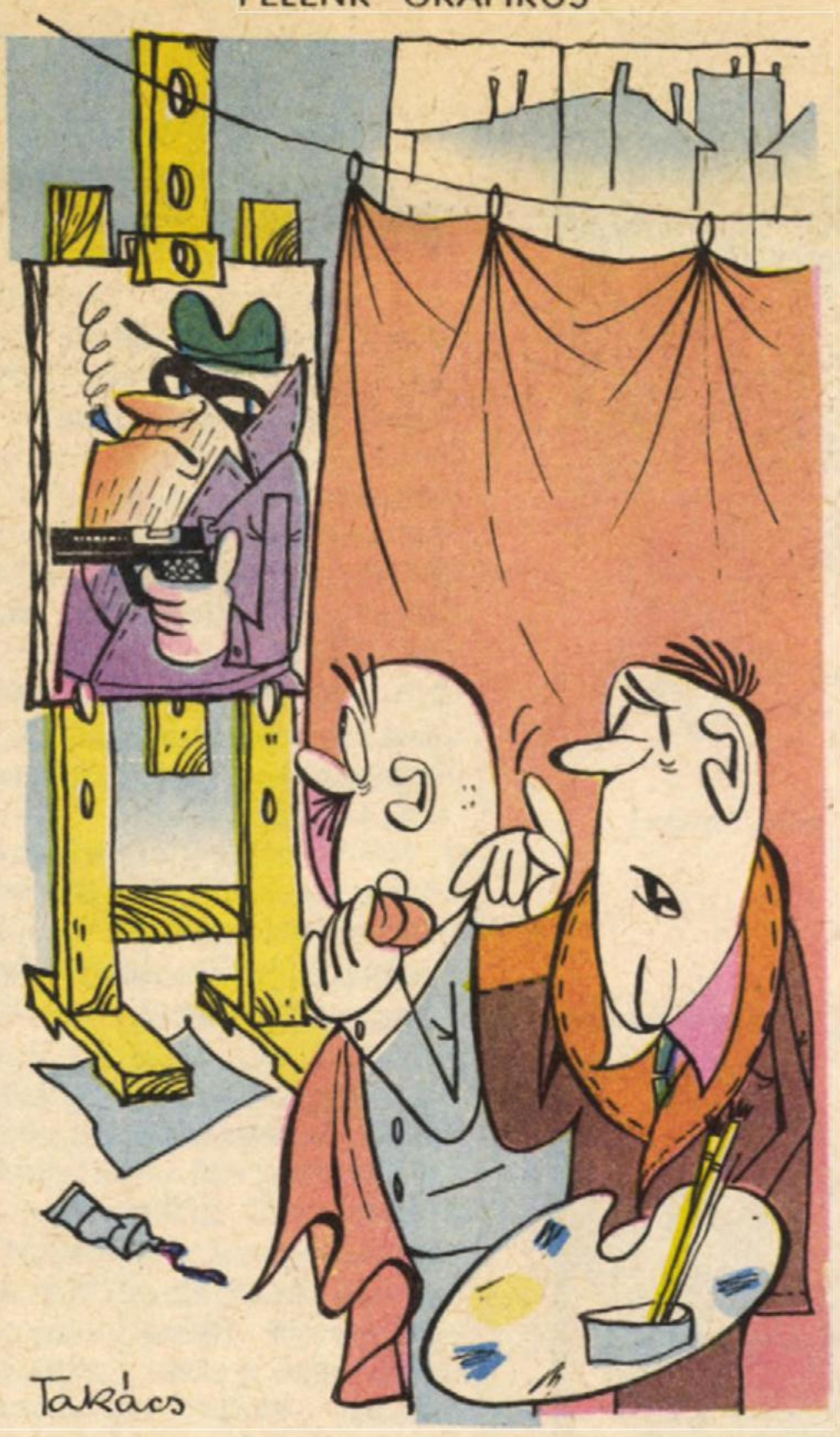

– Egy krimifilm plakátjához terveztem, de nem merek vele kettesben maradni!

GYENGÉD CÉLZÁS

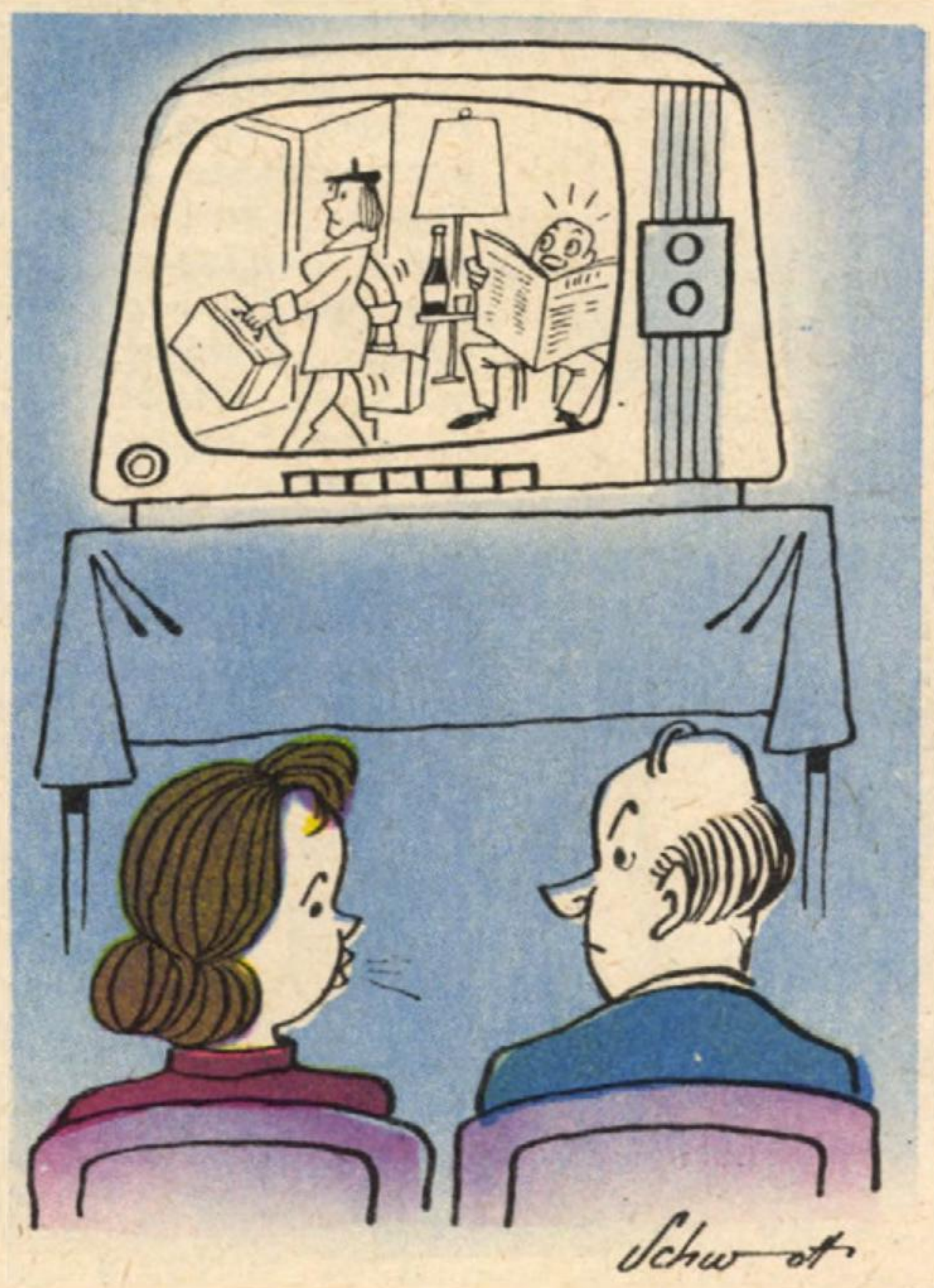

– Ezt kellett volna már tíz évvel előbb tennie . . .

MENŐ FEJ

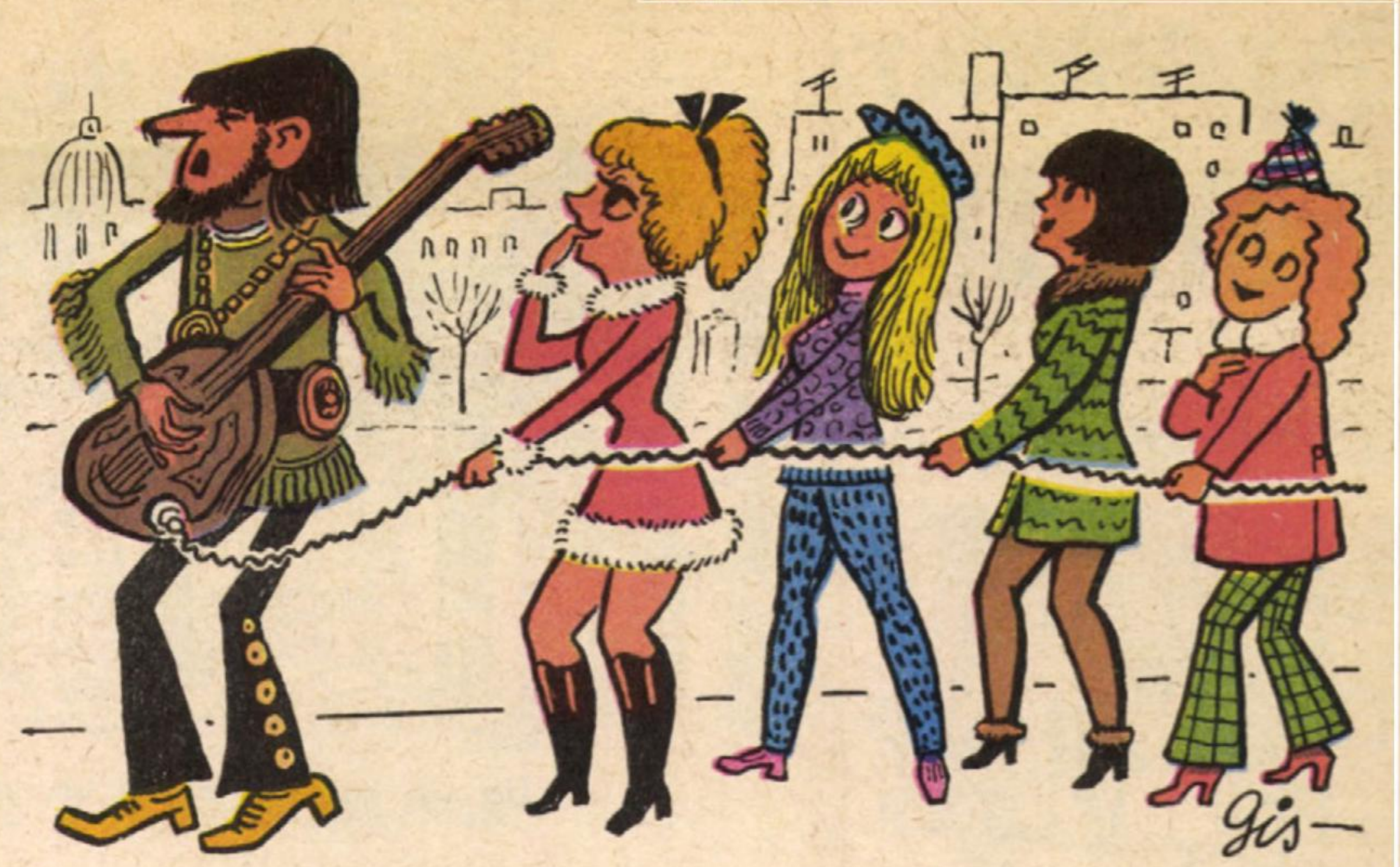

a VILÁG anekdota kincséből

Augustin Eugène *Scribe*, a nagy sikerű francia zenésjáték, komédia, dráma- és operaszövegíró, vagy négyszáz darab szerzője, a XIX. század első felének legsikeresebb mulattatója *(Egy pohár víz* című vígjátékát nálunk is gyakran felújítják) — színpadi műveivel nagyon sok pénzt keresett. Jövedelmének egy részéből elegáns villát építtetett magának Meudon-ban s a homlokfalra ezt a feliratot helyezte el:

Publikumom kegye tett eme szép
nyaralónak urává —
Erre, ha jársz, idegen, hála
legyen teneked!

Egy reggel csengettek a kapun. Scribe maga nyitott ajtót, s egy ismeretlen férfiút talált a bejáratnál.

— *Scribe urat keresem* — mondta szerényen.

— *Én vagyok.*

— *Uram, erre járva, elolvastam a versikét a házfalon. Eszem ágában sincsen, hogy ebben a gyönyörű nyaralóban, amelyért, mint a versikében közli, nekem is hálával tartozik, akár egy szobát is követeljek magamnak. Viszont, mivel pillanatnyilag igen szorult helyzetben vagyok, megkérem: adjon kölcsön öt frankot!*

Scribe elmosolyodott, zsebébe nyúlt és átnyújtotta az öt frankot. Aztán házába visszatérve, nyomban intézkedett, hogy a hálálkodó disztichont kaparják le a falról.

A firenzei születésű Renzo *Ricci*, századunk egyik legjelentősebb olasz drámai színésze, társulatának római előadás-sorozatán észrevett a nézők között egy elragadó szép hölgyet, aki estéről estére ugyanazon a helyen ült, s szemmel látható tetszéssel figyelte Ricci alakítását. Néhány nap múlva Ricci, legnagyobb boldogságára, meghívást kapott a gyönyörű dáma estélyére. A színész egész este le nem vette szemét a háziasszonyról, s másnap, amikor a meghívást megköszönendő, tisztelgésre jelentkezett a szépasszonynál, négyszemközti beszélgetésben vendéglátója incselkedve-enyelegve megkérdezte tőle:

— *Mondja, kedves Ricci, miért volt tegnap olyan barátságtalan a többi vendégemhez? Ügyet sem vetett rájuk . . .*

— *Drága Asszonyom* — álmélkodott elmerengve Ricci —, *hogyan, hát mások is voltak itt, rajtunk kívül?*

Békés István feldolgozása

SZÜLŐI SZIGOR

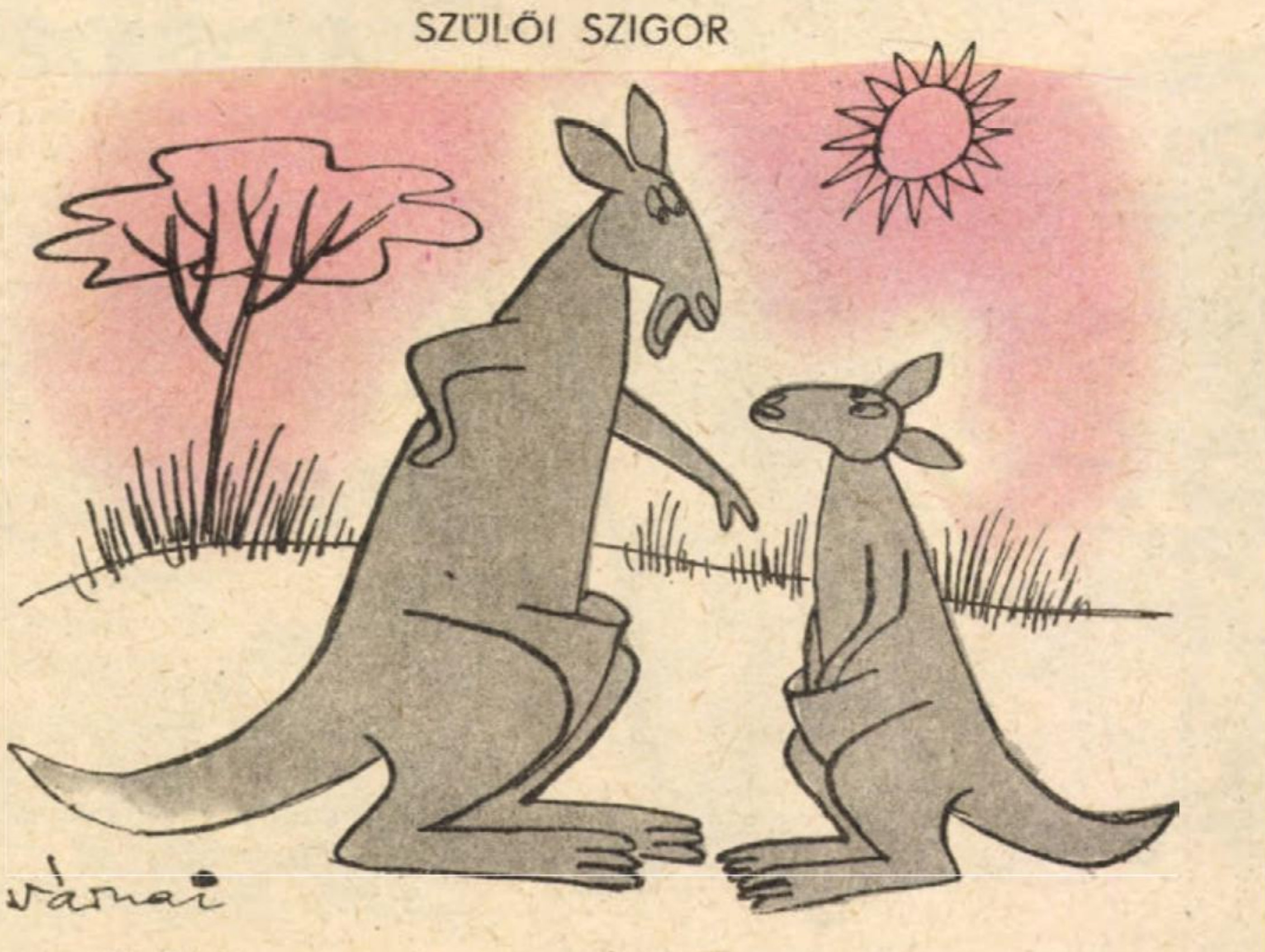

– Vedd ki a kezedet a zsebedből, ha velem beszélsz!

VÁLSÁGBAN A BEATZENE

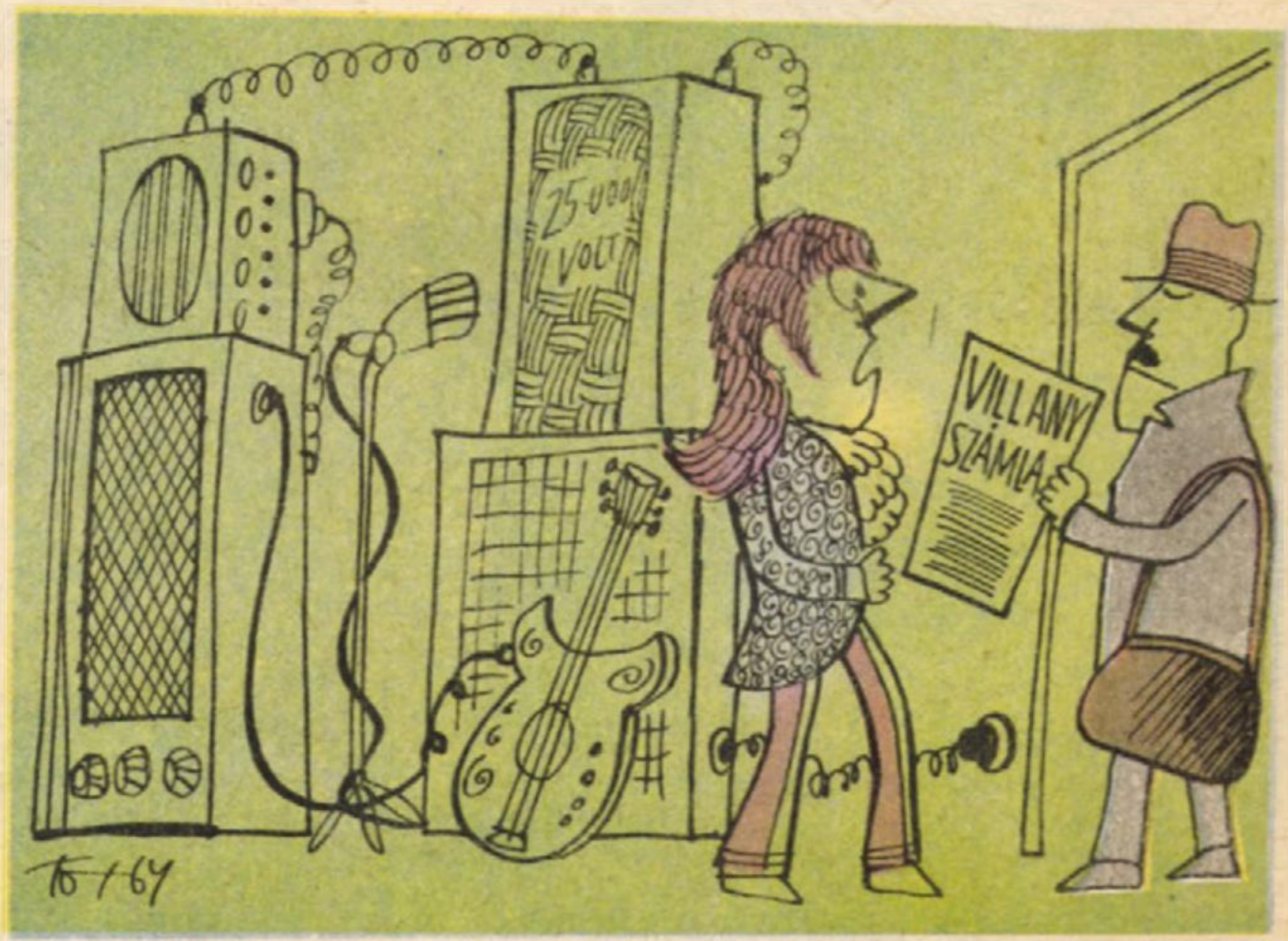

– Nem tudjuk kifizetni, mert feloszlott az együttes . . .

Tolvaj

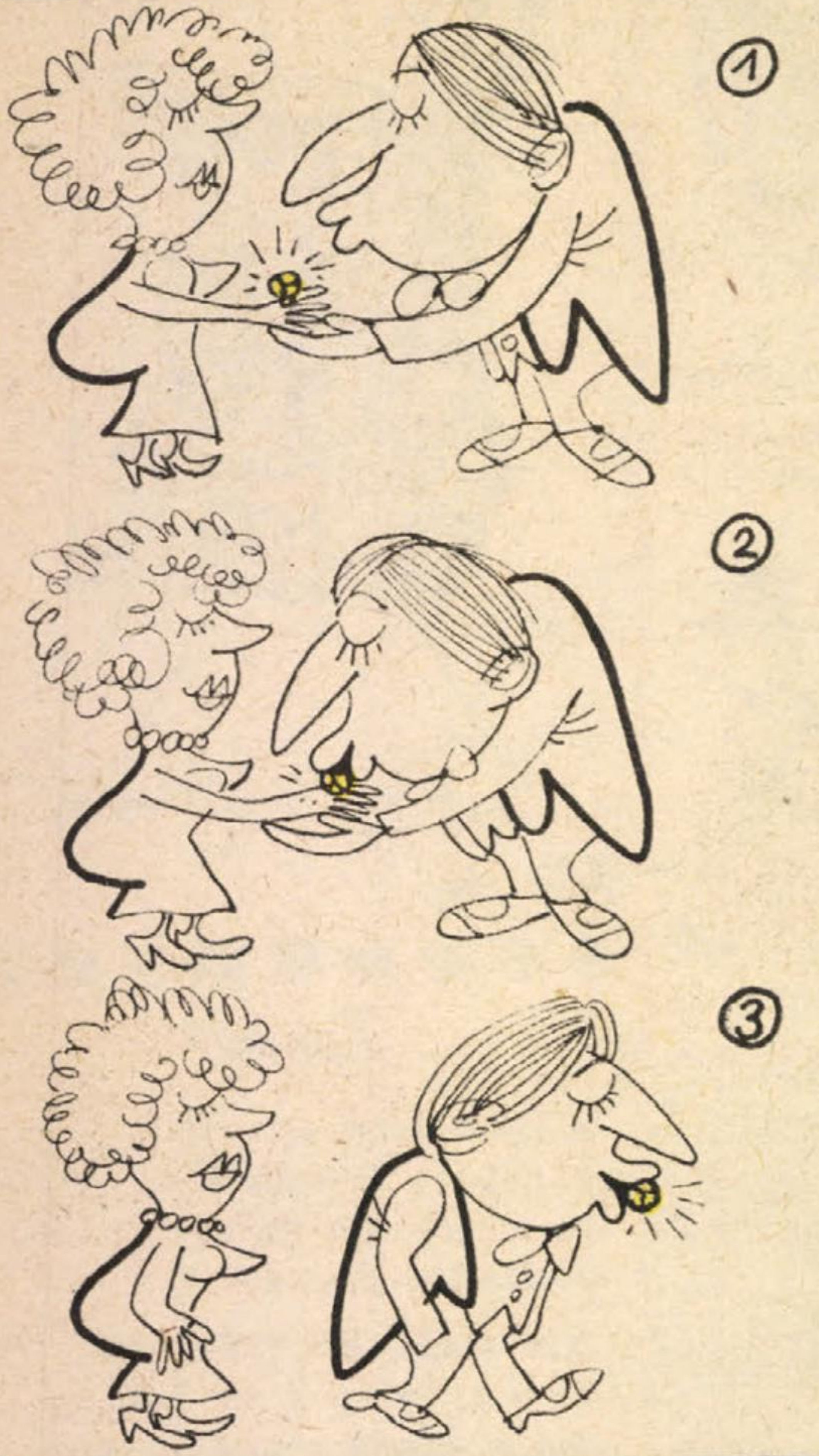

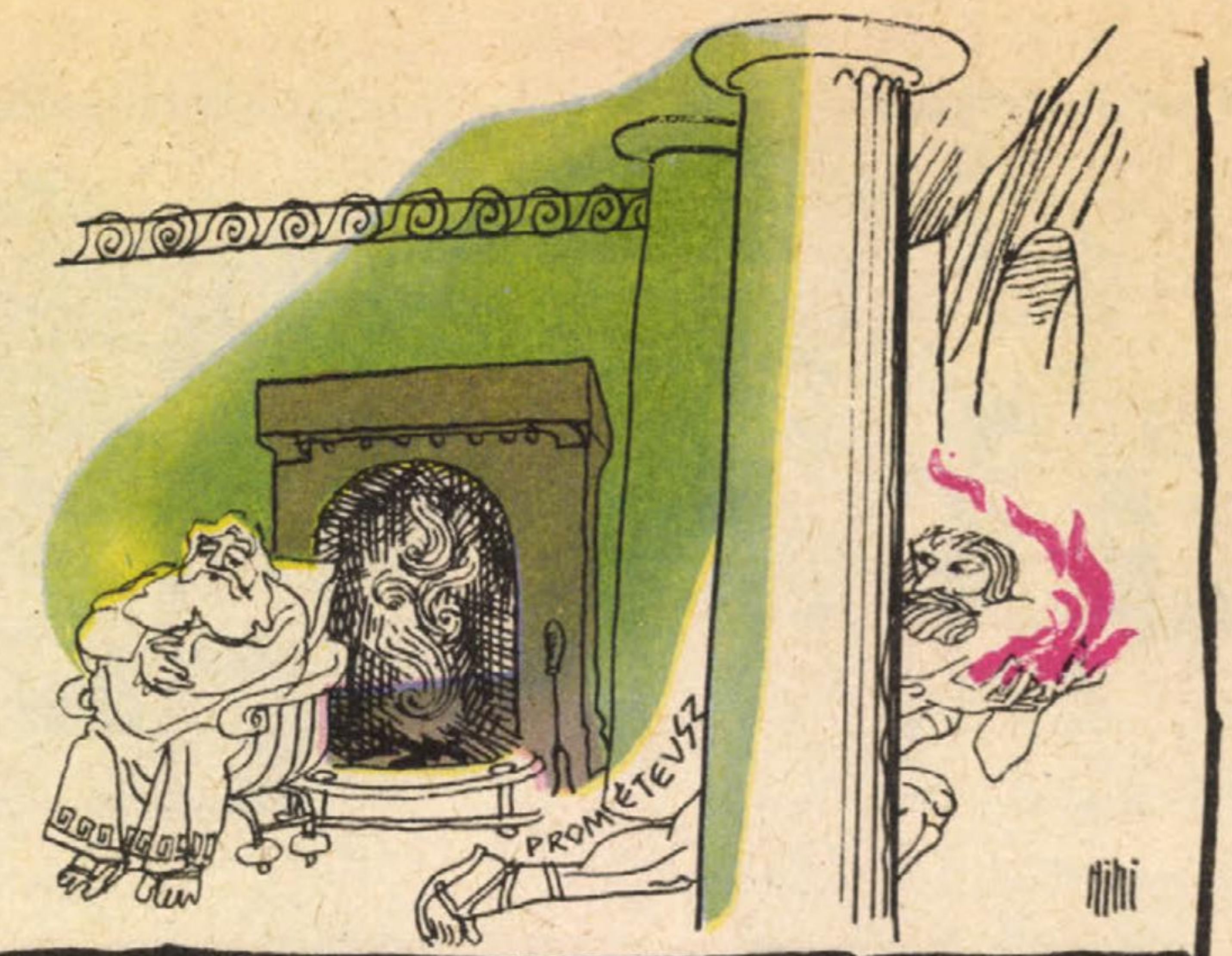
PROMÉTEUSZ
Hihi

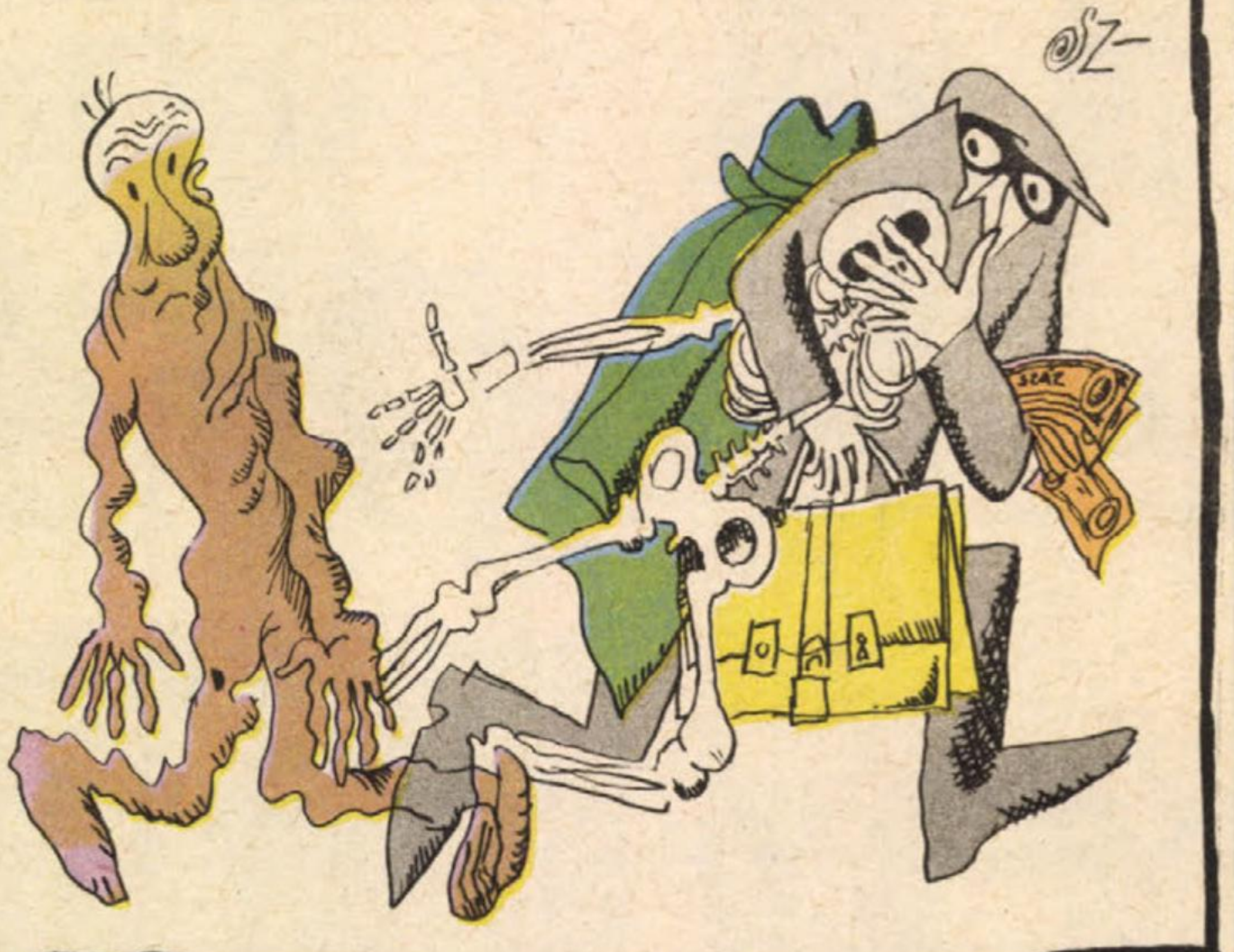

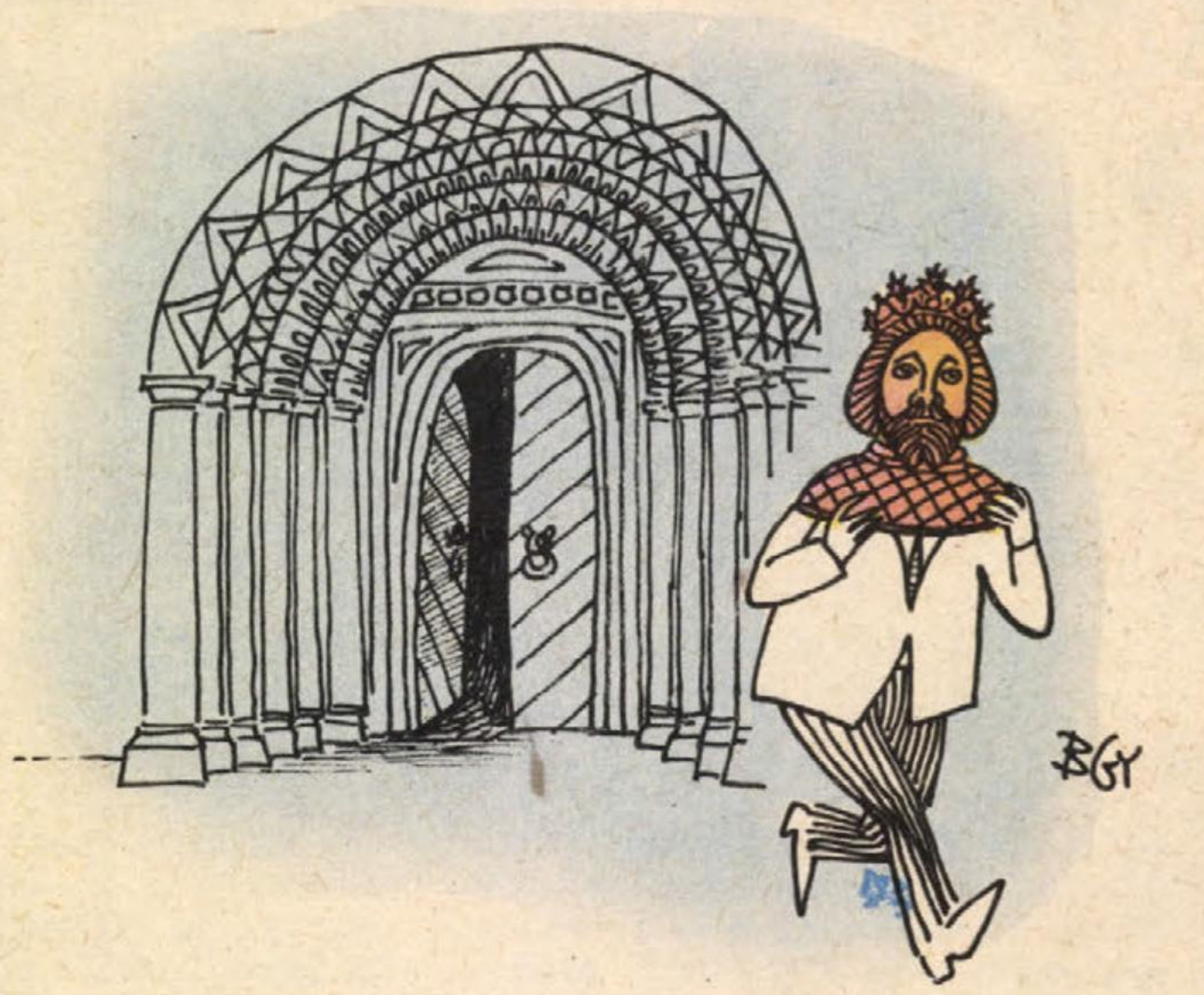

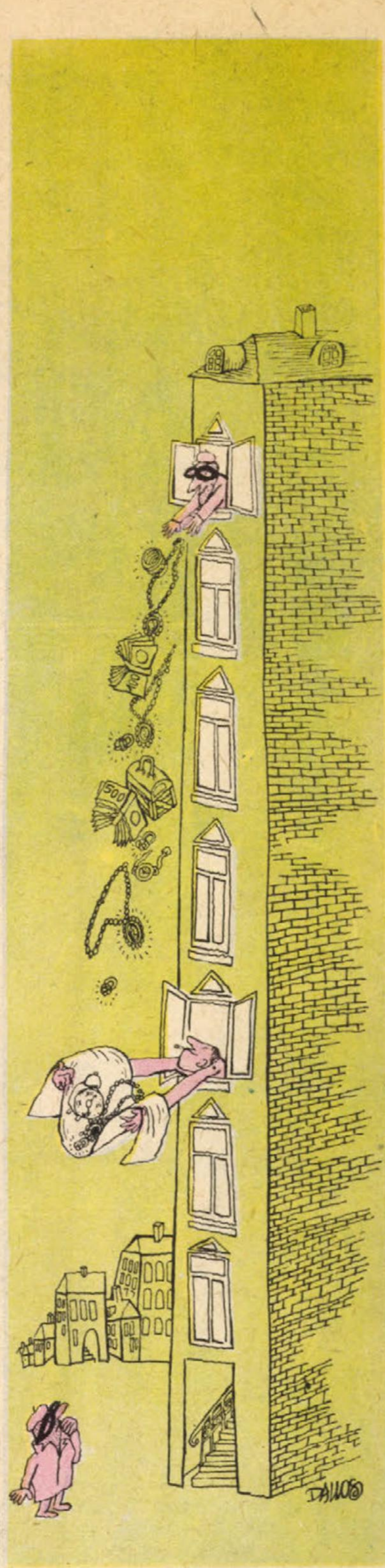

FÜLÖP, SAJDIK, HEGEDÜS,
SZÜR-SZABÓ, BRENNER,
DALLOS, BALÁZS-PIRI

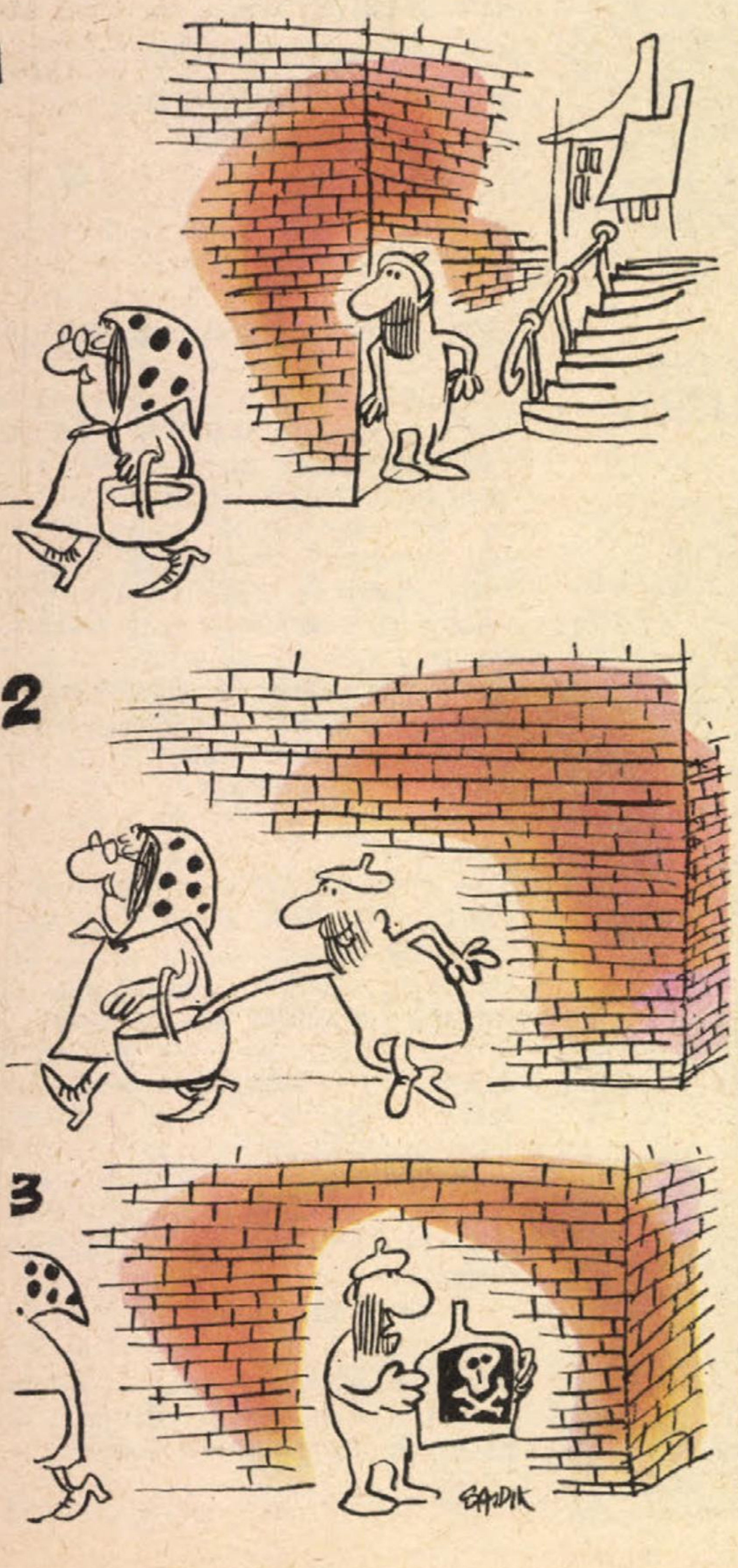

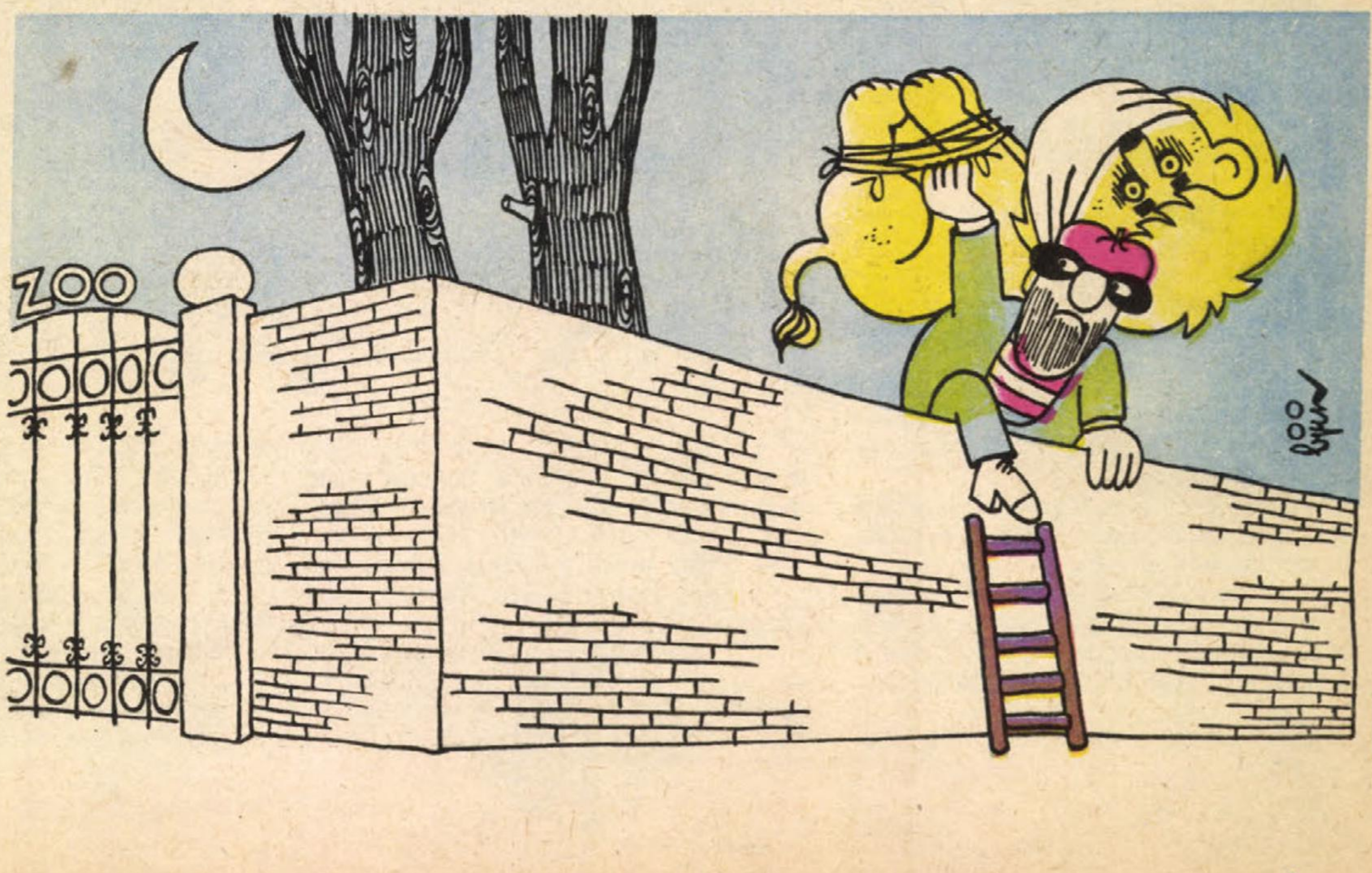

IMPORT HUMOR

A KERESKEDELEM TÖRTÉNETÉBŐL

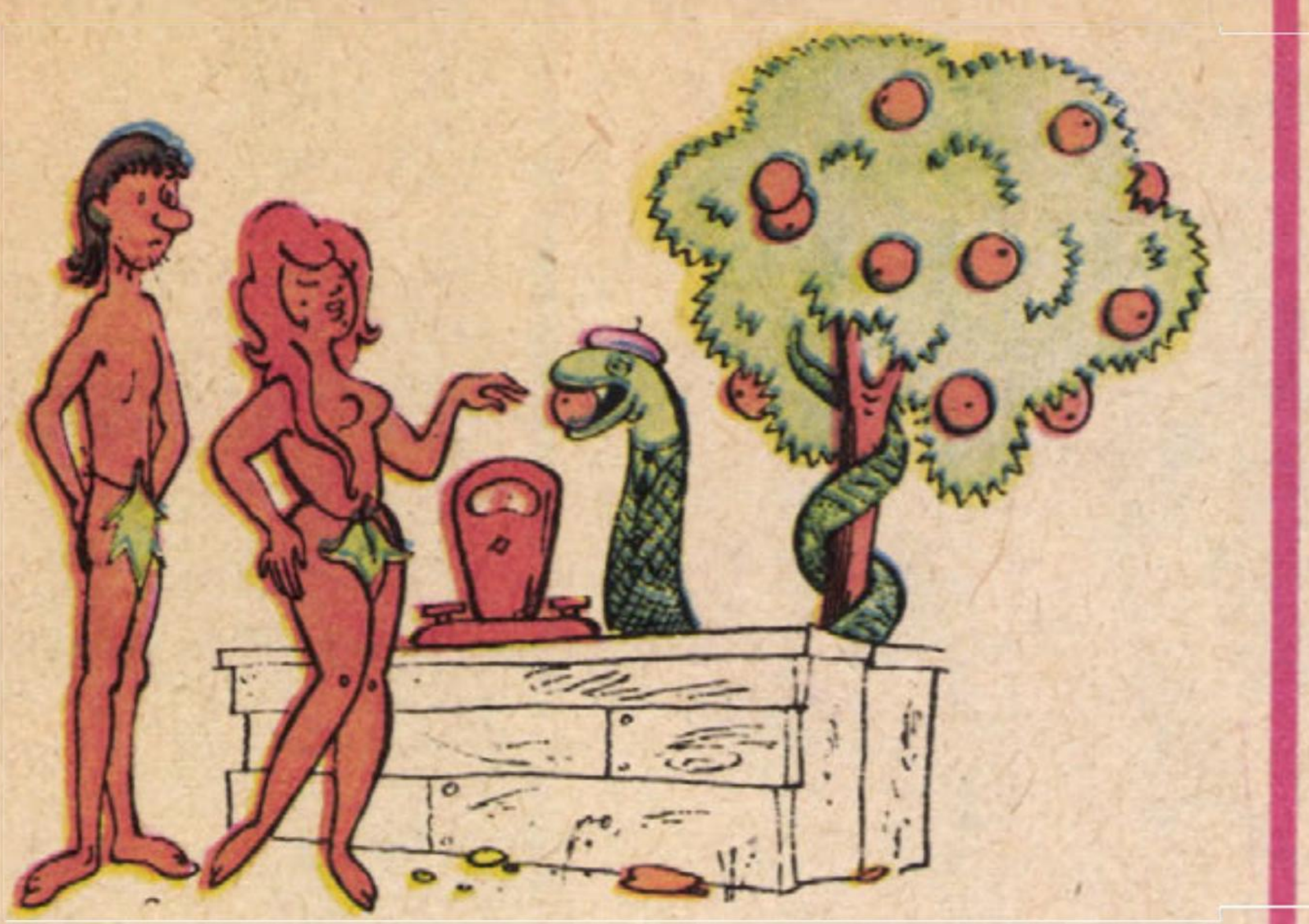

Az első sorbaállás . . .

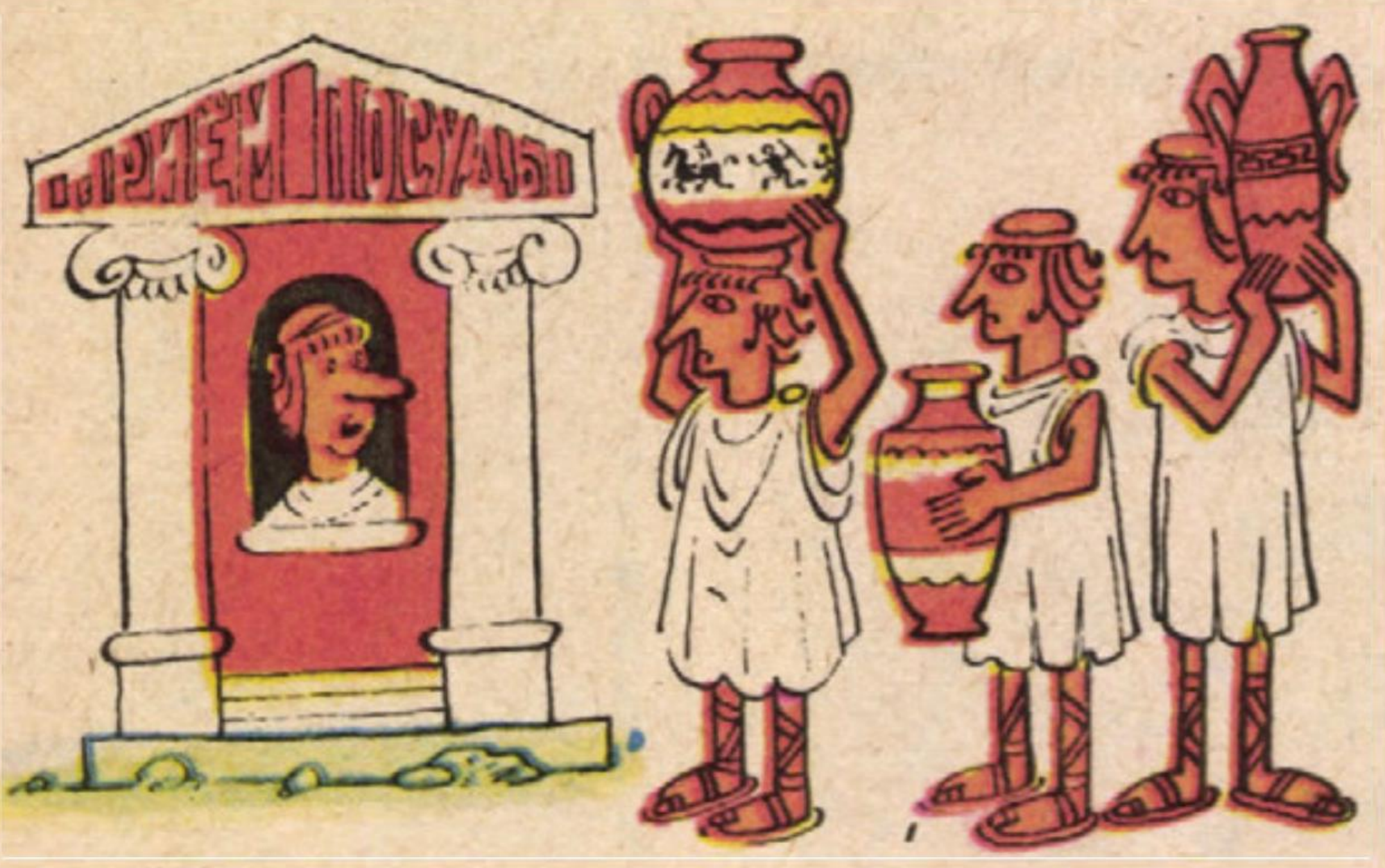

– Sajnálom, de importedényeket nem váltunk vissza!

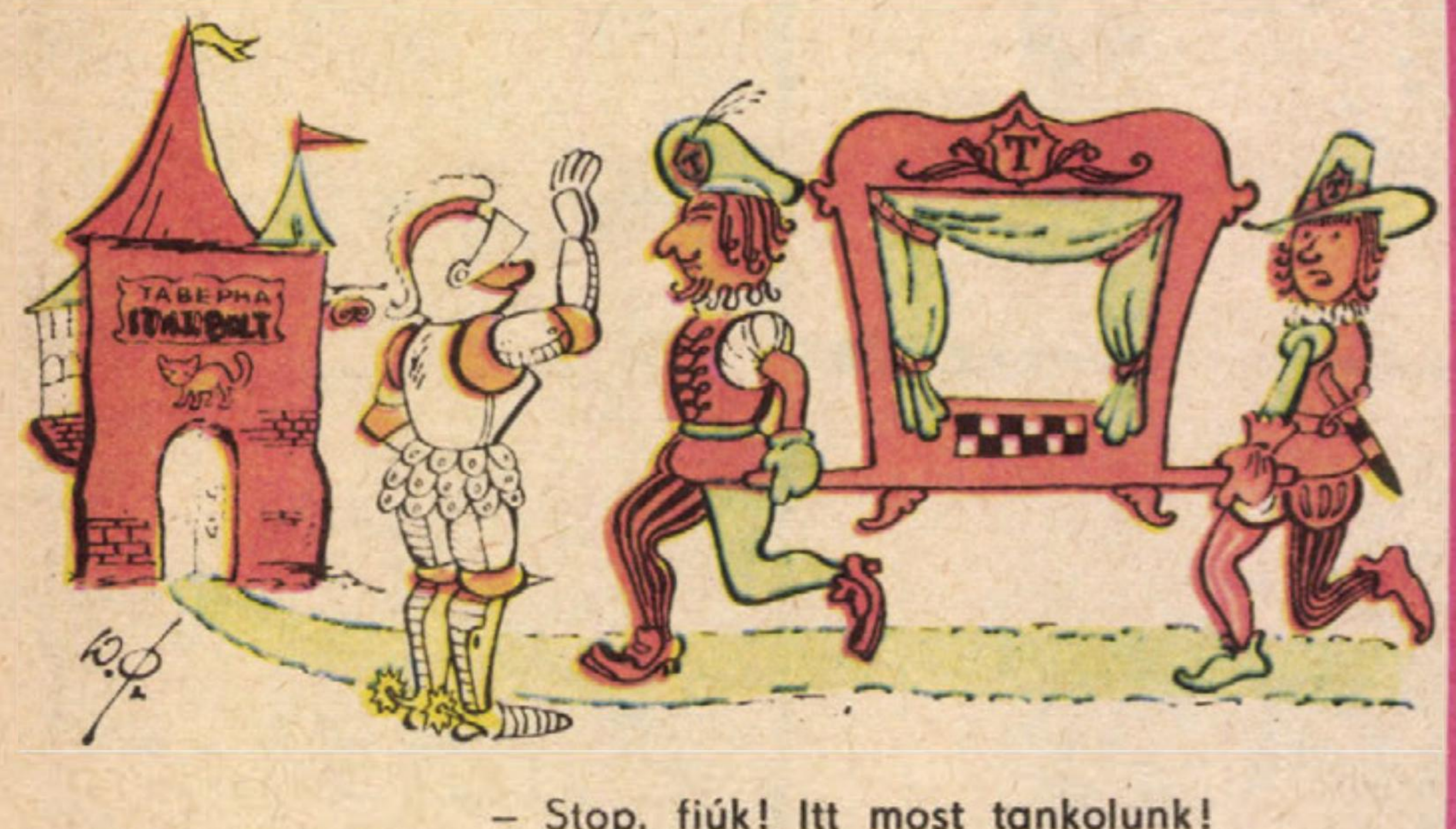

– Stop, fiúk! Itt most tankolunk!

(„Krokodil", Moszkva)

GÁTLÁSOS PEDAGÓGUS

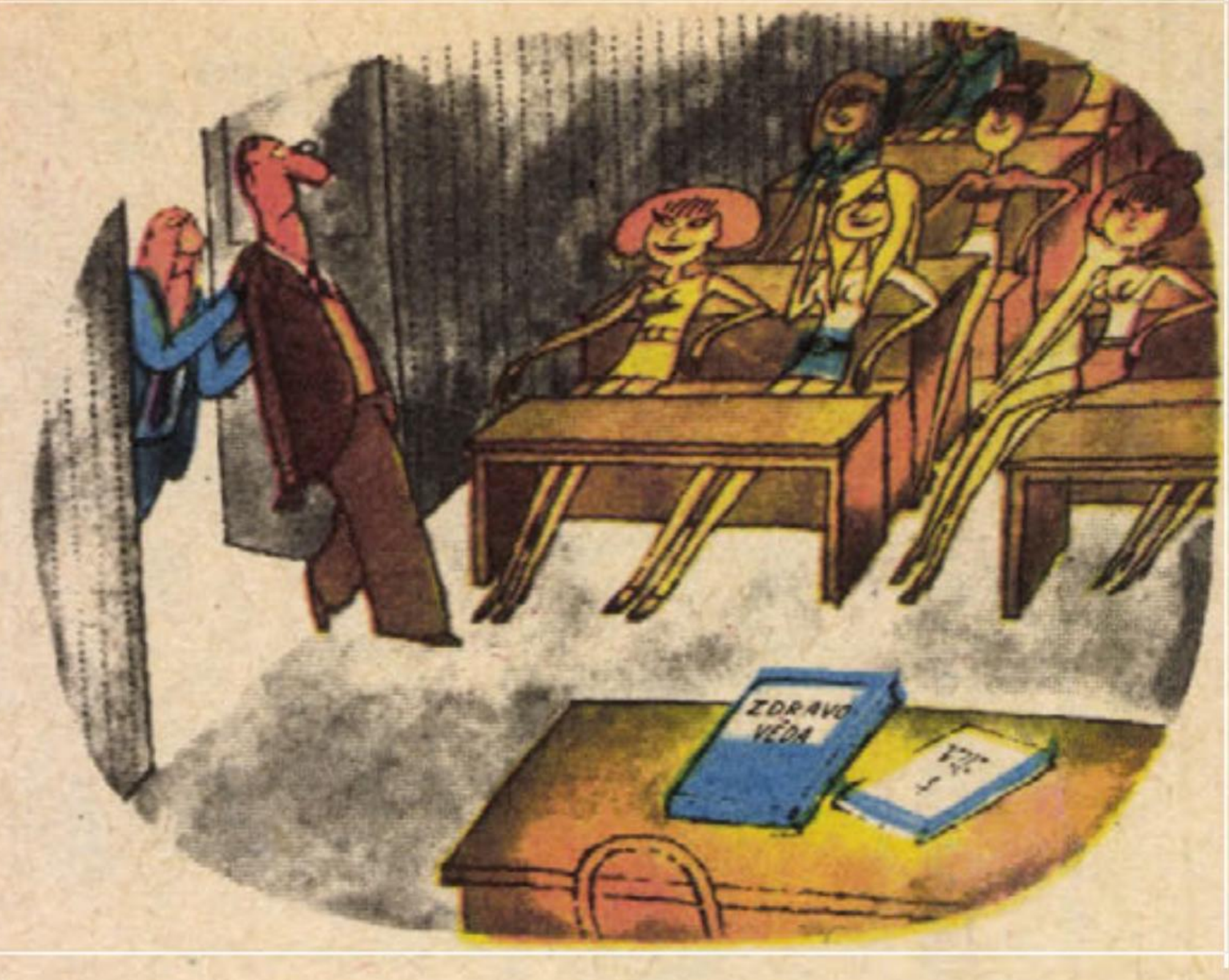

(„Dikobraz", Prága)

MELEG HELYZET A 16-OSON BELÜL . . .

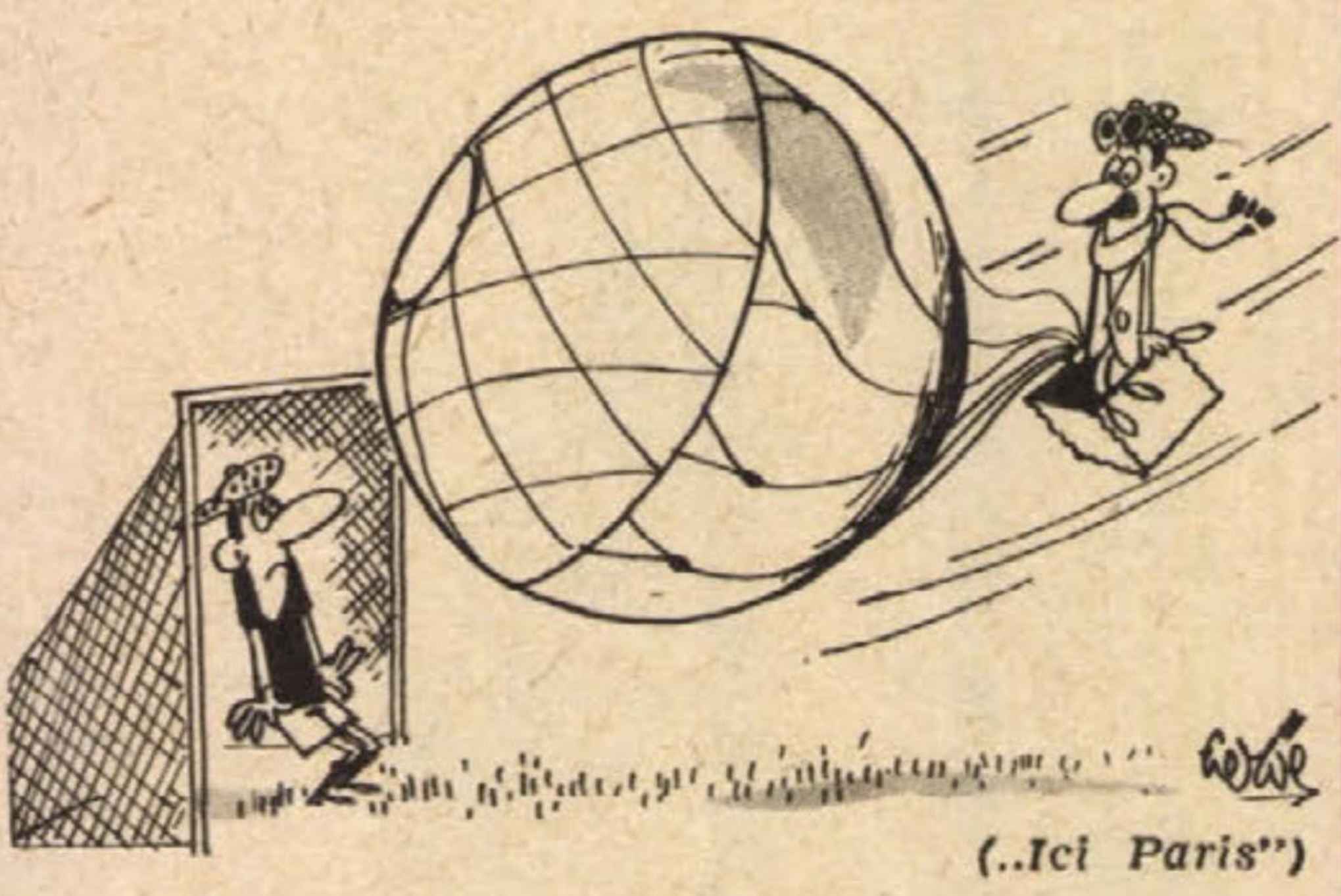

(„Ici Paris")

AZ ÁLLATBARÁT

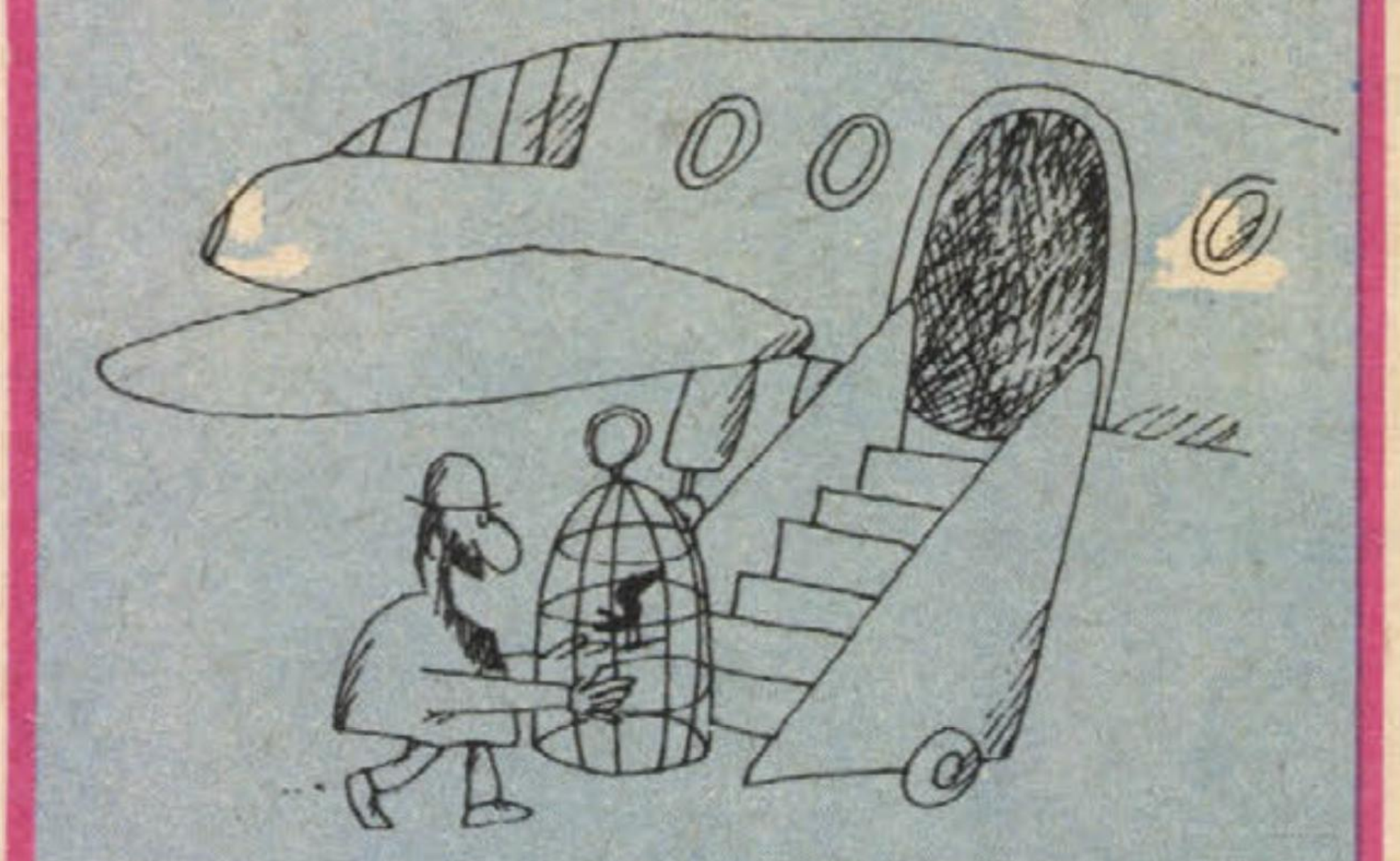

– Gyere, kismadaram, mindjárt repülni fogsz! . . .

(„Eulenspiegel", Berlin)

MÁR ÉLETÉBEN ELISMERT EMBER

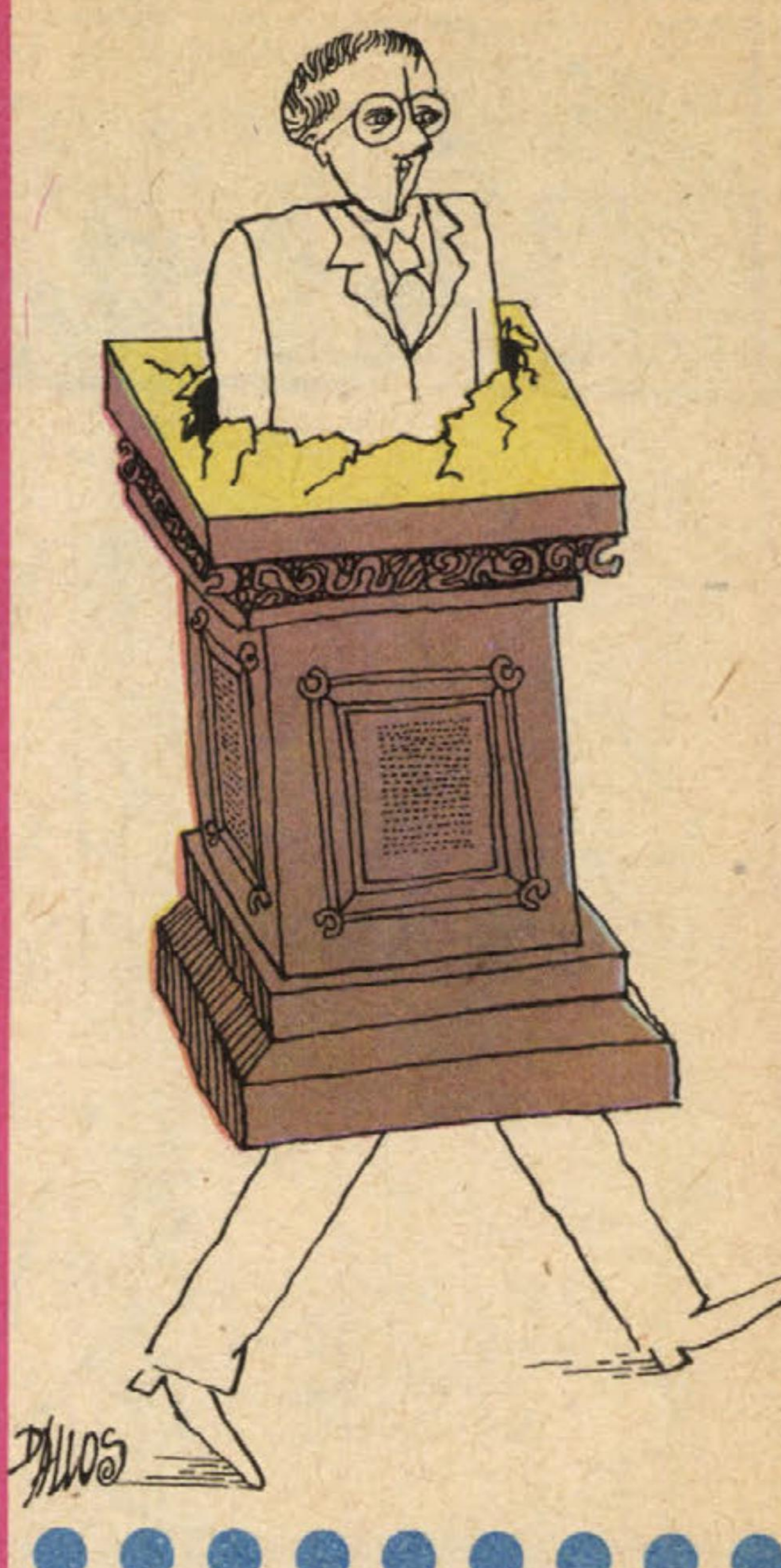

Fal-dal

A szomszédom állandóan
Fúr, farag és kalapál,
De a szög, mit falba verne,
Mindenféle falat áll.

Nem megy be a falba, ámde
Nem görbül meg, nem bíz az,
Így görbüljön meg a szomszéd,
Hogyha ez nem így igaz.

Belesüketülök ebbe,
S joggal tarthatok tüle,
Megsüketül a fal is, mert
A falnak is van füle.

H. F.

Sakkpartim Hudákkal

Még sohasem sakkoztam veled — mondta egyik nap Hudák. — Hogy játszol?

— Gyengén — feleltem.

— Akkor játsszunk pénzbe — mondta felvillanyozva. — Egy húszasba megy a játék.

— Nem játszom veled, pénzbe — mondtam. — Akár nyersz, akár nem, végül úgyis kérsz tőlem egy húszast. De ha akarod, most odaadom a húszast, aztán sakkozzunk.

Hudák erre sértődötten benyúlt a szivarzsebébe és kihúzott egy húszforintost, letette az asztalra.

— Tessék! — mondta érzékenyen. — Tedd be te is a te húszasodat, a győztes viszi mind a kettőt.

Nem részletezem, milyen rosszul sakkozott Hudák. Éppen csak hogy a lépéseket ismerte. Annyira rosszul sakkozott, hogy fel sem ismerte, milyen reménytelenül sakkozik.

— Ne tegyed el a pénzt — szólt a parti végén Hudák —, természetesen revansot kérek, dupla vagy semmi.

— Tedd ki a pénzt — mutattam az asztalra, mert elhatároztam, hogy kegyetlen leszek.

— Te lépsz a világossal — nyilatkozott Hudák fagyosan, miután a zsebeiből az asztalra számolt harminckilenc forint nyolcvan fillért.

Ezt a partit a magam szórakozására úgy játszottam, hogy mindjárt az első lépések után szándékosan elvesztettem a királynőmet, egy bástyát és két csikót. Miközben Hudák diadalmas pofával húzogatta a bábuit, észrevétlenül matthálót fontam a királya köré. Úgy nézett fel, mint aki álomból ébredt.

— Húsz fillérrel még jössz — mondtam és kezdtem besöpörni a pénzt, de Hudák megfogta a kezemet:

— Várj csak, valamin tűnődöm.

— Ez nekem pénzembe fog kerülni.

— Figyelj ide — mondta végül —, van egy óriási ötletem! Számoljuk össze a leütött figurákat is! Mint a römiben!

— Egyelőre nem értem — jegyeztem meg —, de érdekel a dolog. A te szárnyaló képzeletedet nem könnyű nyomon követni.

— Egyszerű — mondta Hudák — és mégis új színeket hoz majd a sakkjátékba. A sakkfiguráknak is legyen értékük, mint a bubinak vagy az ásznak! A parti végén a leütött figurák pontszáma dönt! A mattnak csak mint ulti-ütésnek van értéke! A királynő tíz pontot ér, egy könnyű tiszt négy pontot, a gyalog kettőt! Mit szólsz hozzá?

— Szóval, ezt a partit te nyerted — néztem Hudákra —, ez a te újításod értelme?

— Nem sokkal — mondta megnyugtatólag Hudák —, mert az utolsó ütésben te vitted haza a fekete királyt. Játszol még egy partit?

— Játszom! — kiáltottam kegyetlenül — és a te szabályaid szerint!

Elhatároztam, hogy ezúttal nemcsak bemattolom Hudákot, de óriási vérengzést viszek véghez a tisztjei sorában. Nemsokkal azután, hogy mindkét bástyáját leütöttem, és a parti kritikussá vált a számára, nehéz töprengés után így szólt:

— Mit szólnál a következő új játékszabályhoz: a leütött figurákat vissza lehet vásárolni a parti során, a saját értékük árában. Az egyik bástyámat hat forintért visszaveszem.

— Nem bánom — mondtam — mert lebilincselt az ötletessége.

Hudák visszatette az egyik bástyáját a táblára, a királyom elé, miután leszámolt hat froncsit.

— Azt már nem! — szóltam rá élesen. — A bástyádat tedd a helyére! Vagy megfizeted a pozíciót is! A bástyád csak az A1 mezőnyön kerül egy hatosba! Ahová te tetted, legalább tizenöt forintot ér.

— Ez az utolsó ára? — kérdezte tompán.

— Ez — mondtam.

Hudák idegesen felállt és lesöpörte a sakkfigurákat a tábláról.

— Uzsorással nem sakkozom! — kiáltotta, és dühösen elment.

Somogyi Pál

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

Ők csak ketten vannak!
A CSÉB-NEK MÁR TÖBB MINT 2 MILLIÓ TAGJA VAN!
AB

CSERÉLJE KI RÉGI KÉSZÜLÉKEIT KORSZERŰBBRE

HŰTŐGÉPÉT
NAGYOBBRA, MODERNEBBRE

MOSÓGÉPÉT
IMPORTÁLT AUTOMATA MOSÓGÉPRE

TELEVÍZIÓJÁT
CSERÉLJE A II. PROGRAM VÉTELÉRE IS ALKALMAS KÉSZÜLÉKRE

CSERE CSAK BUDAPESTEN!
DÍJTALAN HÁZHOZ SZÁLLÍTÁS

KERAVILL

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

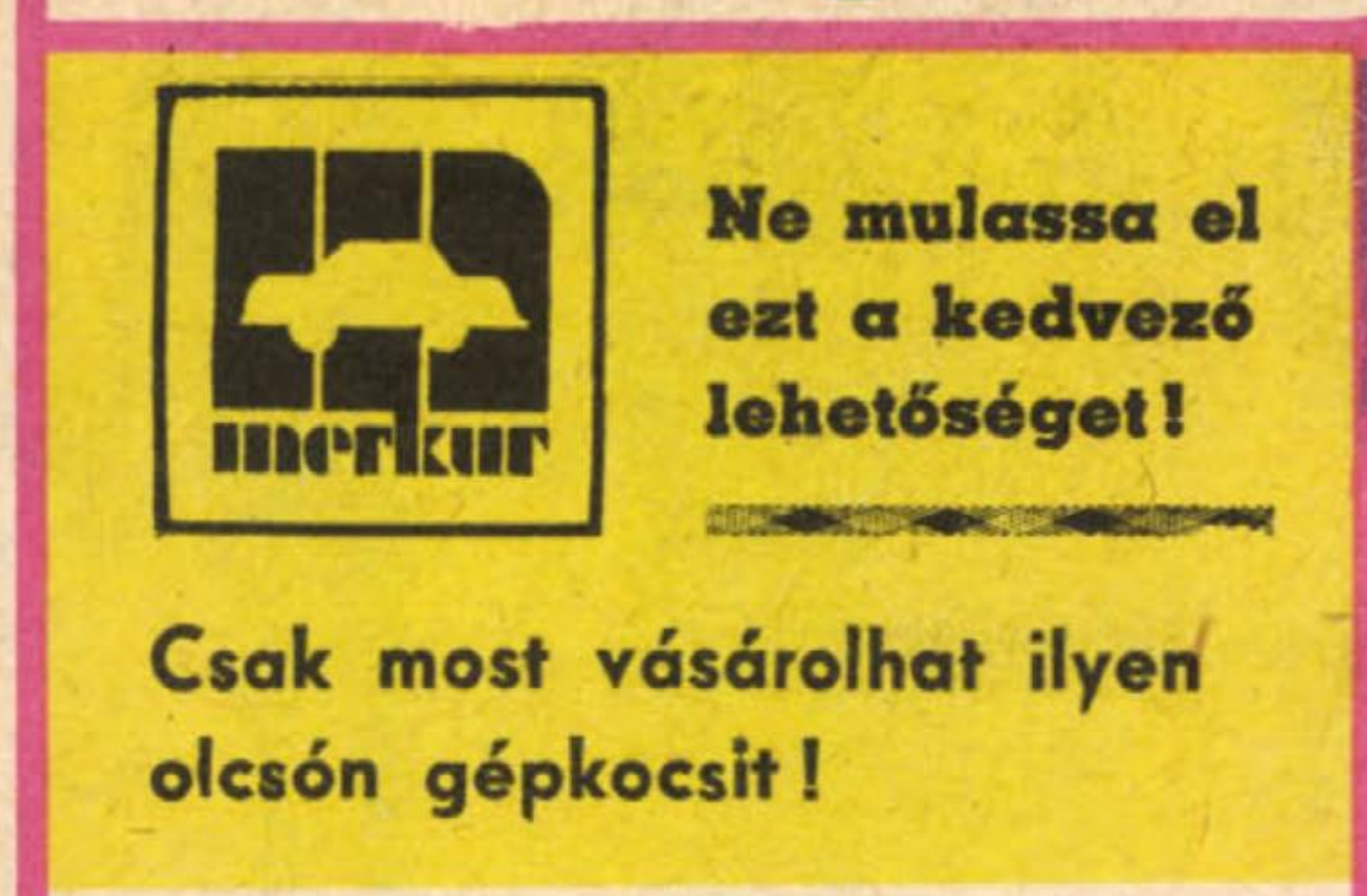

merkur

Ne mulassa el ezt a kedvező lehetőséget!

Csak most vásárolhat ilyen olcsón gépkocsit!

Egy kocsi árát elmulatni? Valóban könnyelműség!

(A Szolnok megyei Néplapból óllózta Erdélyi József)

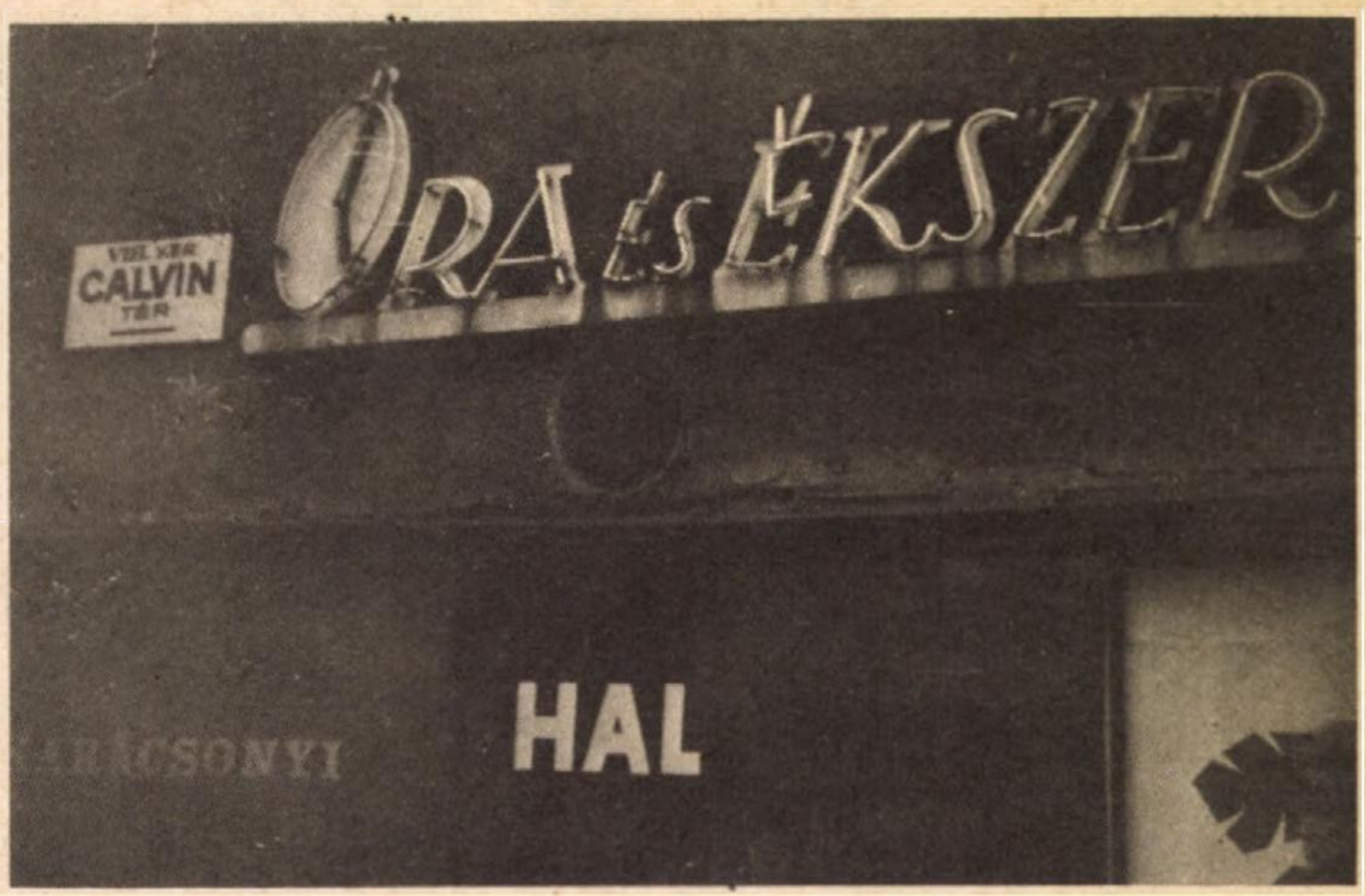

Akkor ez csakis aranyhal lehet!

(Kludák István felvétele)

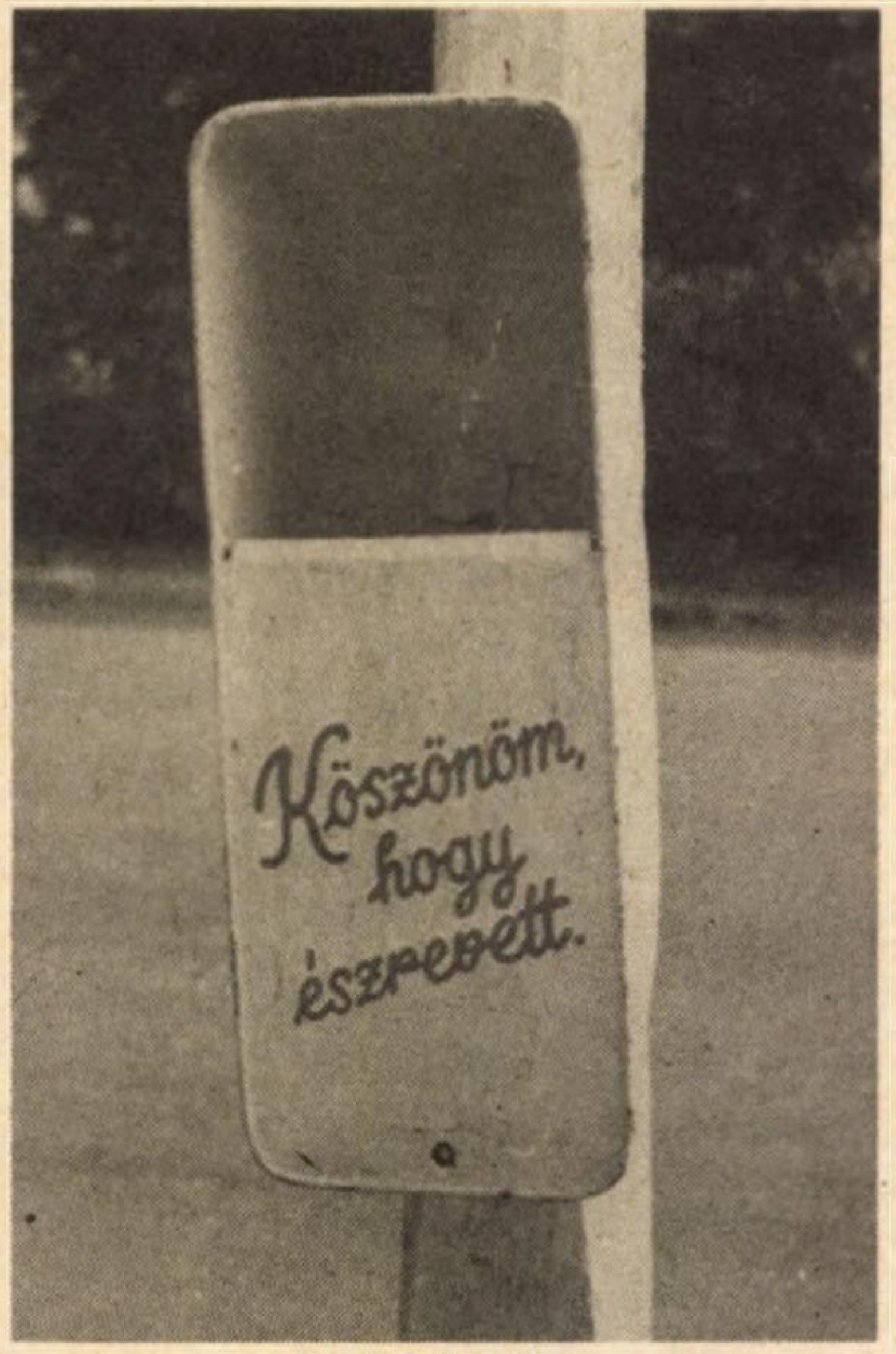

Ez kedves!

(Sopronban fotózta Závodszky János)

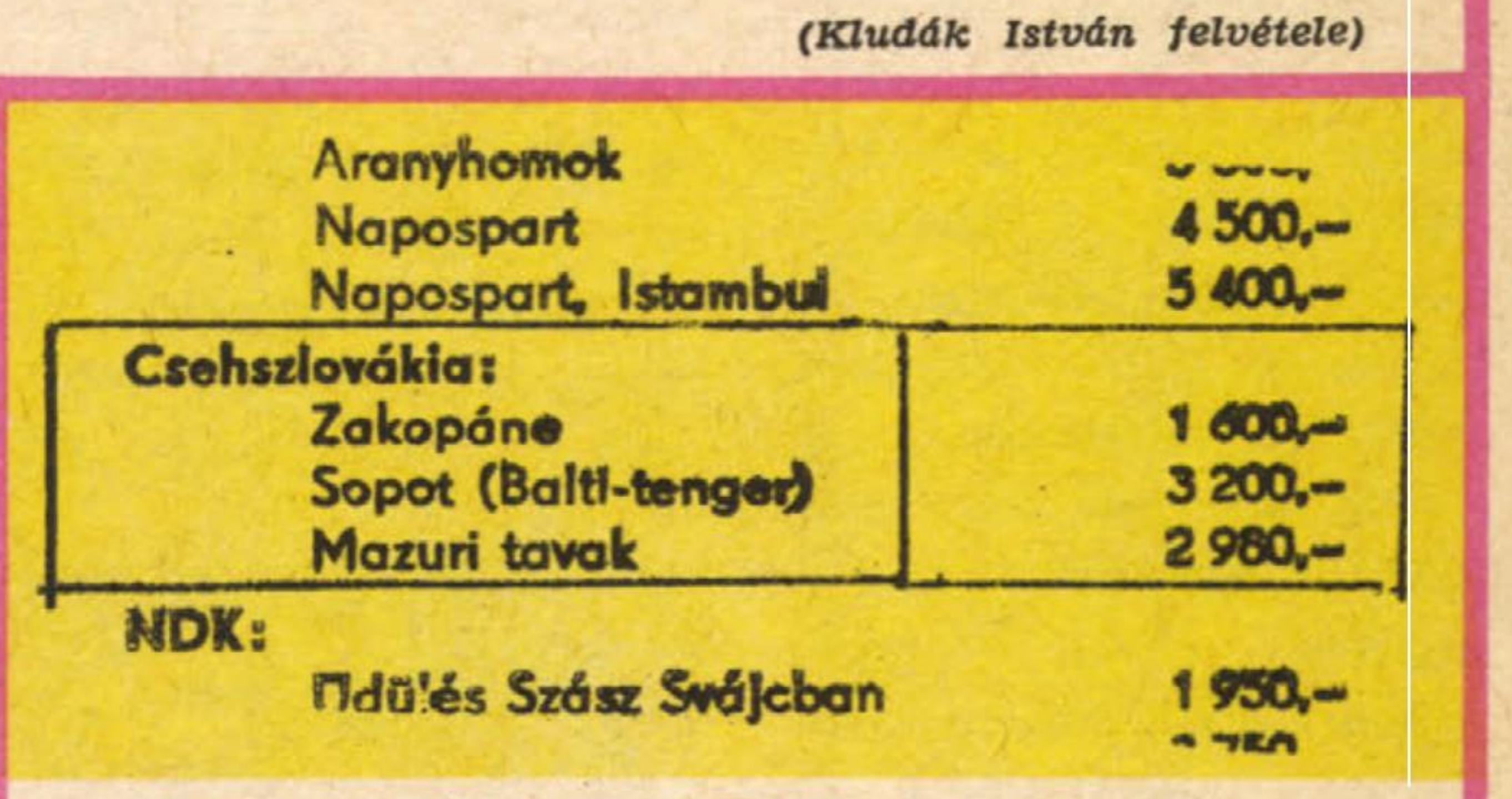

Aranyhomok	
Napospart	4 500,–
Napospart, Istambul	5 400,–
Csehszlovákia:	
Zakopáne	1 600,–
Sopot (Balti-tenger)	3 200,–
Mazuri tavak	2 980,–
NDK:	
Üdülés Szász Svájcban	1 950,–

Mióta nevezik Csehszlovákiának Lengyelországot?

(A „Vas Népe" c. lapból ollózta Székely Anna)

Kachelofen Rezső, a bohóc, lelkes ember volt. A duplaszaltót bűvöletesen rövid idő alatt elsajátította. Nyolc év sem telt bele és már háló nélkül röpdösött a kupolában. Akkor még voltak ép bordái és erejéből arra is futotta, hogy a szédítő ugrás közben mókás fintorokat vágjon a nézőtér felé. Mutatványával már akkor felrázhatta, sikolyokra késztethette volna a közönséget, de Kachelofen Rezső, a bohóc, lelkes ember volt.

— Megeshet, hogy olyasvalaki is eljön a cirkuszba — mondta —, aki nem csupán sikoltozni szeret. Az a legkevesebb, hogy valaki rájuk is gondoljon.

Fuvolát vásárolt tehát, és gyakorolni kezdett. Tehetsége itt is megmutatkozott, mert öt év sem telt bele és Kachelofen Rezső, a bohóc, már elfogadható szinten interpretálta a fuvolairodalom klasszikusait. Barátai, ismerősei és a cirkuszi világ jelesei elragadtatva tapsoltak, amikor meglátták Kachelofen Rezsőt fuvolázva szaltózni a magasban, lengő trapézok között.

— Világszám — süvöltöztek, mert melegszívű emberek voltak. — Ezzel nem csupán rémületbe ejted, hanem el is zsongítod a mélyen tisztelt nagyérdeműt.

Kachelofen Rezső tűnődve csóválta szomorú kis madárfejét.

— Annak még nem jött el az ideje — mondta. — Előfordulhat, hogy a nézők egyike-másika sem a puszta rémületet, sem a fuvolairodalom jeleseit nem értékeli. Ezért úgy döntöttem, hogy tovább gazdagítom a produkciót.

— Kachelofen Rezső — mondták a melegszívű emberek —, te bolond vagy.

— Nem. Csak lelkes.

A melegszívű emberek erre már csak legyintettek, hogy egyremegy.

Tíz évvel később már Kachelofen Rezső is elérkezettnek látta az időt, hogy produkcióját félve és alázatosan elfogadásra ajánlja, bemutassa Löwenbart Frigyesnek, a cirkusz főigazgatójának. A mű ekkor már nemcsak egyesítette a cirkuszművészet minden vívmányát, hanem némely maradandó mozzanatával arra is alkalmas volt, hogy a szellem győzelmét hirdesse az anyag felett.

Kachelofen Rezső flitteres trikóban cigánykerekezett a porondra. Egy harsona és több angolkürt segítségével az Aida bevonulási indulóját játszotta, amelyhez a bokájára szerelt cintányér és a hátára erősített nagydob szolgáltatta az umtattát. A bohóc fürge mókusként kúszott a magasba a kötélhágcsón, közben világhírű operaéneseket utánzott megtévesztő hűséggel és egyre emelkedő hangnemben. Most bekötötte a szemét, meglengette a trapézt és fuvolázni kezdett. A lendület tetőpontján tarka labdákat, virágcsokrokat, törékeny asztalokat, teáskészleteket hajigált a magasba, majd maga is kivágódott a cirkusz légterébe. Iszonyú és vak pörgése során küllős kerék módjára, karjával, majd lábával továbbította a szerteröpdöső tartós fogyasztási cikkeket. Végül vad és kétségbeesett mozdulattal kikötött a túlsó trapézon, mindent elkapott és igaz, mély érzelemmel fejezte be fuvolaszólóját, miközben nyűtt vonásain az öröm könnyei peregtek. Kachelofen Rezső sípolva szedte a levegőt, mert nem volt már ép bordája, de szép és meleg érzés töltötte el, úgy érezte, vitte valamire a maga szakmájában.

Löwenbart Frigyes, a főigazgató, töpörtyűt evett egy staniclíból és hátat fordított a manézsnak, mert utálta a flitteres trikókat.

— Az umtatta marad — mondta. — A többi nem kell.

Kachelofen Rezső azóta a cirkusz orkeszterében üldögél, kék pemzlis pónik talpa alá brummogja az umtattát. Gázsijából futja annyira, hogy esténként bemenjen a fűszereshez, tíz deka juhtúrót vásároljon vacsorára.

És megvan a véleménye az olyan automatákról, amelyekbe rengeteg szívet kell bedobni, hogy egy kis gomolya jöjjön ki belőlük.

Peterdi Pál

A PRECÍZ KITÜNTETETT

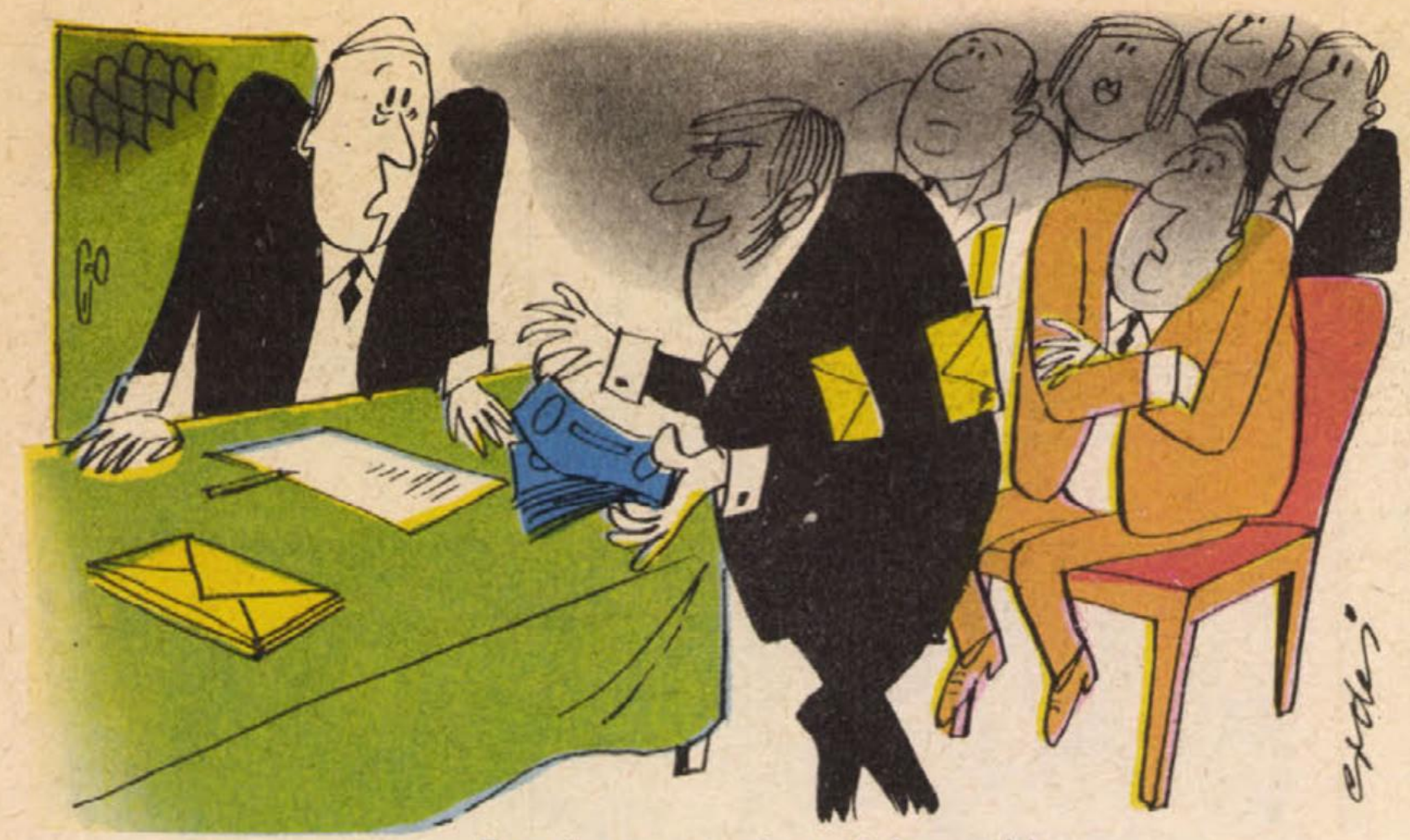

– Bocsánat, egy tízessel kevesebb.

DISZKRÉCIÓ

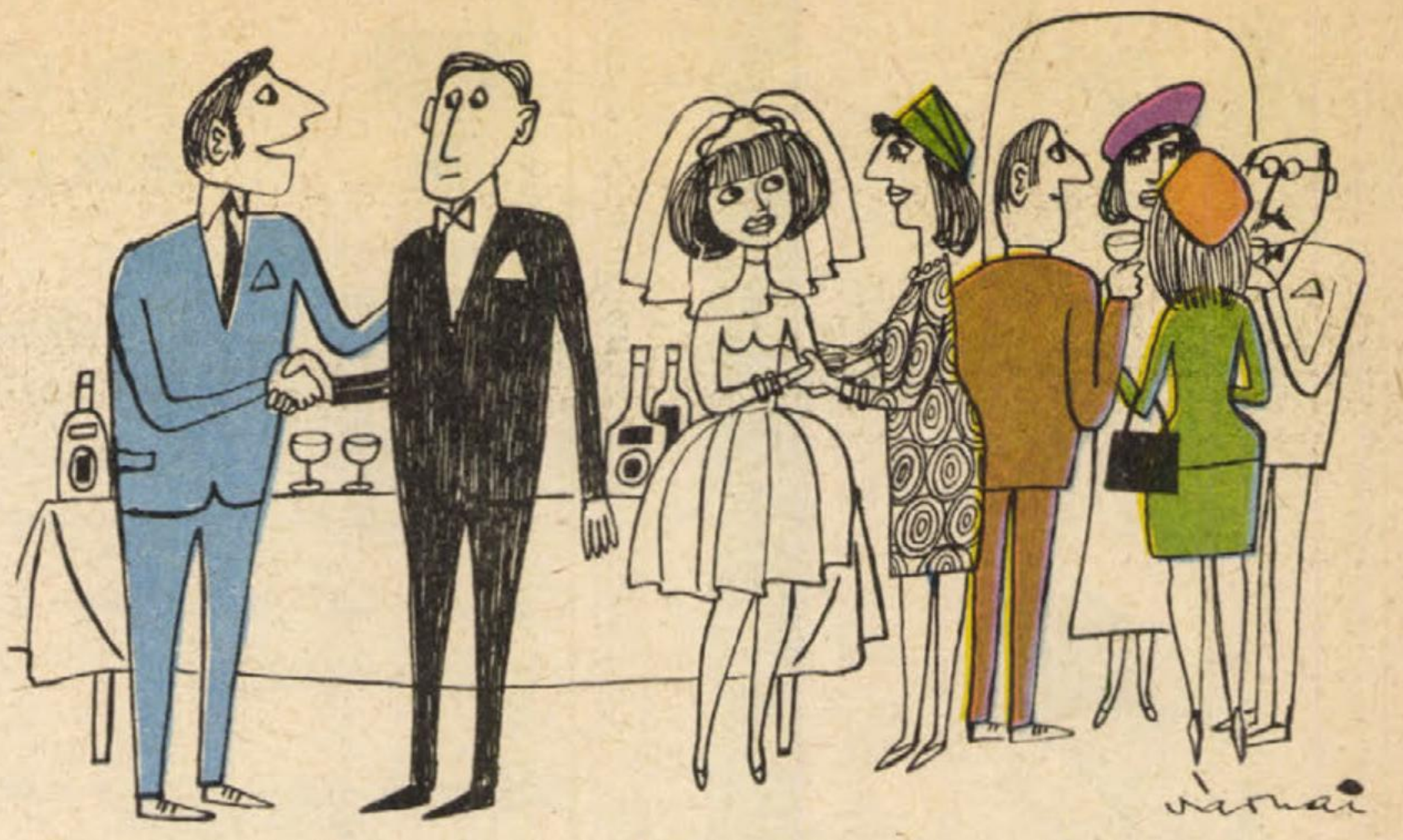

– Gratulálok, öregem, én aztán igazán tudom, milyen jó nő a feleséged!

RÉGI MAGYAR ÉTELEK

Örömtől villogó sasszemekkel fedezem fel mind gyakrabban étlapjainkon a régi magyar ételek felújítását. Talán a vendéglátóipar is haladni kíván a korral, ő sem akar lemaradni a színházak versenyében, ahol régi, elfelejtett darabokat újítanak fel. Talán arra is gondoltak, hogy a magyar ember kényes gyomra unja már a francia vagy angol módra készített ételeket és szívesebben fogadja a régi nagy idők régi nagy eteleit.

Nem is csodálkoztam hát, amikor törzsvendéglőm étlapját átböngészve ilyen ételeket fedeztem fel: Petrencei szotykás sertésduda székelyláb módra. Vagy: Saponyai abált ürücsonthús, dörgice szósszal, kevefütykös módra. Csak úgy csurgott a nyálam, amikor a tészták között felfedeztem a Hájas túrósputtonyt, cecevölgyi bormártással.

A sok ínyencfalat közül végül is a „Sobri Jóska kedvencét” választottam. Tüstént megrendeltem, noha a frissen készültek rubrikában szerepelt. Mi bajom lehet belőle? Sobri nem ételmérgezésben halt meg . . .

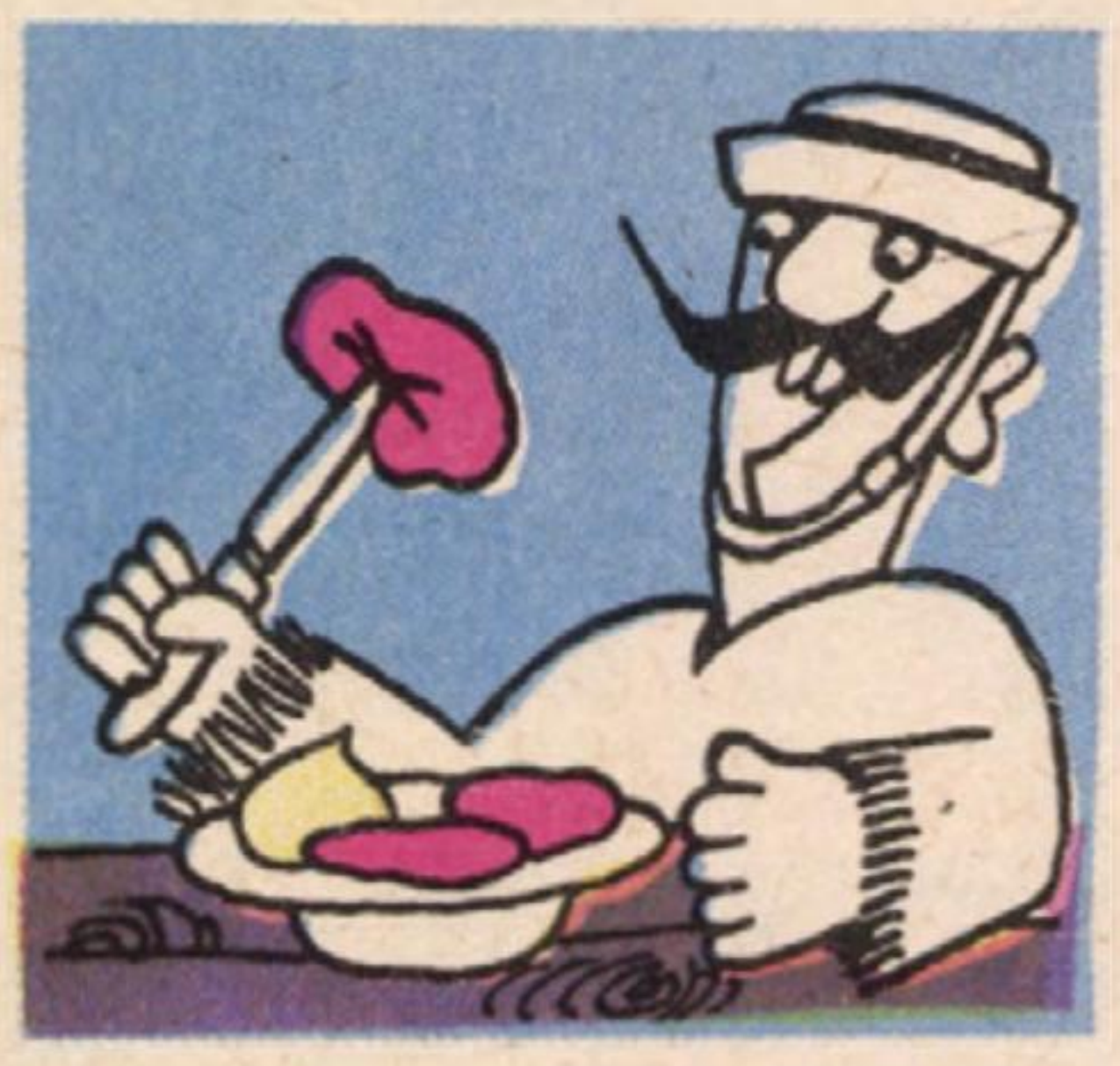

Nem telt bele tíz perc, ott párolgott előttem Sobri gyomra-álma. Egy-egy szelet sertés- és marhasült, egy kis sültszalonna, mellé egy egész fej hagyma a héjában kisütve és megpaprikázva. Megcsapott a történelmi idők szele és a hagyma illata. Magam előtt láttam a végtelen rónákat, a tüzesen ficánkoló paripákat keményen megülő betyárokat, amint betérnek az útszéli csárdába, ahol a feszesen gömbölyödő csaplárosné — miután megcsipkedték gömbölydedségét —, játékosan arcullegyinti a haramiavezért: „Nagy betyár maga, Sobri, na megyek, sütök magának valami jófajtát” és kilibben a pitvar felé, amely gyakorta volt a denevérek tanyája . . .

Eszembe jutott még a Rózsa Sándor folytatás is, de nem zavartattam magam, bicskám hegyére nyársaltam a falatokat és jóízűen bekebeleztem. Amikor kifizettem az étel borsos árát, akkor jöttem rá, hogy mi volt a másik ok, ami miatt Sobri kedvencének nevezték el ezt az ételt. Betyárosan megvágtak érte.

Tardos Péter

RECEPT

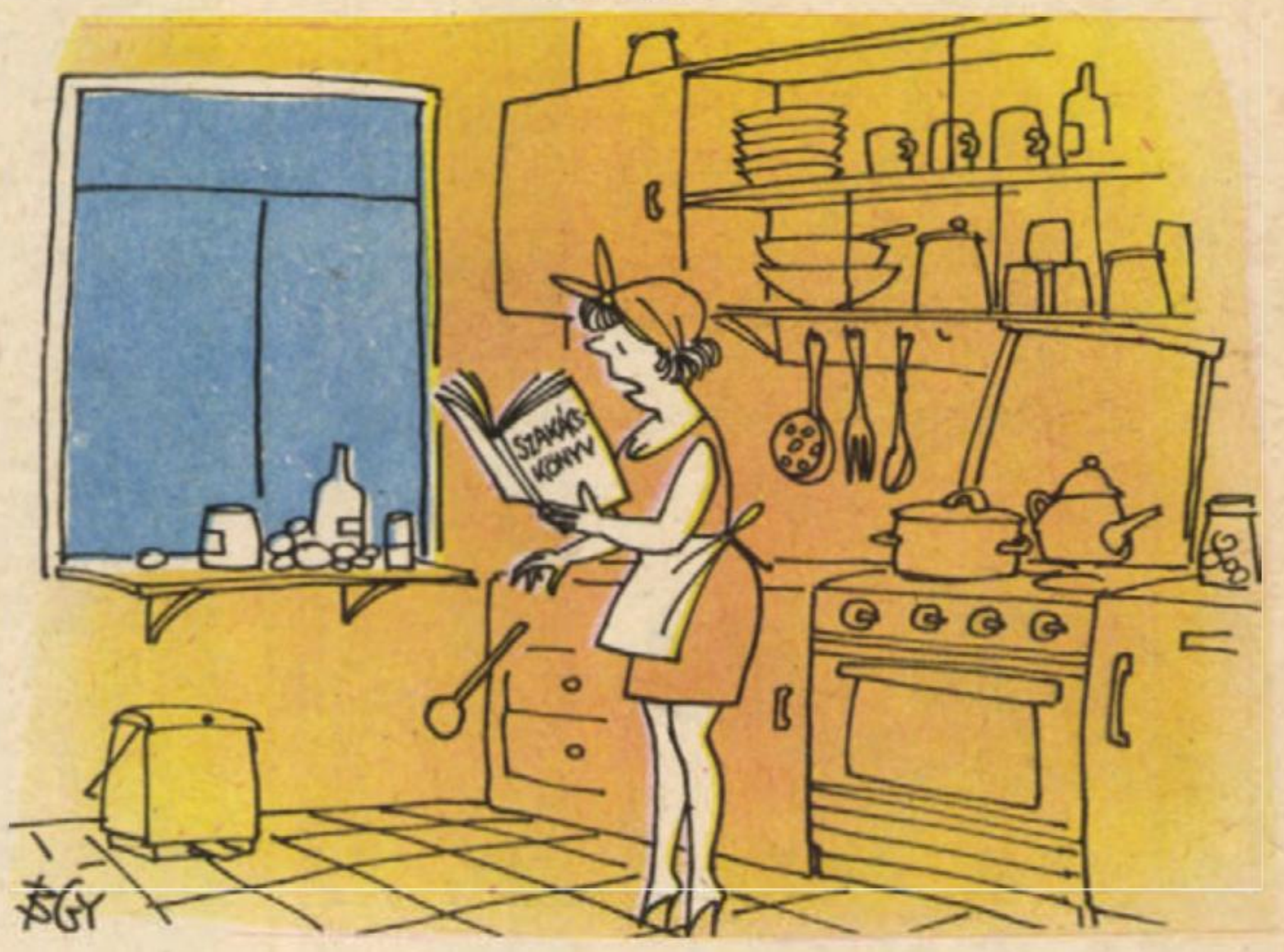

– „Végy egy jobb szakácskönyvet!”

ÖNTUDAT

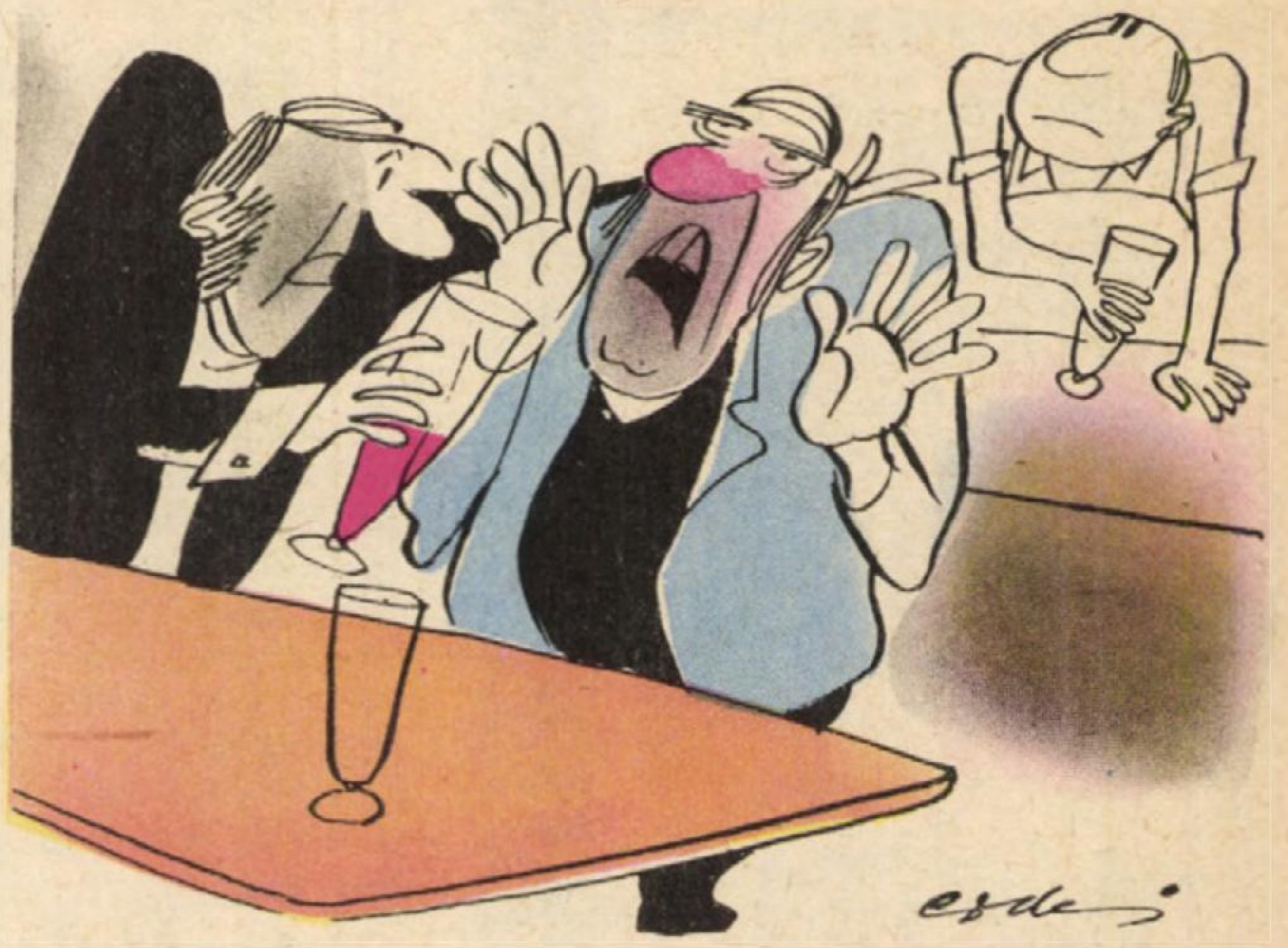

– Elég volt az ivásból! A lakbérpótlékot haza kell vinnem, nem hagyhatom a családot fedél nélkül . . .

DIVATÉKSZER

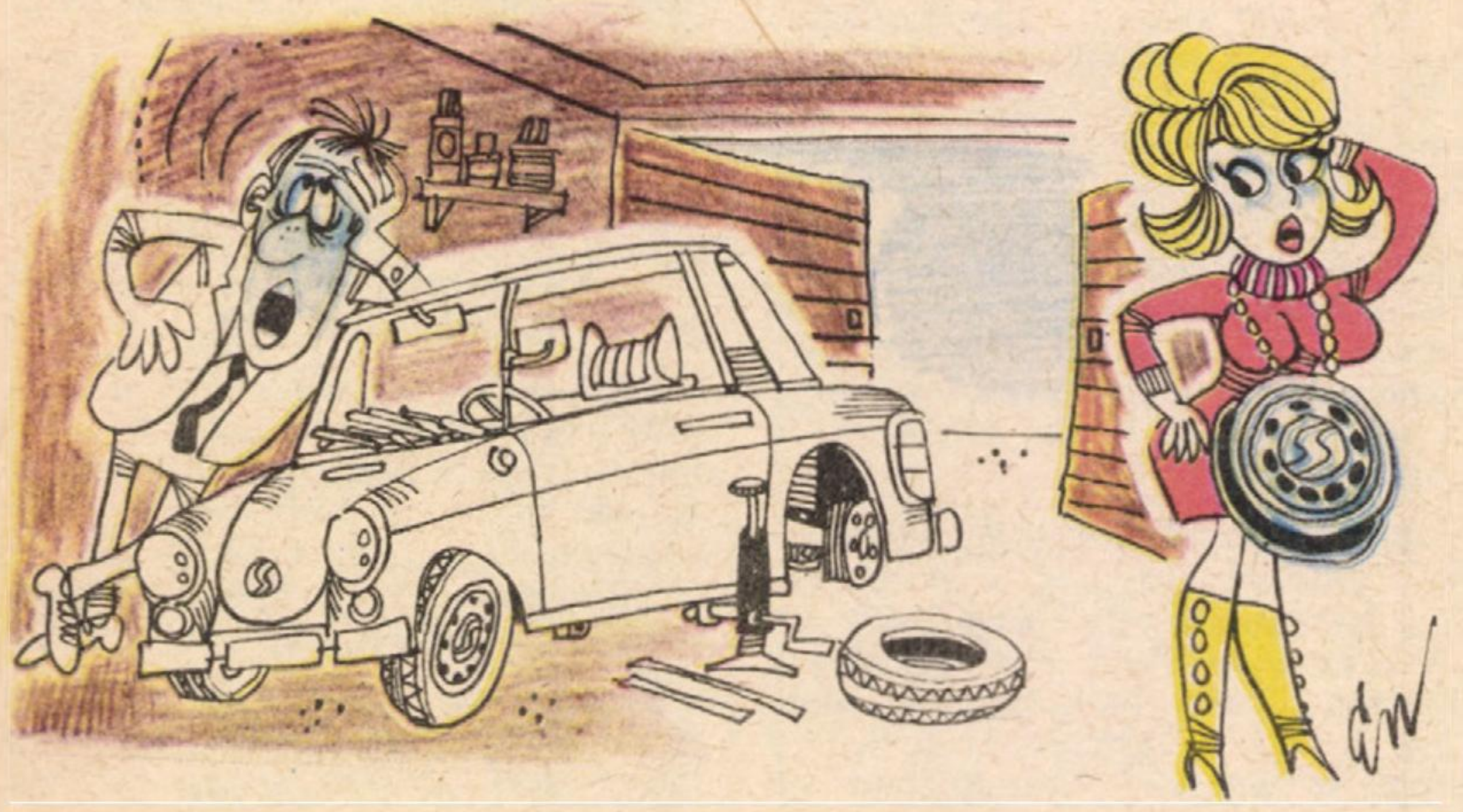

– Hányszor mondtam, hogy a keréktárcsát ne használd bizsunak! . . .

DRÁGA SZÓRAKOZÓHELY

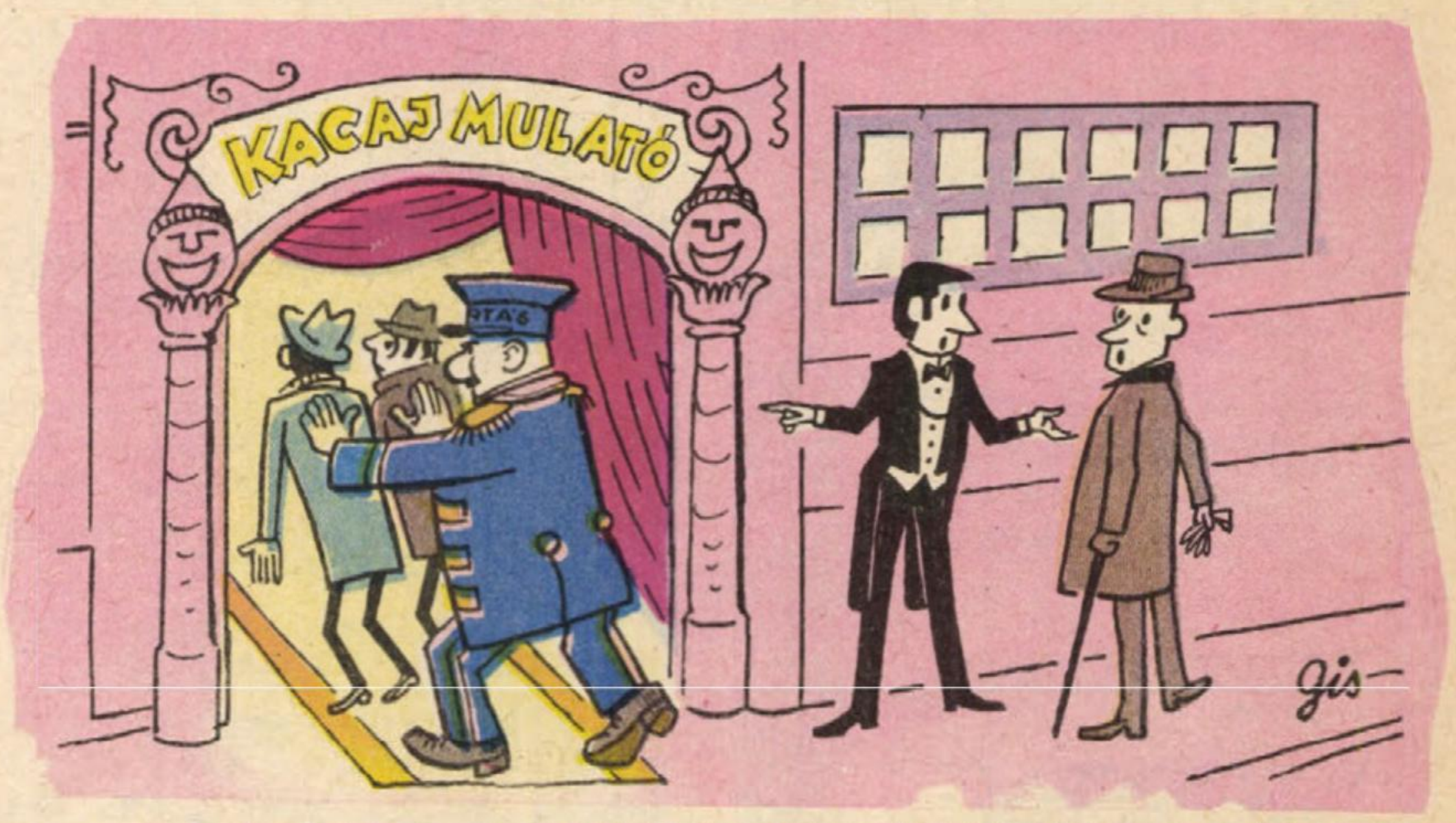

– Rosszul megy az üzlet. Kénytelen voltam felvenni egy bedobóembert.

NEMZEDÉKEK

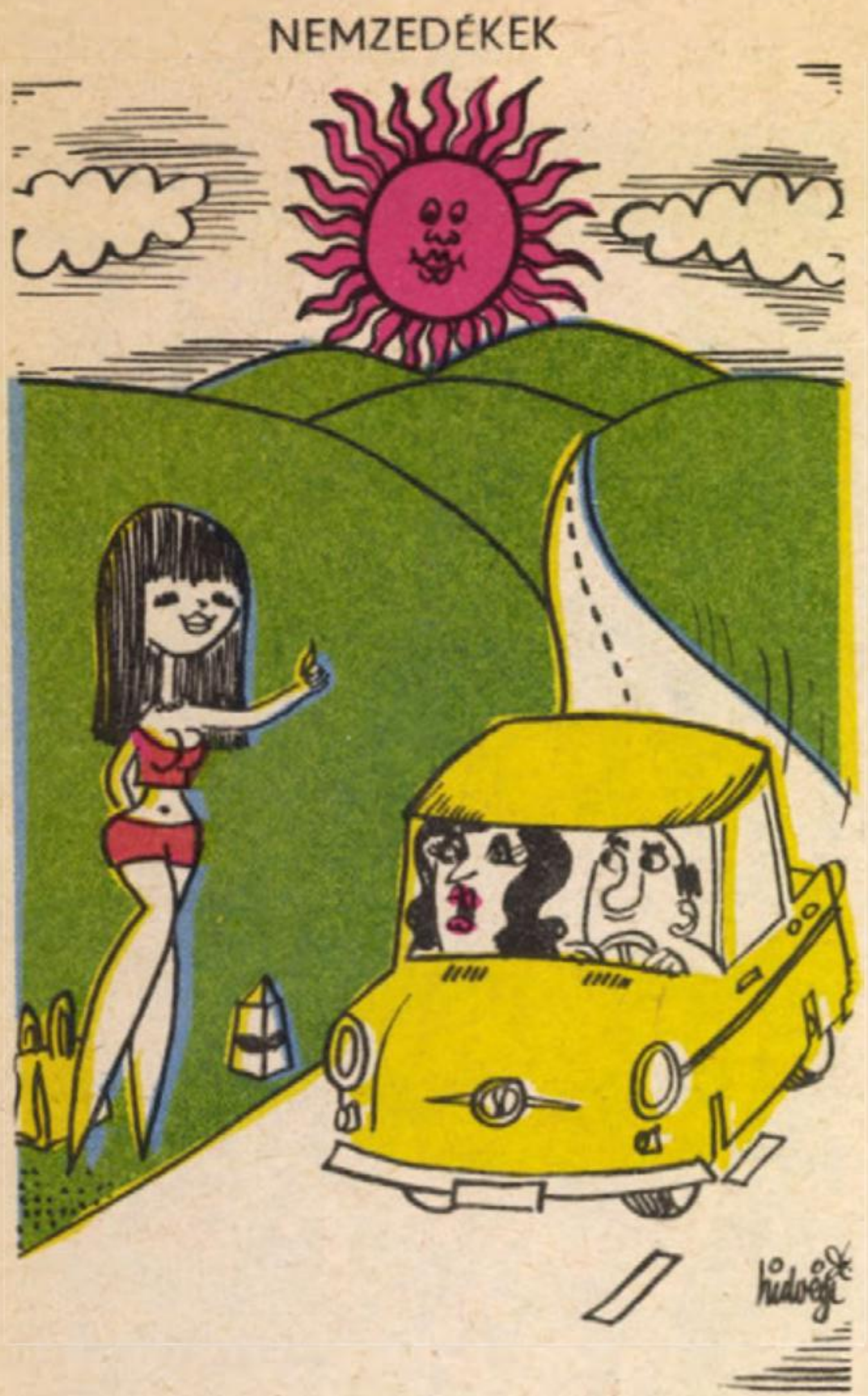

– Zoknit biztos nem tud stoppolni! . . .

RÉBUSZ

209. rejtvényünk megfejtése:

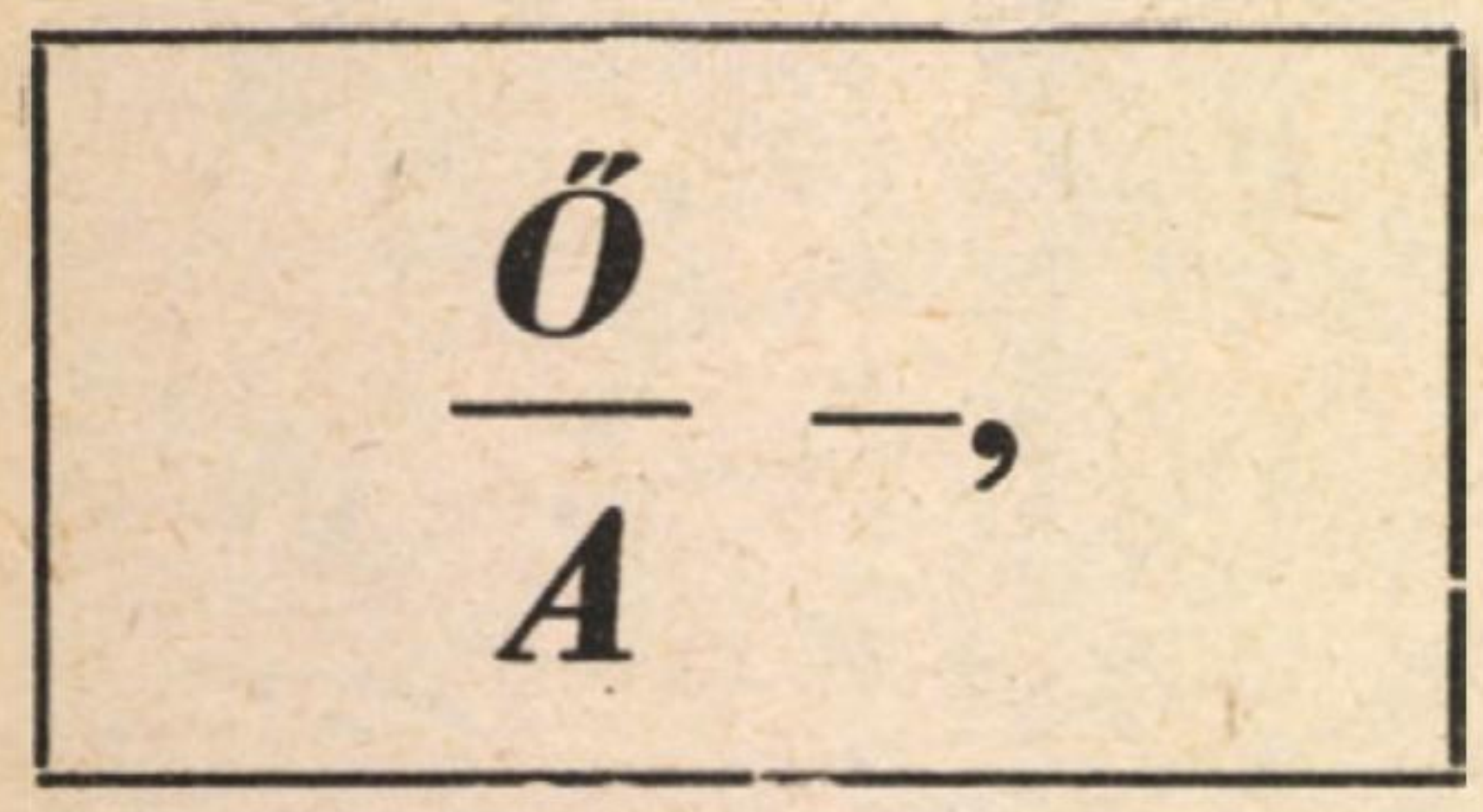

Nevelőnő

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Schreiben Erzsébet, Körmend, Szabadság tér 2.

Brett Imréné, Békéscsaba, Kulich u. 21/c.

Szávai Gyuláné, Jászapáti, Vasút u. 14.

211. REJTVÉNYÜNK

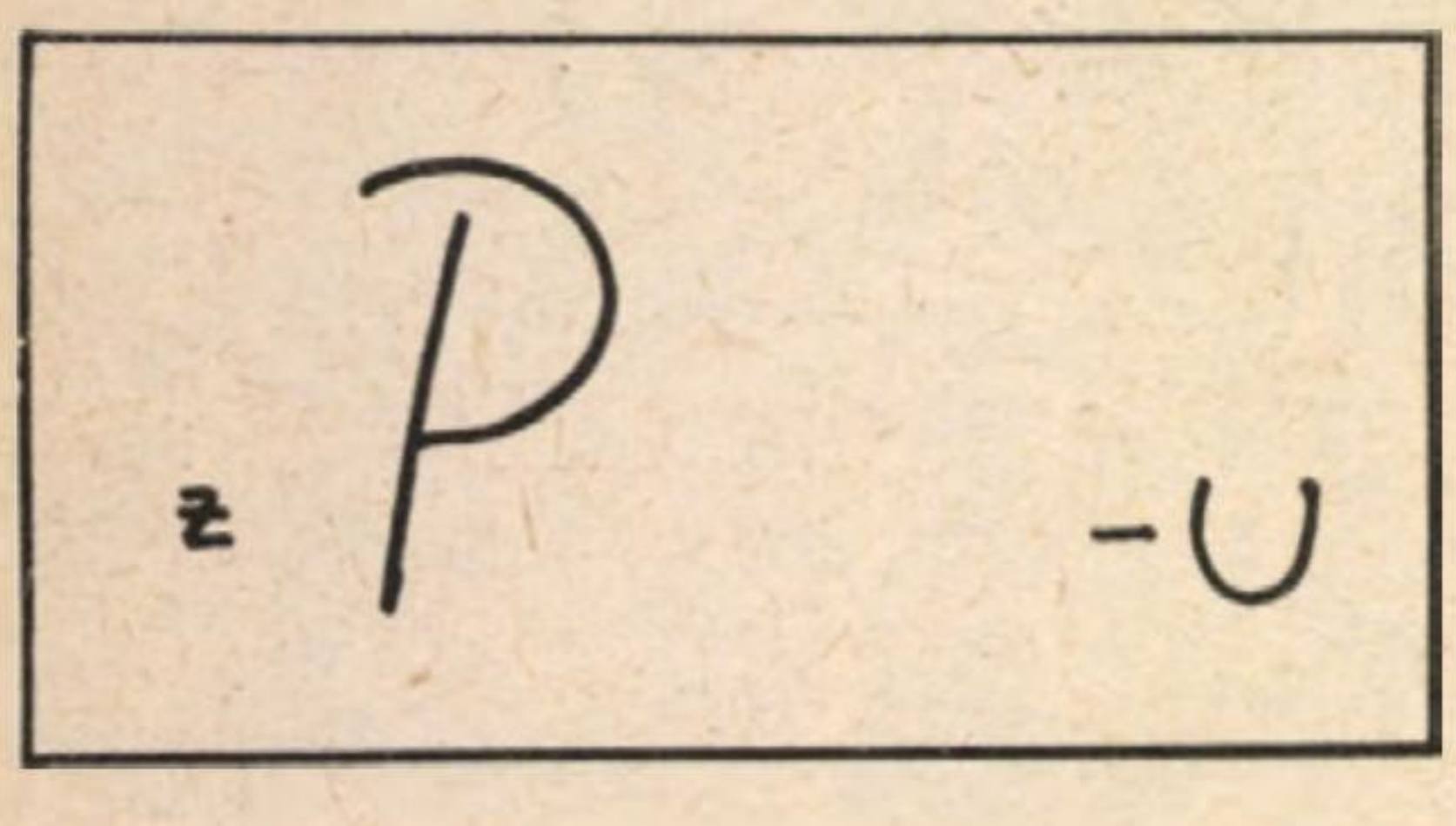

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb január 17-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában 71.4194/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

JAVASOLT KERESKEDELMI HETEK

Fülöp György rajzai

KÉSZAUTÓ-HETEK

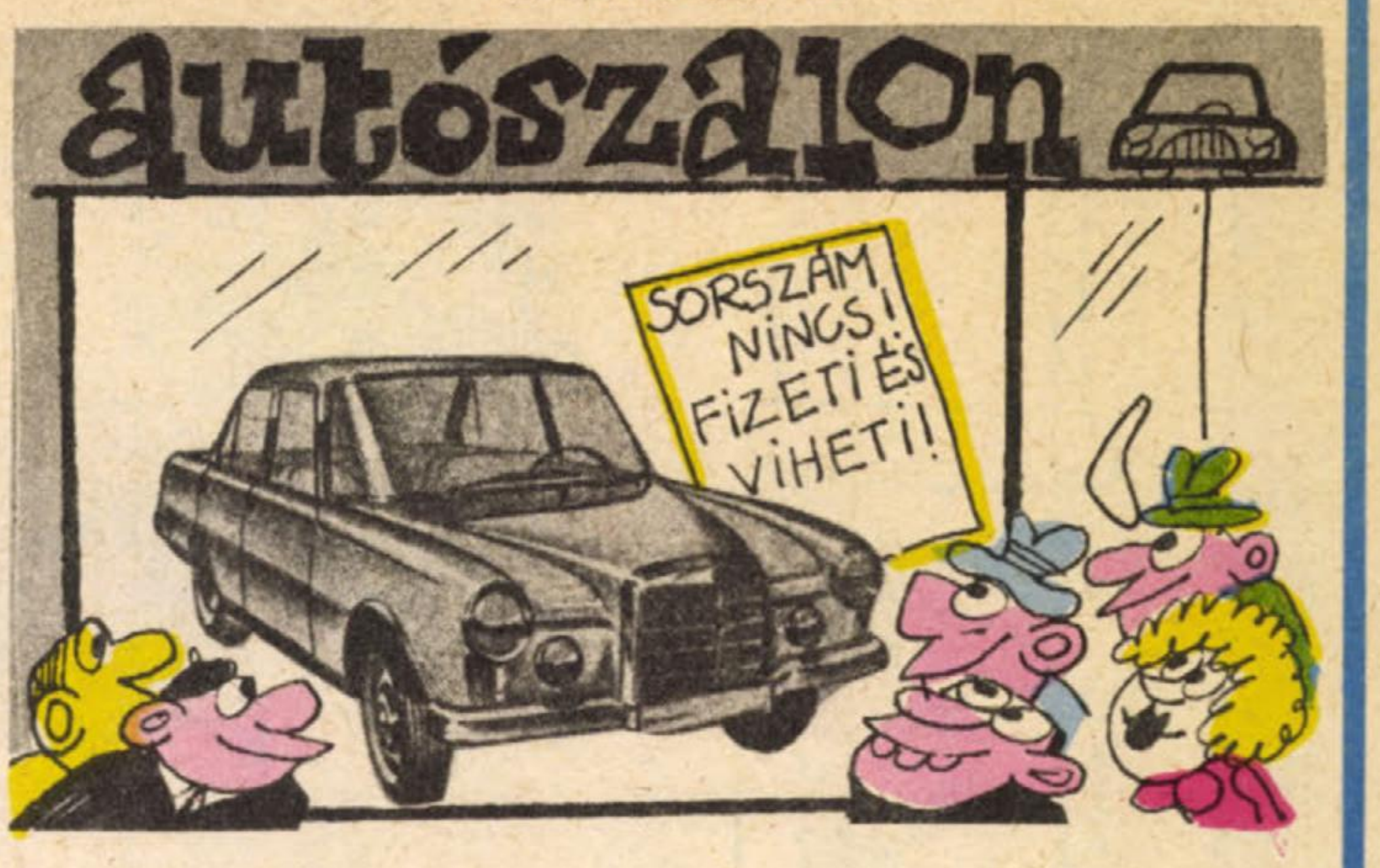
autószalon
SORSZÁM NINCS! FIZETI ÉS VIHETI!

ŐSZINTESÉGI HETEK

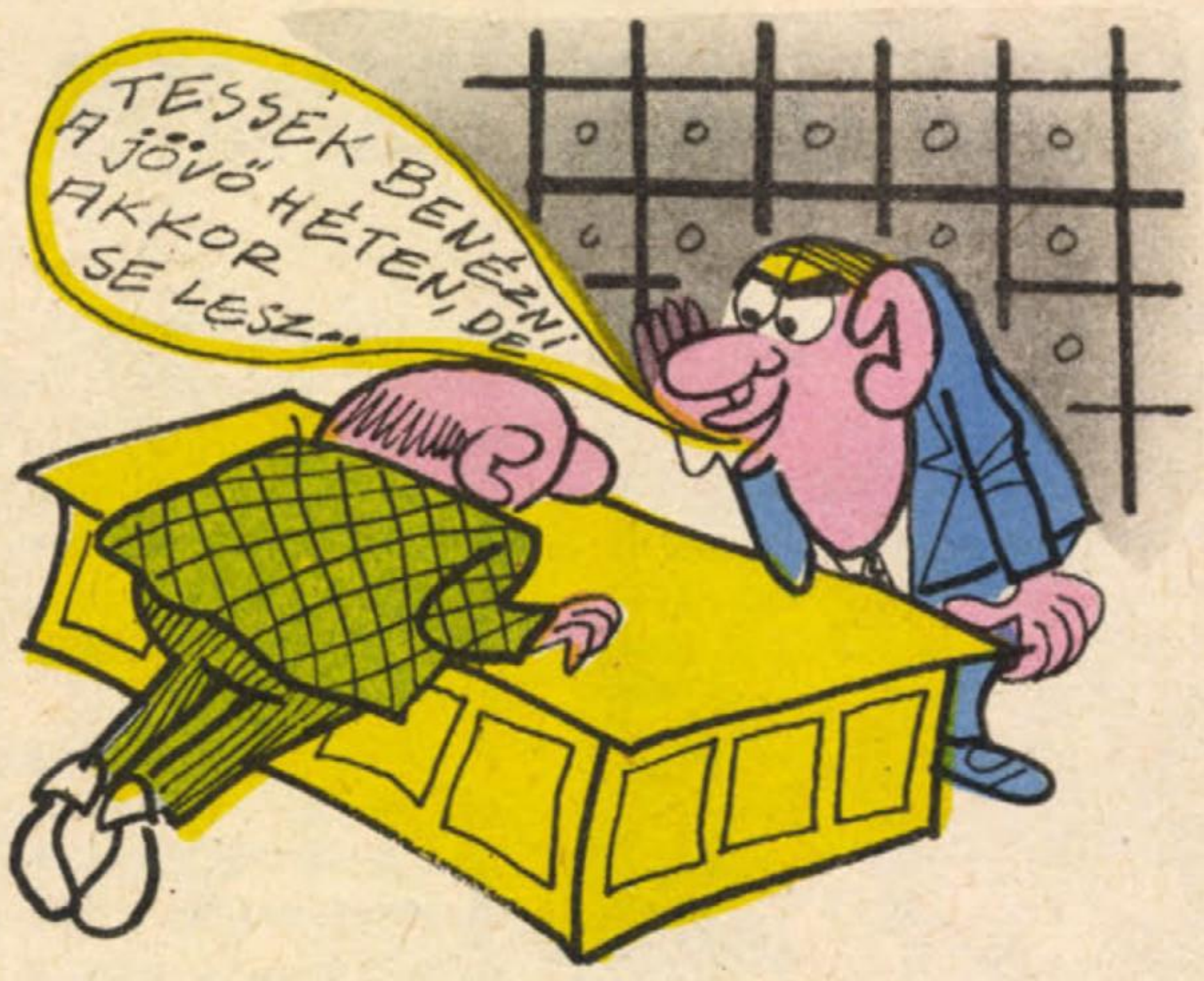
TESSÉK BENÉZNI A JÖVŐ HÉTEN, DE AKKOR SE LESZ...

IFJÚSÁGI HETEK

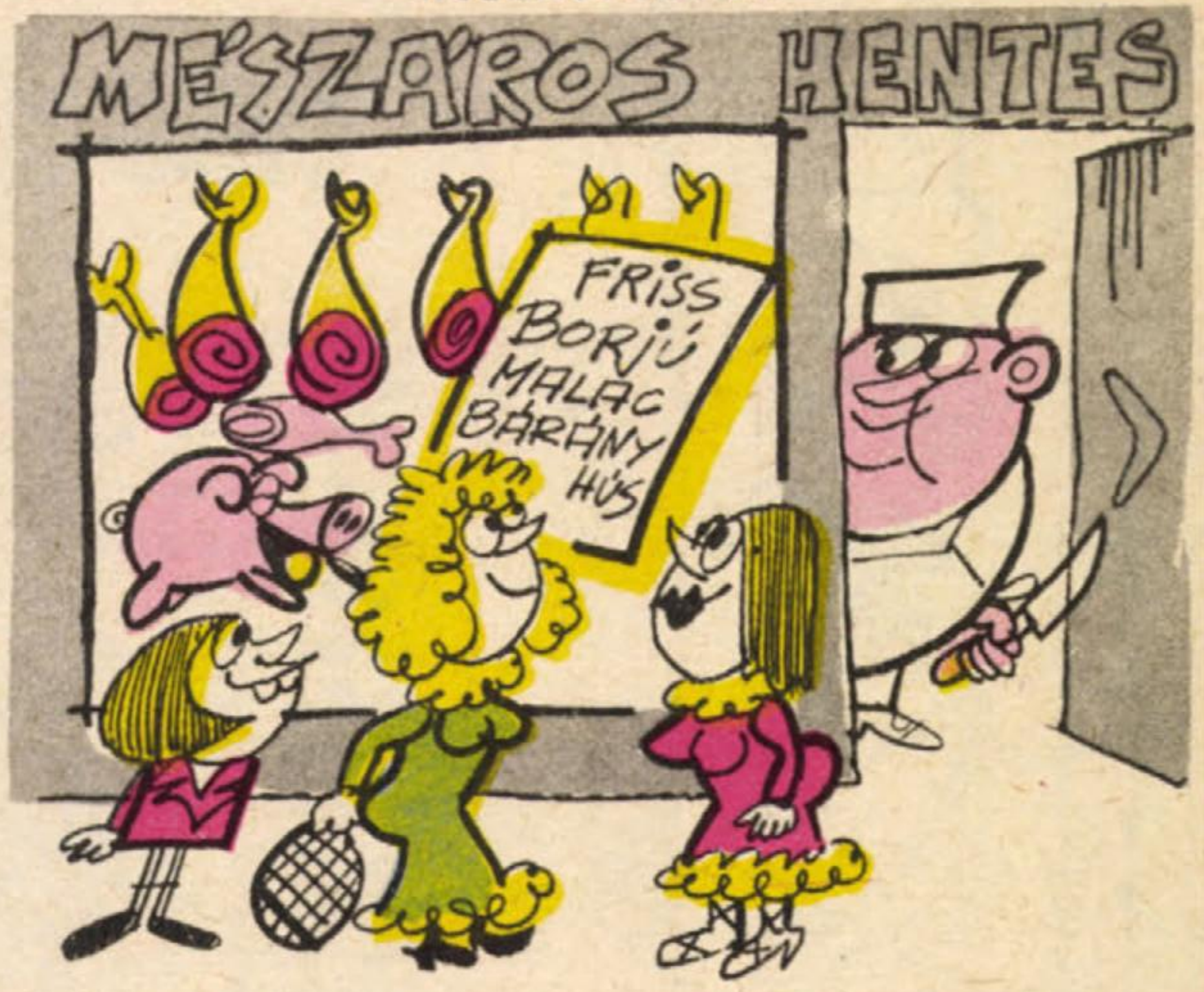
MÉSZÁROS HENTES
FRISS BORJÚ MALAC BÁRÁNY HÚS

BANÁNHETEK

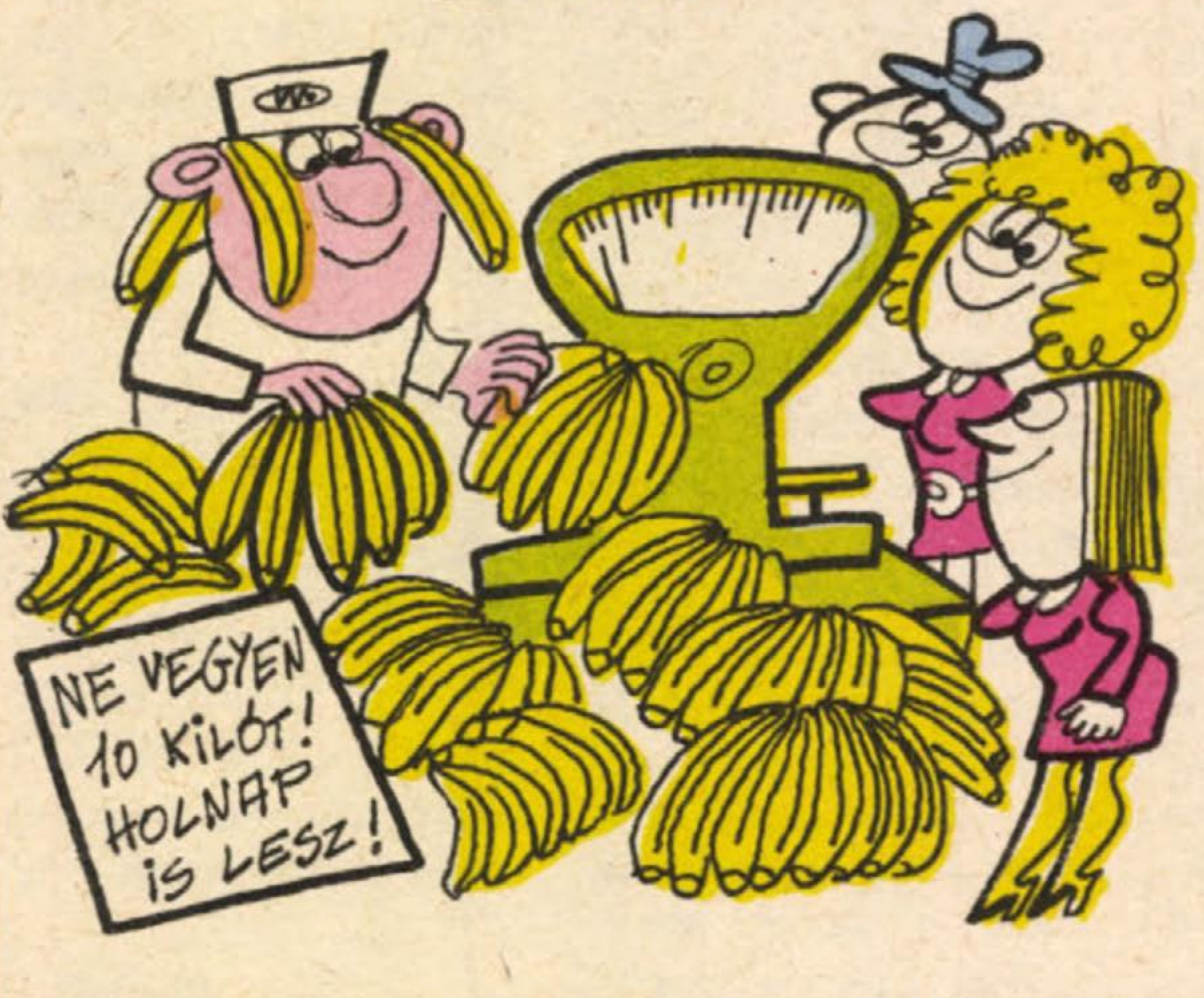
NE VEGYEN 10 KILÓT! HOLNAP IS LESZ!

KÖSZÖNŐ HETEK

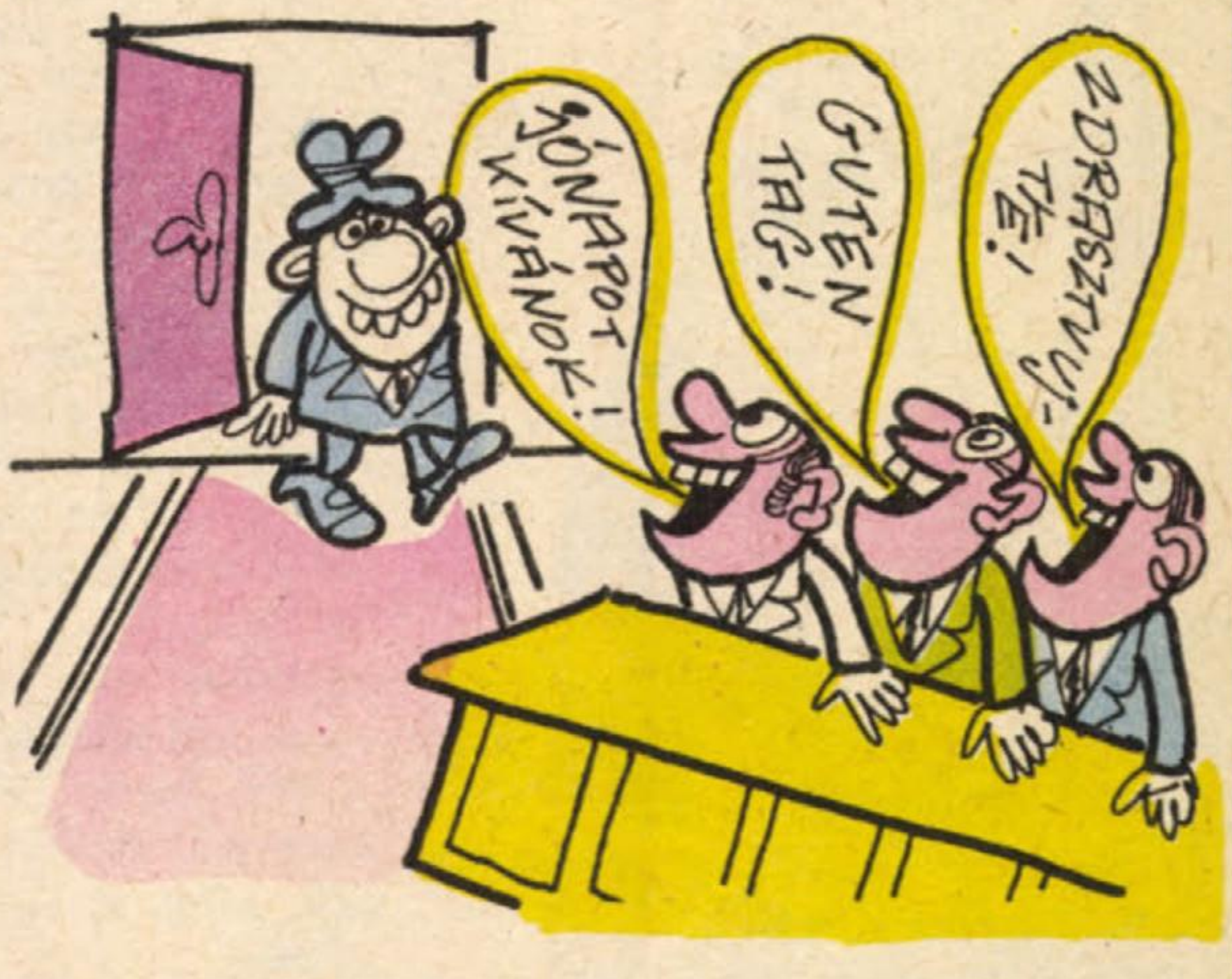
JÓNAPOT KÍVÁNOK!
GUTEN TAG!
ZDRASZTVUJ-TYE!

LELKI KLINIKA

Kedves asszonyom! Ön azt írta, hogy egyedülálló nő, ezért szüksége lenne egy erős kézre. Javaslatunk: tornázzék sokat!

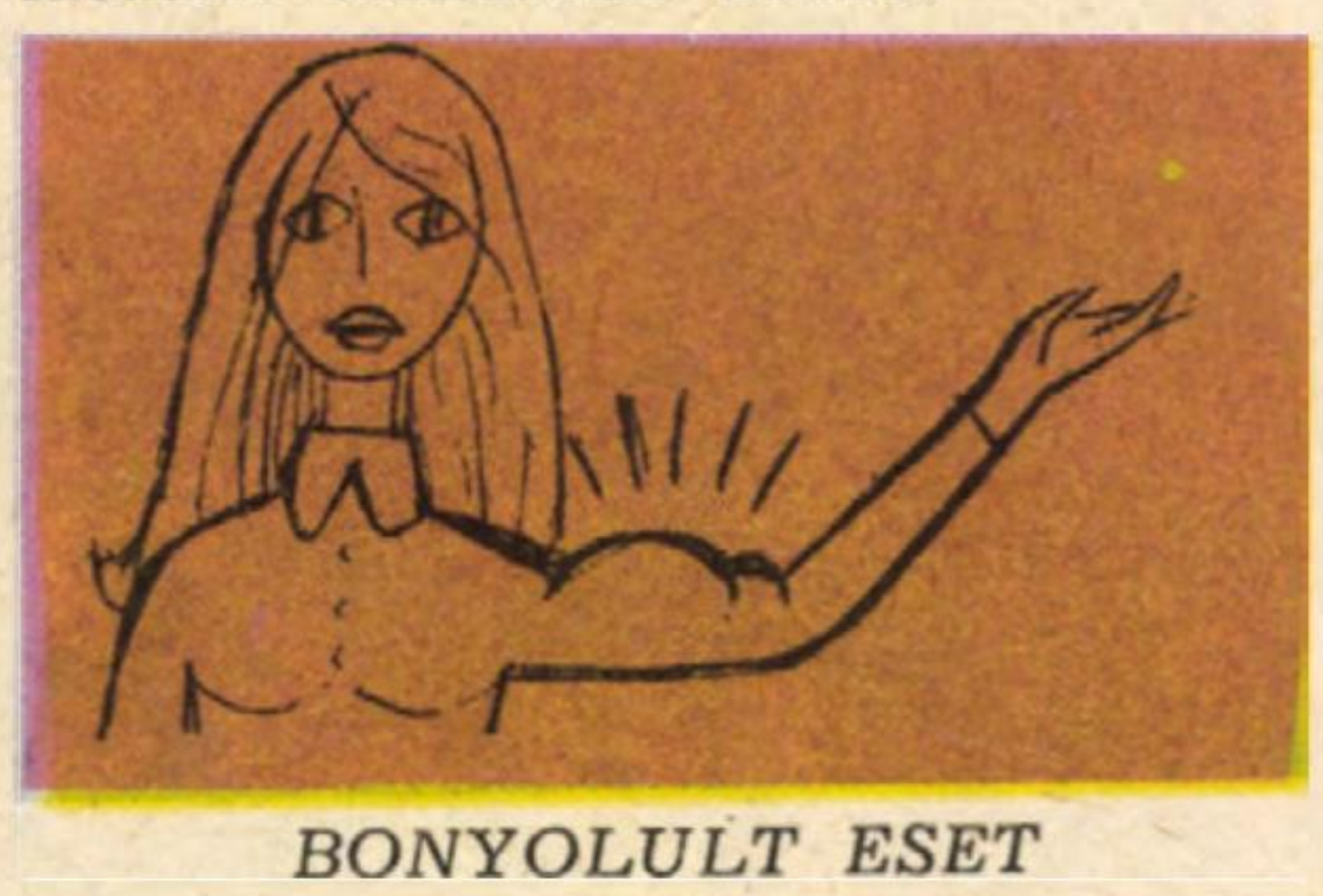

BONYOLULT ESET

— Kétségbeejtő a helyzetem. A feleségemet kizárólag a lakása miatt vettem el. Esküvő után derült ki, hogy nincs is lakása. De sajnos már késő. Halálosan szerelmes vagyok belé.

SZILÁNKOK

GARÁZDA ALAK

— Egy üveg bort kérek.

— Milyet parancsol?

— Teljesen mindegy. Verekedéshez lesz.

HÍR

ÚJ REPREZENTATÍV ÖNKISZOLGÁLÓ RUHAÜZLETET NYITOTTAK... álkulccsal rendelkező betörők.

FURCSA

Furcsa, hogy a napfényes, gyönyörű Nápoly lakói is külföldi turistaútra gyűjtenek.

APASÁGI KERESET

— És ki a gyermeke apja? Hol keressük?

— Sajnos, csak annyit tudok róla, hogy cukorral eszi a káposztás tésztát.

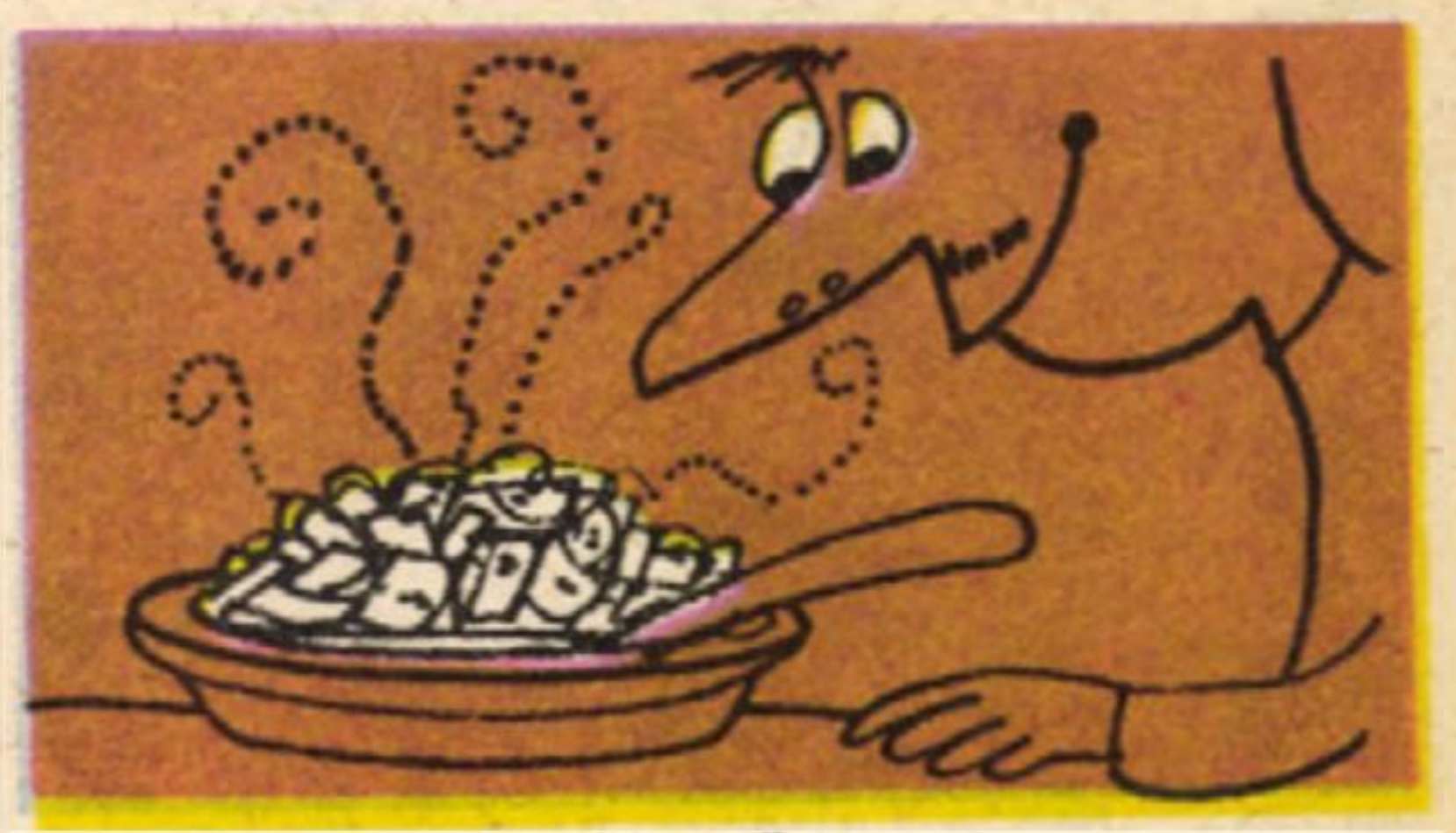

SOFŐR

X csak azért ment taxisofőrnek, hogy ne kelljen mindig szabad taxi után telefonálgatnia.

G. Sz.

SZÜLETETT PROTEKCIÓS

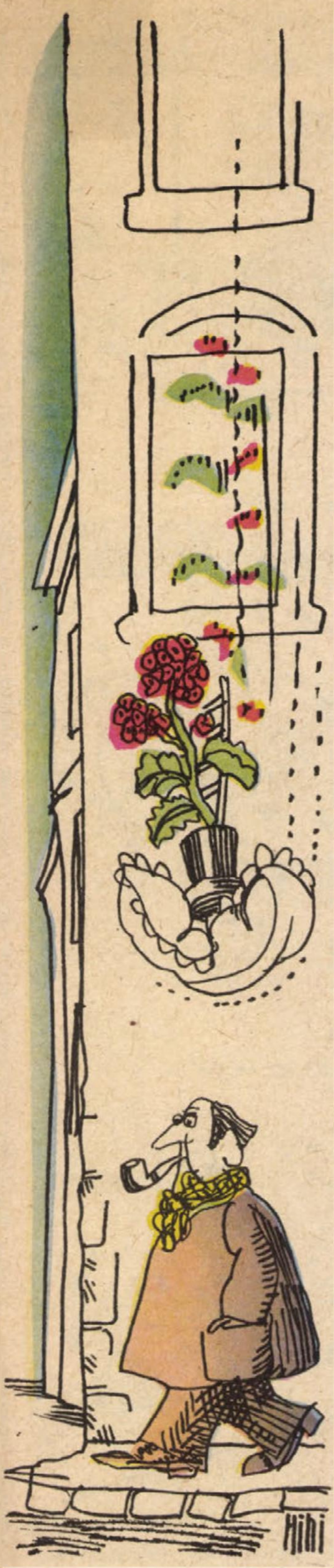

BIZALMATLAN FŐNÖK

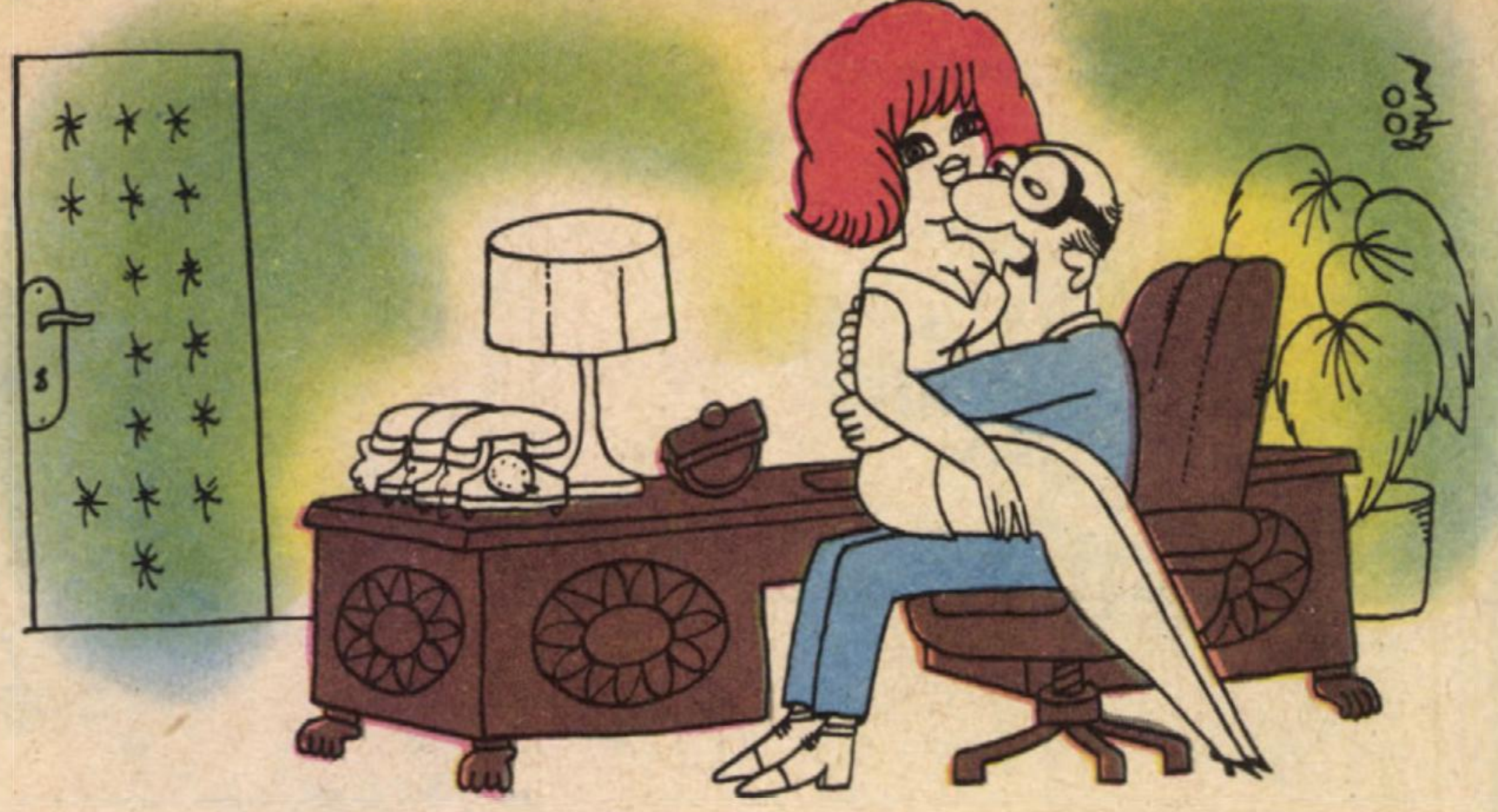

– Akkor is szeretne, Lilike, ha fiatal és jóképű lennék?...

PÁLYAELLENŐRZÉS

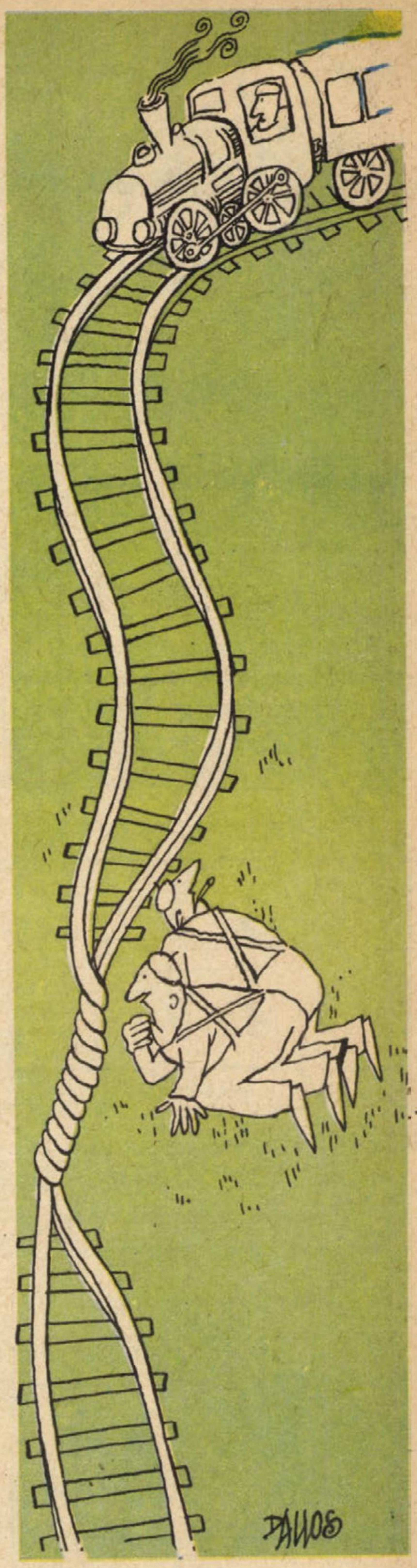

– Már megint huligánok garázdálkodtak itt...

CVIKIPUSZI, VAGY LÉPKEDŐ EXKAVÁTOR

E napokban sűrűn röpdösnek a tarka és fényes kis kartonlapok. Ezer vállalat száz- és százezer kártyanaptára milliós költséggel. A kártyák egyik oldalán az 1972-es év menetrendje, hogy V, H, K, Sz... és így tovább, a másik oldalon meg egy-egy szépen fejlett, módfelett peckes és legalábbis szemre való ifjú hölgy. A lányok szőkék. barnák, vörösek és rózsaszínűek, ahány annyiféle. Csak egy dologban hasonlítanak egymásra. Hogy derék és buzgó hölgyek valamennyien, egyenest a fürdőkádból rohantak a fotografushoz, méghozzá olyan sebbel-lobbal, hogy egyetlen kis göncöt sem volt idejük magukra kapni. Vagyis pucérok az istenadták, mint aranyhal a vízben.

Máris vadul tiltakozunk a prüdéria vádja ellen. E helyről is kijelentjük: bizonnyal nem akármilyen passzió akár a szóban forgó, akár más hölgyek szeme közé nézni, legyenek azok kiszerelve, vagy még inkább a maguk természetes állapotában. És mi kitörő örömmel köszöntenénk ezeket a kártyanaptárakat, ha férfiasan kiállnának a porondra és tényleg azt reklámoznák, amit reklámoznak. Hogy: „Csókolj ma többet mint tegnap!”, „Ahány ház, annyi szexbomba!”, „Gondoskodj utódokról, mafla!” Csakhogy a nem kis költséggel előállított kártyanaptárak hátán szó sincs ezekről a kellemes és hasznos időtöltésekről. Még csak arra sem történik utalás, hogy a pucér lányt tetőtől talpig felöltözteti a „Mezők Lilioma” ruhagyár. Ott az áll, hogy bélbólyhosi kőolajipari gépgyár, vargabélesi festő és kályhás kátéesz, gőzmázbükkösi korund-őrlő.

Nézem a színes hölgyeket követésre méltó idomaikkal és elszorul értük a szívem. Hoppon maradtok, lányok, mert nincs az az egészséges férfi, aki e naptárak láttán a fejéhez kap és „tyűarézfánfütyülőjét” ordítással rohan Pölöskére szállítószalagot vásárolni.

Igen, egy baj van ezekkel a szexi-naptárakkal. Hogy nem azt reklámozzák, amit reklámozniok kellene. Amit pedig reklámoznak az tulajdonképpen sosem szorult reklámra.

(p. p.)

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

CASANOVA

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

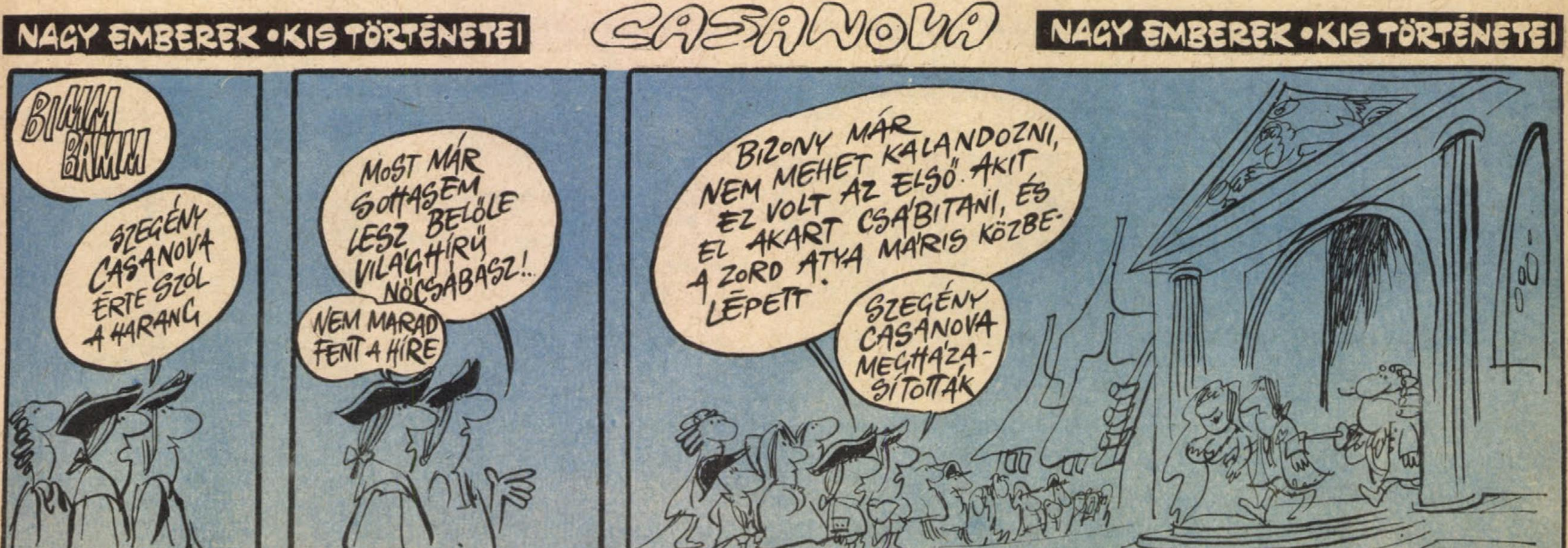
BIMM BAMM
SZEGÉNY CASANOVA ÉRTE SZÓL A HARANG
MOST MÁR SOHASEM LESZ BELŐLE VILÁGHÍRŰ NŐCSÁBÁSZ!..
NEM MARAD FENT A HÍRE
BIZONY MÁR NEM MEHET KALANDOZNI, EZ VOLT AZ ELSŐ. AKIT EL AKART CSÁBÍTANI, ÉS A ZORD ATYA MÁRIS KÖZBELÉPETT!
SZEGÉNY CASANOVA MEGHÁZASÍTOTTÁK